

ÖZGÜR GELECEK YOLUNDA işçi-köylü

www.iscikoylu.org

Sayı: 2006-02

39

*Yıl:2 *13-26 Ocak 2006 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN:1303-9350

İnsan yaşamı bu kadar ucuz!

Serdar Demirel'in katili devlettir!

9 Mayıs 2005'te Fidan Kalşen Ölüm Orucu Ekibi'nde yer alarak Ölüm Orucu direnişçisi olan ve Sincan F Tipi Hapishanesi'nde bulunan Serdar Demirel, zorla müdahale işkencesi sonucu 7 Ocak'ta şehit düştü. 8 Ocak günü Adli Tıp'tan alınan cenaze "Serdar Demirel ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek" sloganlarıyla karşılandı. Demirel'in cenazesi vasiyeti üzerine Çankırı'nın Ilgaz ilçesindeki Yaylaören köyüne defnedildi. *Sayfa 10*

Onursuzluğa karşı haklı mücadelemiz sürecektir!

Son dönemde artan saldırılar 7 Ocak günü, Bursa AVP Tiyatrosu önünde Partizan'ın yaptığı HÖC ve ESP'nin destek verdiği bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Açıklamada "...Satılmış, onursuz kirli yaşamlarını, onurlu mücadele veren insanlara dayatmaya çalışan devletin bu piyonları iyi bilmelidir ki, sizin bu çürümüş kirli sisteminiz varolduğu müddetçe, biz ezilen halkların onurlu ve haklı mücadelesi devam edecektir" denildi.

Sayfa 9

OKURLARIMIZIN DİKKATİNE

e-mail adresimiz değişmiştir.

Yeni e-mail adresimiz: umutyayimcilik@ttnet.net.tr

Kuş gribi değil sefalet!

Sömürü düzeninin hakim olduğu tüm ülkelerde olduğu gibi bizim ülkemizde de çok az bir kesim zenginlik içinde yaşarken, emekçi halkın payına hep daha fazla sömürü, daha fazla işsizlik, daha fazla yoksulluk düşüyor. **Kuş Gribi vakalarında ölümlerin nedeni bu yoksulluk değil mi? Hastalıktan**

ölen tavuklarını kesip çocuklarına yediren babanın bilinçsizliği bir yana yoksulluk ve sefalet çalmamış mıdır çocuklarının yaşamlarını?

İş kazası değil cinayet!

İnsan yaşamı o kadar ucuzdur ki ülkemizde altı buçuk milyon para için mesaiye kalan kadın işçiler Bursa'da yanarak ölmekte, ama devletten tek bir ses çıkmamaktadır. Diğer yüzlercesi gibi "iş kazası" olarak kayıtlara geçen bu cinayetin en çarpıcı olan yanı ise kadın işçilerin ölümünden iki gün sonra sigortalı yapılmalarıdır. Acil çıkış kapısının kilitli olması işçilere verilen değeri de göstermiştir.

Sınıf dayanışmasını yükselt!

Ülkenin değerlerini bir bir emperyalistlere ve yerli uşaklarına armağan eden egemenler, son olarak TEKEL fabrikalarının kapatılması kararıyla işçiye yeni yıl darbesi yapmıştır. "Seka kıvılcım, Tekel ateştir" diyen Tekel işçileri 1 Ocak'tan itibaren fabrikalarına kapanarak işlerini ve geleceklerini savunuyor. Yine Tuzla, Gönen ve Çorlu'da deri işçileri sendikal hakları için direniyor. Sınıf dayanışmasının yükseltilmesi gereken süreçte, onların yanında olmayanlar sınıf adına söz söyleme hakkına da sahip olmayacaktır.

Şehitlerimizi militan bir bilinçle analım!

Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür!

Proletarya Partisi'nin 1978 yılında toplanan 1. Konferansı'nda karar altına aldığı, devrimimizin ve enternasyonal proletaryanın şehitlerinin toplu bir şekilde anılmalarının zaman dilimi olan Ocak ayının son haftasına yaklaşmış bulunuyoruz.

Ocak ayı devrim ve komünizm uğruna yaşamını proleter devrimlerin gelişimine adanmış birçok komünist ve devrimci önderin yitirilişlerinin tarihini ifade etmesi açısından Proletarya Partisi tarafından diğer aylardan farklı kılınmış ve son haftası Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası olarak ilan edilmiştir. Proleter dünya devrimine kanı ve canı ile katılan tüm komünizm ve devrim şehitlerinin anılma onuru 27. yılında da şanlı bir şekilde taşınmaya devam etmektedir. *Sayfa 16-17-18*

İran gündemi ısınırken katillerin ziyaretleri sürüyor!

ABD tarafından son günlerde daha da yoğunlaştırılan "İran'a saldırı" gündemi giderek dünya gündemi olma özelliği kazanıyor. ABD savaş makinelerinin İran'a saldırıp, saldırmayacağı merkezli yürütülen tartışmalarda, nükleer silah denemeleri ve bunların denetim altına alınmasının "hayati önemi" meselesi ve tehditler, Türk hâkim sınıflarını da oldukça yakından ilgilendiren ve kapsayan biçimleriyle devam ediyor. Ayrıca ülkemize yönelik 2005 yılı sonlarında başlayacak ve 2006'nın ilk aylarında da devam edecek olan ABD savaş kurmaylarının ziyaretleri de devam ediyor. Elbette ki bu ziyaretleri, dünyada yaşanan ve bir bölümünü de İran gündeminin oluşturduğu kritik gelişmelerden ayrı ele almak doğru olmayacaktır.

Geçtiğimiz aylarda ülkemize gelen NATO Genel Sekreteri Jaap De Hoop Scheffer ve CIA Başkanı Porter Goss'un ziyaretlerinin birinci gündemi İran üzerine kurulu oldu. Bunun yanında Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt'ın ABD ziyareti de aynı kapsamda değerlendirilebilir. İran'ın El Kaide ile olan ilişkilerinin yanı sıra, yapılan nükleer silah denemeleri ve İran yönetiminin halkına yönelik uyguladığı baskı ve anti-demokratik uygulamalar konusundaki bilgi ve belgeler karşılıklı sunuldu ve İran'a saldırının önemi karşılıklı iki ülkenin birbirini "ikna etmesi" ile son buldu. Ancak daha önce de vurguladığımız gibi İran saldırısı, Irak saldırısın-

dan ayrı sonuçları ve kapsamı ile birlikte farklı değerlendirilmeli.

ABD'nin Irak'a saldırı günlerinde açıkladığı İran hedefi Irak'ta izlenen sürece oranla daha karmaşık ve çetin bir süreç. Müdahale konusunda yürütülen tartışmalarda Irak ve Afganistan çıkmazlarının ardından İran hedefinin vurulmasının oldukça güç olduğu ifade edilirken, ABD tarafından kimi dönem yapılan açıklamalara dikkatli bakıldığında ülkenin tümünden işgalinden ziyade nükleer üretim merkezlerinin vurulması tartışmalarının yürütüldüğü görülmektedir.

İRAN; ORTA ASYA'YA AÇILAN KAPI

ABD'nin İran'a yönelik planlarının merkezine koyduğu silahlanma sorunundan öte yürütülen çalışmaların esas merkezini bu durum oluşturmamaktadır. Meselenin özü Orta Asya'da süren ve ABD açısından gittikçe kritik noktalara evrilen egemenlik çatışmasının kendisidir. Rusya'nın bölgede bulunan ülkelerle geliştirdiği ilişkiler Orta Asya'da gittikçe güçlenmesini beraberinde getirmektedir. İran ise Ortadoğu, Körfez ve Orta Asya'ya açılan kapı olma özelliği ile jeo-stratejik açıdan oldukça önemli bir noktada durmaktadır. Dolayısıyla ABD'nin zayıflayan hegemonyası açısından da bu ülke ve diğer bölge ülkelerinde denetim ve hâkimiyet kurmak oldukça önemlidir.

Rusya'nın özellikle geçtiğimiz yıl içinde bölgede geliştirdiği ilişkiler, İran ve Azerbaycan başta olmak üzere çeşitli ülkelerle enerji kaynaklarının üretimine ve pazarlanmasına dair imzaladığı anlaşmalar ABD'nin temel rahatsızlık noktalarını oluşturmaktadır. Rusya'nın ekonomik olarak bölgede yaptığı bu hamlelerin yanı sıra askeri anlamda da geliştirdiği ilişkiler, Çin'le bölge üzerinden geliştirdiği önemli ilişkiler, bölgede denetimin sağlanmasında önemli ve kritik gelişmeler olarak değerlendirilebilecek noktalardır.

İran'daki petrol üretimi verilerine baktığımızda ülkenin gerek Rusya açısından gerekse de ABD açısından neden bu kadar önemli olduğu daha iyi anlaşılacaktır. 2005 yılında Türk-İran

İş Konseyi tarafından yapılan bir araştırmaya göre İran petrol rezervlerinin % 10'unu, doğalgaz rezervinin ise % 17'sini elinde bulundurmaktadır. İran petrol ihracatının yarısını Asya pazarına, geriye kalanını ise Avrupa ve Afrika'ya yapmaktadır. Petrol üretimini artırma hedefi ile hareket eden İran yönetimi 2010 yılında bugün üretilen 4.8 milyon varil olan petrol miktarını, 5 yıllık zaman dilimi içerisinde 5.6 milyon varile çıkarmayı hedefliyor. Petrol sahalarında yapılan modernizasyon çalışmalarının da bu hedefin gerçekleştirilmesi amacı ile yapıldığı açıklamaları ise yine İranlı yetkililer tarafından dile getirilmektedir.

PETROL VE DOĞALGAZ İŞGALCİLERİN İŞTAHINI KABARTIYOR

Petrolün yanı sıra İran ekonomisindeki diğer bir ihracat ürünü ise doğalgazdır. İran'ın bugün itibarıyla 27 trilyon metre küp doğalgaz rezervine sahip olduğu söylenmektedir. Bu veri İran'daki geniş doğalgaz rezervlerinin açılmadığı koşullarda yapılmaktadır. Bu oran dünyada Rusya'dan sonra en büyük doğalgaz rezervlerine sahip ülke durumuna da işaret etmektedir. İran petrol üretiminde ve ihracatında olduğu gibi doğalgazda da sadece ülkenin kendi iç ihtiyaçlarının karşılanmasını değil, Ortadoğu başta olmak üzere Orta Asya pazarına da doğalgaz ihracat etmekte ve bu pazarı çeşitli anlaşmalarla daha da geliştirme hedefindedir. Bunun yanısıra İran yönetimi 2006 yılında elektrik üretiminin artırılması için devlet bütçesinin önemli bir kısmının bu alana yatırılmasını planlamaktadır.

Bu koşullarda ABD'nin İran'a müdahale etmesinin nedeni ve gerekçeleri sanırsanız daha iyi anlaşılacaktır. Irak'taki çıkmazın yarattığı krizin yanı sıra ekonomik krizin her gün biraz daha yükselişe geçişi ABD'nin gittikçe saldırganlaşmasının asıl kaynağıdır. Rusya'nın İran'la kurduğu sıkı ilişkinin nedeni ise İran topraklarındaki bu üretimin kendisinden başka bir şey değildir. Gerek petrol gerekse de doğalgaz üretiminin ve ihracatının yaygınlaştırılması ve bölgede İran açısından küçümsenemez olan mevcut ihracatın (ki biz bunu bölge pazarında söz sahibi olarak algılamalıyız) Rusya ve ABD'nin İran "dostlu-

ğunu" ve düşmanlığını belirlemektedir.

Bu sürecin Türkiye'ye yansımaları açısından daha önce de vurguladığımız ziyaretler ve bu ziyaretlerin temel gündemini olası bir saldırıda Türk hâkim sınıflarının uşaklıkları gereği yerine getirecekleri görevler oluşturmaktadır. PKK pazarlıklarının yürütülmesinin yanı sıra ekonomik destek ve dış ilişkilerde Türkiye'nin korunması gibi "pazarlıklar" bu görüşmelerden ülke basınına yansıtılanlar. ABD'nin yeni üslerin kurulması üzerine yürütülen çalışmalarda daha pazarlıklar bitmeden Hatay'da yeni üs çalışmalarını başlatıldı bile. Dışişleri Bakanı Abdullah Gül her ne kadar üs talebinin "hayal ürünü" olduğunu iddia etse de hem yukarıda bahsettiğimiz gerçeklik ve ayrıca İsrail'de yayınlanan Jerusalem Post Gazetesi'nin Türkiye'den üs istendiği yönü haberleri asıl gerçekleri yansıtmaktadır.

CONDİ TÜRKİYE'YE GELİYOR

Bu görüşmelerde Türkiye açısından yürütülen "pazarlık" noktalarının esasını PKK'ye karşı yürütülecek operasyonlar oluşturmaktadır. Üslerin açılması ve İran müdahalesindeki görevlerin yerine getirilmesinin koşulu PKK'nın İran'da bulunan kamplarına Türk Ordusu'nun operasyon düzenleme yetkisinin verilmesi olarak belirleniyor.

Şubat ayında ülkemize ikinci kez gelecek olan ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'ın gündeminde de İran var. Isıtılan bu gündemin Türkiye ayağının daha da netleştirilmesi ve bugüne kadar yürütülen görüşmelerin son halinin verileceği bu ziyaretin ardından NATO yetkililerinin gelişi ile birlikte askeri açıdan yapılacak hamlenin projesi çıkarılacaktır.

ABD açısından oldukça zorlu bir sürecin gelişmesini ifade eden bu gündemler, ülkemizde ve dünyada sistem karşıtlarının hareketi açısından da önemli gelişmelerin yaşanmasına neden olacaktır. Olası bir saldırının yaratacağı cehennem, dünya halklarının onurlu mücadelesi ile büyüyecek ve ivmelenecektir. Anti-emperyalist mücadelenin ivmesinin daha fazla gelişeceği bu koşullarda bu gündeme yönelik pratik adımların atılmasında ve örgütlenmesinde görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmekle yüz yüzeyiz.

Kasımpaşa'nın değil, emperyalizmin "delikanlısı"!

Siyasal-ekonomik krizin arttığı, geniş yığınları artık eskisi gibi yönetmenin zorlaştığı dönemler, egemenlerin en gerici-faşist kesimlerinin veya bunların temsilcilerinin "iktidara" geldiği/getirildiği dönemlerdir.

Bugün dünya çapında yaşanan ekonomik kriz dönemine baktığımızda, yine bu dönemde de en gerici ve de en faşist güçleri ve bunların temsilcilerini "iktidar"da görmekteyiz. Dünya halklarına dönük giderek artan saldırıların başını çeken ABD emperyalizmi ise, en gerici-faşist ülke konumunu da elinde bulundurarak, bu yönlü de başı çekmektedir. Diğer emperyalist ülkelerde de benzer bir durum yaşanırken, tiranlar zalimlikte birbiriyle yarışırken, bağımlı ülkelerdeki durumun buralardan farklı olması beklenemez elbette.

Ancak ülkemizde işbaşına gelen hükümet temsilcileri zalimlikte-zorbalıkta sınır tanımayarak, emperyalist efendilerinin gözüne girme yarışında bulunmalarının yanı sıra, yaşamlarını da bir bütün olarak onlara "uydurma" telaşında olmuşlardır. Bu durum 50-60 yıl öncesine kadar, Avrupa emperyalizmine bağımlılıktan kaynaklı Avrupa yaşam biçimi taklitçiliği iken, sonrasında ABD emperyalist

yaşam kültürünün taklitçiliğine dönüşmüştür. Çünkü bağımlılık da bu yönlü değişime uğramıştır.

Ülkemizin, çoğu kırsal kökenli toprak ağalığından gelen Cumhuriyet sonrası burjuvazisinin, feodal kültürle harmanlayarak yaratmaya çalıştığı kültürün, Avrupa aristokrasisi tarafından, tüm onlara benzeme çabalarına rağmen kabul görmemesi, onları bir türlü içlerine "kabul etmeye" yanaşmamaları, sadece kabul ediyormuş gibi görünmeleri söz konusuydu. Açıkçası, işleri zordu!

Bu durumda ABD emperyalist kültürü bir "kurtarıcı" işlevi gördü. Çünkü bu kültür değişik kültürlerin, ancak bunların en gerici yanlarının harmanlandığı bir kültürdü. Her şeyden önce onlar da kendileri gibi "sonradan görmeydi" ve bu kültür "zengin ol da, nasıl olursan ol" anlayışına dayalıydı.

Bu durumun en bariz olarak görülmeye başladığı yıllar, 12 Eylül AFC'si sonrası ve de Turgut Özal şahsında oldu. DB'ndan transfer edilen, böylelikle de o dönem hayata geçirilmesine hız verilen emperyalist politika-

ları en iyi temsil edeceği daha başından belli olan Turgut Özal, görevini nasıl başarıyla temsil edeceğinin ilk sinyallerini "ben zengini severim" sözleriyle veriyor ve ardarda çıkardığı yasalarla, emperyalist tekellerin ülke

değerlerini yağmalamasının önünü açarken, halkın giderek daha fazla yoksulluğa itilmesinin de zeminini hazırlıyordu. Bunları yaparken, ABD başkanları gibi "ulusa sesleniş"

programları ile ekranlarda boy gösteriyor, kısaca şortunu ayağına takıp, spor yaparak halkın "içine karışıyor", kendini eleştirenlere "küçük Turgut'a anlatın" gibi argo deyimlerle karşılık vermekte sakınca görmüyordu.

Dini gericiliğe dayalı, Erdoğan başkanlığındaki faşist AKP'nin hükümette olduğu günümüzde ise, emperyalizmin giderek derinleşen kriziyle birlikte sadece emekçi yığınlarına dönük saldırılar artmamış, sistemin temsilcisi politikacıların her türden seviyelerinin düşme hızı da artmıştır. Bu seviye, Erdoğan nezdinde iyice diplere vururken, etrafındaki bakanları da ondan hiç geri kalmamaktalar. Örneğin, birbiri ardına çıkardığı "aile yasaları" ile meclis yeminini ailesini zengin etme üzerine yaptığı anlaşılabilir Maliye Bakanı Unakıtan, bu yönlü teşhir olmuşluğunu sorgulamaya kalkarlara, el kol işaretlerinin de yardımıyla, tehditler, hakaretler ve de küfürler yağdırmayı adet haline getirmiş durumda.

Yine Meclis'te öteden beri varolan kavgalar, küfürleşmeler, yumruklaşmaya varan itiş-kakışlar da artık zıvanadan çıkmış bir hal almıştır durumda.

Sınıfsal Bakış

ŞEMDİNLİ'NİN ATEŞİ İÇTEN İÇE SÖNDÜRÜLÜYOR!

Şemdinli'nin üzerinden iki ay geçti. Ancak ciddi anlamda bir mesafe alınmadığı görülmektedir. Bu tespiti devletin "soruşturma" süreci açısından değil, demokrasi güçlerinin geliştirmesi, yükseltmesi gereken mücadele açısından yapıyoruz. Olayın hemen ardından oluşturulan platformlar bir kaç eylem sonrasında, özellikle de yurtsever kesimin ağırlığını koymaması sonucu fonksiyonlarını yitirmişlerdir. **Devletin muazzam derecede işine yarayan bu durumu sorgulamak ve bir an önce tersine çevirmek zordurdayız.**

Bir önceki sayımızda yer alan röportajda, kendisine yöneltilen, "Neden Şemdinli seçildi?" sorusunu yanıtlarken Seferi Yılmaz şunları söylüyordu: "Bölge jeo-politik anlamda çok stratejik bir yer. Irak, İran, Türkiye üçgeni ve devrimci mücadelenin sürekli yükseldiği bir alan. Sistemden kopuşun yaşandığı bir yer. Bundan dolayı bir taşla birçok kuşu vurma girişimi var. (...) 50-60 hatta yüzbinlere varan bir kitle kendi renkleri, sloganlarıyla kendi değerlerine sahip çıkıyor."

Bölge halkının devlete ilişkin yaklaşımı, pratiğine de yansdığı üzere açıktır. PKK'nin ve DEHAP'ın çağrısına dahi aldırış etmeyecek Diyarbakır'da Tayyip'i karşılamaya ve dinlemeye gitmeyen bu halktır. Şemdinli ve Yüksekova'da "Burada doğru söyler Ankara'da şaşar" pankartını Tayyip'in gözünün içine sokan yine bu halktır. Ve bütün gerilla cenazelerinde "Dağlara çıkacağız, hesap soracağız" sloganını haykıran da bu halktır. Bu tavrı onbinlerce şehidi ve gazisi ile on yıllardır çektiği akıl almaz zulüm nedeniyle içselleştirmiş bulunmaktadır.

Faşist diktatörlüğün tam manasıyla açık düştüğü Şemdinli süreci, generallerin tutumları, hükümet ve hakim sınıf partilerinden gelen açıklamalar ile birlikte "derin devlet", "çete" vb. kafa karışıklıklarına son vererek tabloyu netleştiriyordu. Sorun geniş kitlelerin hareket geçirilmesi ve kesintisiz bir mücadele hattında ısrar edilmesiydi. Bu, bütün çevrelerin dile getirdiği yalın bir gerçeklikti. Nitekim Ulusal Hareket'in yetkili isimlerinden birisi de, ifadesinin ucunu kendi reformist perspektifleri doğrultusunda açarak, sürecin tıkanmaya başladığı bir aşamada şöyle konuşuyordu:

"1991'den beri birçok katliam ve faili meçhul cinayeti gerçekleştiren bu kirli örgütlenme açığa çıkartılmadan, yargılanmadan ve tümünden devlet bünyesinden temizlenmeden Türkiye'nin demokratikleştirilmesi asla mümkün olmayacaktır. O açıdan Şemdinli'de suçüstü yakalanan ve daha önce Susurluk'ta açığa çıkan ancak üzerine gidilmeyen kontr-gerilla örgütlenmesinin bir türevi olan cinayet şebekesi JITEM'e karşı mücadele etmek ve bu mücadeleyi Türkiye'nin her tarafına taşıyıp kamuoyuna mal etmek, Türkiye'deki demokrasi güçlerinin görevidir." (Murat Karayılan, Özgür Gündem, 10.12.05)

Ne var ki bu sözlerin gereği doğrultusunda hiçbir ciddi adım atılmamıştır. Kürt halkının potansiyeli hem de bizzat halkın eliyle yaratılan "Şemdinli fırsatı" nedeniyle devreye sokulamamaktadır. A. Öcalan 7 aylık süre zarfında bir kez yaptırılan görüşünde, halkın kontr-gerillacıları yakalaması ve gösterdikleri güçlü kitlesel tepki yerine, zarar vermeden onları devlete teslim etmeleri hususunun altını çizmeyi tercih etmiş, bunu da kendi geliştirdiği politikaların kavranması olarak yorumlamıştır.

Sürecin bu yönde akıtılması ve açılan gedikten faşist diktatörlüğe karşı daha büyük bir güç ve kampanya ile yüklenilmesi gerekirken, başka zeminlerde öteden beri süren hesap ve arayışlar çerçevesinde hareket edildiği anlaşılmaktadır. MİT müsteşarı Emre Taner'in göreve gelmeden önceki dönemde resmi olarak A. Öcalan ile görüşme yaptığının kamuoyuna deşifre edilmesi ve MİT müsteşar yardımcısı Cevat Öneş'e emekli olduktan sonra gazetede makale yazdırılarak kamuoyuna mesaj iletilmesi, tam da bu dönemde rastlantısal değildir:

"Şemdinli, Hakkâri, Yüksekova örneğinde de görüldüğü gibi, ortaya çıkan kitlesel boyutu, siyasi-sosyal-kültürel-psikolojik faktörleri dikkate almayan yaklaşımların yaratabileceği daha tehlikeli muhtemel sonuçları görebilen yeni bir zihniyet ve yeni yapının ortaya çıkarılması ihtiyacı önemini korumaktadır. (...) A. Öcalan ... mücadele sürecinin kazandırdığı ve psikolojik yapısının şekillendirmeye çalıştığı yeni misyonunun imkanlarının, silahların bırakılması ve çözümlerde uygun şekilde yararlanılabilmesi

şartlarının oluşturulabilmesi, kaybedilen zamana ve kaybedilen uygun konjonktüre rağmen iç barışın sağlanabilmesi çalışmalarında önemini korumaktadır."(abç) (Cevat Öneş, Eski MİT Müsteşar Yardımcısı, Radikal, 07.12.05)

Kimlik tartışmalarının yine bu süreçte yoğunlaştırılması da tesadüfi bir gelişme olarak algılanmamalıdır. Baykal şahsında CHP vb.lerinin ipliğinin iyiden iyiye pazara çıkması, AKP'nin ikiyüzlülüğünün bir kez daha ortaya serilmesi gibi sonuçları bir yana, "kimlik" tartışmaları; esasen konuya hemen teşne olan yurtsever çevrelerin çapı ve ufkundaki daralmaya da yeni bir örnek oluşturmuştur. Oysa meseleyi daha önce akademik çalışmasına ilk konu eden ve kamuoyunda popülerleştirenlerden Baskın Oran'ın işin özüne ilişkin şu saptaması "doğru ve yerindedir":

"Alt kimliğin resmi daireler dışında ifade edilmesinde mahsur yoktur. Resmi dairelerde hakim unsur ortadan kaldırılmaz. Türkiyeliliğin gereklerinin yapılması halinde PKK'nin gösterdiği silahlı tepki ya azalacak ya da ortadan kalkacaktır. (...) Alt ve üst kimliklerde esas olan vatandaşın sadakat göstermesi, devletin de vatandaşla mutlu emesidir." (abç) (Özgür Gündem, 10.12.05)

Kimliği de içine alan boyutuyla "kültürel özerklik"e demir atan Ulusal Hareket, sorunun çözümünü döne döne burada aramaktadır: "Kürtlerin bir halk olarak varlığı anayasal ve yasal güvenceye alınmalıdır. Anadilde eğitim hakkı kabul edilmelidir. Kültürel gelişimi önündeki engeller kaldırılmalıdır. Bu alanda tüm anti-demokratik yasalar değiştirilerek, Türkçe yayımlara uygulanan prosedür dışında başka hiçbir kayıt konulmamalıdır." (Mustafa Karasu, Özgür Gündem, 12.12.05); "Bu halkın anadilde eğitimi, tarihi ve kültürü üzerindeki tüm engeller ortadan kaldırılmadan, radyo ve televizyonlara tam serbestlik verilmeden, kimlik, dil, kültür hakları anayasal ve yasal güvenceye kavuşmadan sorun çözülemez." (Mustafa Karasu, Özgür Gündem, 17.12.05)

Sorunun çözümü için yeterli görülen bu taleplerin karşılanması için çizilen "yol" ise düşmandan medet ummaya endekslenen bir hat olarak belirlenmiştir. Değil "bağımsız Kürdistan" idealleri, "federasyon" temelli çözüm tartışmaları bile geride kalmış, yeni yıl mesajlarında, ABD eliyle gerdeğe giren Barzani-Talabani'nin kukla rejimine öykünmeler dile getirilirdi: "Kürdistan'ın güney parçasında elde edilen kazanımlar 2005 yılında pekiştirilerek çözümde önemli mesafeler alınmıştır. Güney Kür-

distan'da federal sistemin temelleri atılmış, Irak Anayasasının kabulü ile federalizm hukuki temel kazanmıştır." (Kongra-Gel 2006 Yeniyl Mesajı)

Şemdinli halkının öfkelerini F-16'lar ile karşılama aczine düşen patron-ağa devletinin imdadına tasfiyeci-reformist anlayış yetmiştir. Kürt halkının şoven saldırı kampanyasına tepki olarak ivme kazanan ve Şemdinli ile doruğa çıkan hareketlenmesi dizginlenmekte, özellikle son süreçteki "aydınlatma-hesap sorma" talepli faaliyete karşı devletin sürece yayararak soğutma ve boğma taktiğine çanak tutulmaktadır. Faşist Türk devleti, beklediğinden çok daha rahat biçimde kontrolü sağlamış bulunmaktadır. 301. madde krizinin/tartışmalarının süreci gölgeleyecek boyuta çıkarılmasını devletin bilinçli bir tercihi olarak değerlendirmek, hiç de abartılı bir yaklaşım olarak görülmemelidir.

Durum Kürt halkı ve ona önderlik etme noktasında etkili konumda bulunan hareket açısından bu merkezde iken, konuyla ilgili bu kritik evrede yapılacak olanların hayli önemli ve bir o kadar da zorlu olduğu açıktır. Ulusal Hareketi temsil eden güçlerin yukarıda açıklamaya çalıştığımız politikalarının teşhirinden geri durulmamalı, ağızlarının bir yanı sıra sarf ettikleri "kampanyanın gerekliliği" doğrultusunda faaliyet yürütmeye zorlanmaları için ısrarlı olunmalıdır. Zira bu kampanyanın onların aktif katılımı olmaksızın ağırlık taşımayacağı ve belli kazanımlar sağlamayacağı bilinmelidir.

Bununla beraber şu somut gerçeklik her yeni süreç vesilesiyle göstermektedir ki, devrim mücadelesinde doğru adımlar atmak için proletaryanın sınıfsal perspektifini yitirmemek gerekiyor. Ulusal Hareket, 1990'lı yılların ikinci yarısından itibaren izlediği reformist-tasfiyeci hatta savrulmadan önce de proletaryanın çizgisini uygulamıyordu. Buna karşın büyük kazanımlar elde etmesinde, düşmana karşı silahlı mücadelede ısrar eden pratiği tayin edici rol oynamıştır. Bugün bu kazanımlar üzerinden "politika" yapmaya çalışmakta ve düzenin gönüllü bir parçası olarak konumlanmayı hedeflemektedir.

Proletaryanın ulusal soruna yaklaşımına yön veren temel ilkesi, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkıdır. Bu ilke, ulusal soruna ilişkin, burjuvazinin salt hukuksal bakış açılı aldatmacasını içeren "hak eşitliği" ve "kültürel özerklik" gibi yaklaşımların reddi temelinde şekillenmiştir. Ülkemizde ulusal sorunun çözüm bulacağı biricik zemin de bu olacaktır. Bunun için öncelikli görev, proletarya önderliğindeki demokratik halk devriminin halk savaşı yoluyla gerçekleştirilmesi için gerilla savaşına yüklenmektir.

Ancak bunun böyle olması çok doğaldır. Çünkü AKP bileşimi, şu veya bu gerici partiden devşirilen, ülkenin en gerici-faşist kadrolarının da bir araya geldiği bir bileşimdir aynı zamanda. Bunların büyük bir kısmı kurnaz kasaba tüccarıyken, bir kısmı da "mahallenin ağır delikanlısıdır." Mesela başbakanlığı ABD icazetli ve şaibeli bir seçimle gerçekleşen ve de emperyalizme hizmet etmede kendinden öncekileri aratan Erdoğan gibi.

Bunun başbakan olduğu dönemde medya şarlatanı Savaş Ay "abimiz": "Mahallemizde kara yağız bir delikanlı vardı. İyi top oynardı. Mert çocuktu" vb. biçimde Erdoğan'ın "delikanlılığını" metih etmeye soyunmuştu.

"Mahallemiz" dediği yer Kasımpaşa. Yani "çingene" denilerek aşağılanan Romenlerin yoğun olduğu bir mahalle. Rizeli bir aile-

den gelen Erdoğan ise, bu mahallenin renkli Romen kültürünü değil, daha çok da her mahalleye sırınga edilen yoz-gerici kültürü temsil etmektedir. Romen halkı için mertlik-namusluluk anlamına gelen "delikanlılık", Erdoğan nezdinde, lümpenliğe, namertliğe, namussuzluğa dönüşmüş durumdadır. O sergilediği tüm pratikle ve de hayata geçirme çabasında olduğu tüm politikalarla, Kasımpaşa'nın değil, emperyalizmin "delikanlısı"dır! O'nun hangi mahalleden geldiği değil, kimleri temsil ettiği önemli olan.

Erbakan'ın çömezi olarak başladığı siyaseti, İstanbul Belediye Başkanı olarak sürdüren, Erbakan'ın yıpranması ve de artık egemenlerin işine yaramaması ile birlikte, ABD-CIA ve onların Ortadoğu ve Kafkaslardaki İslami projelerinin adamı Fethullah Gülen desteğiyle yıldızı parlatılan ve sonrasında bil-

dik biçimde iktidara taşınan Erdoğan, küfürbaz, kurnaz kasaba tüccarı-lümpen politikacı kişiliğinin yanı sıra, sonradan görmeliğinin de en iyi örneklerindedir. Şirket ortaklıkları onu her geçen gün daha da zenginleştirirken, eşi de "kapalı ama sık" olunabileceğinin ispatı içinde gösterişe sınır tanımamaktadır. Binlerce dolarlık hediyelere almakta hiçbir sakınca görmeyen bu aile, aile içi türban sorununu da, siyasetleri gibi yine takıyayla, kızlarını ABD'de, tabi ki bir takım "hayırseverlerin" imkânlarıyla okutarak çözmekte!

Bu mevcut tablo geçtiğimiz günlerde alınan bir dünya birinciliği ile bir kez daha "taçlandı". Ateş ederken kazayla insan öldürmede, yılda 700 kişi ile birinci olmuşuz. Egemenlerin teşviki-kışkırtması ile, toplumda silahlanmanın giderek arttığı (siz artırıldı)

anlayın), her vesileyle "sevinilip" ateş edilen, bunlardan arta kalan zamanlarda ise linç "tatbikatları" yapılan bir ülkenin, bilimsel bir alanda birincilik alması da beklenemezdi herhalde!

Ülkenin değerlerini emperyalistlere satarken, efendilerinden kalan kırıntılarla da cepelerini doldurma, zenginliklerine zenginlik katma telaşına düşen, başta Erdoğan ailesi olmak üzere, iktidarın başkanlık vb. koltuklarında oturanlar, bu telaşlarını, emekçi yığınlara dönük doğrudan saldırıların yanı sıra, küfür, tehdit ve de "delikanlılık" sandıkları kabada-yılıkla kapatma, artan yönetememe krizini aşmasa da gizleme çabasıydılar. Ancak bunların ömrü de yine kendilerinden öncekiler gibi azalmıştır ve nafiye yere uzatmaya çalışmaktalar! Çünkü emekçi halk yığınları artık bu "delikanlılıklara" kanmıyor!

Direnışteki Karmez Gıda işçisi kararlı; **“Bir avuç tuz kadar değerimiz yok,** **ama direneceğiz ve kazanacağız”**

Minür Korkmaz

Mükremin Özbakır

Tek Gıda-İş Sendikası'nın yeni örgütlediği İzmir-Turgutlu arasında bulunan Karmez Gıda'da 16 Aralık tarihinde başlayan grev devam ediyor. Yaklaşık 100 kişinin çalıştığı ekmek fabrikasında, toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 35 işçi grev kararı almıştı.

7 Ocak günü işçilere yaptığımız ziyarette bizlere süreçlerini ve yaşadıklarını anlattılar. Her gün sırayla fabrikanın kapısında bekleyen işçiler, bizi çok sıcak karşıladılar. Direnişlerinin zaferle sonuçlanacağına inanan işçiler, bunun dışında bir alternatif düşünmek dahi istemiyorlar. Bizi soğuktan korunmak için yaptıkları küçük bir kamyonetin içine davet ederek çay ve yemek ikram ediyorlar. Biz de onlardan yaşananları anlatmalarını istiyoruz.

Taner Yılmaz, 2004 yılının Mart ayında fabrika içinde yaşadıkları haksız-

lıklar ve baskılardan nasıl kurtulacaklarını görüşmek üzere Tek Gıda-İş Sendikası'na gittiklerini ve bu süreçten Mayıs ayında 55 işçinin örgütlenmesiyle sendikal mücadelelerinin başladığını anlatıyor. Bu süreçten sonra Haziran sonlarına doğru aldıkları yetkinin patron tarafından öğrenilmesi üzerine yavaş yavaş işten çıkarmaların başladığını söylüyor. “Hiçbir sebep yokken 25. maddeden dolayı işçi çıkarılmaya başlandı. Bu maddeden işten atılınca da işsizlik sigortası, prim vb. haklarımız elinizden alınıyor” diyen Yılmaz, işçilerin sendikalı oldukları için işten atıldığını, sendikalı olmayan işçilerin korunarak kendilerinin ezildiğini de sözlerine ekliyor.

Bugüne kadar patronun görüşme isteklerine karşılık vermediğini, bunun üzerine 16 Aralık günü grev pankartlarını asarak greve başladıklarını söylüyor.

“Bizim burada 4 kişiden fazla bu-

lunmamız yasak, kapıyı kapatarak içeri işçi girişini engellememiz de yasa dışı, ancak en büyük kanunsuzluğu şu anda patron yapıyor. İşyerinde asıl imalatı taşeron yapamaz, taşeron işçinin içeride şu anda çalışması yasadışı” diyor.

Bugün birçok yerde örneğin Gönen, Çorlu, Tuzla, Serna Seral vb. yerlerde direniş olduğunu, bu durumu nasıl değerlendirdiklerini soruyoruz.

Taner Yılmaz, “Ülkemiz bu konuda çok geri durumda. Bizim işçi arkadaşlarımıza sordüğümüzda hepsi Avrupa'ya gitmek istiyor. Ama düşünmüyorlar ki, o insanlar bundan 100 yıl önce mücadele ederek o hakları kazandılar. Biz de hiç olmazsa bugün başlayalım. Biz de zamanında örgütlenseydik, sendikalaşsaydık bugün Avrupa bizi örnek alacaktı. İnsanlarımız ülkemizde sendikaya, sendikalı işçiye öcü gibi bakıyor, vatan haini muamelesi yapıyor. Bunun değişmesi işçilerin kendi haklarına sahip çıkarak bilinçlenmesi gerekiyor” şeklinde yanıt veriyor.

Minür Korkmaz da iş yerinde 14-16 saat çalıştıklarını, mesai paralarının verilmediğini, patronlar ve müdürler tarafından hakarete maruz kaldıklarını, insan yerine konmadıklarını anlatıyor. Sendikalı olduktan sonra bazı şartların değiştiğini ancak bunların hepsinin göz boyamak için olduğunu, sendika gittikten sonra daha kötü duruma düşeceklerini söylüyor. Mücadelelerinde ısrarlı ve kararlı olduklarını, mutlaka kazanacak-

larını da sözlerine ekliyor.

Mükremin Özbakır ise bugüne kadar horlandıklarını, dışlandıklarını anlatıyor. “Bir arkadaşımız bir gün yere bir avuç tuz döktü. Personel müdürü bütün işçileri çağırarak ‘100 gram tuz kadar değeriniz yok gözümde, sizin gibi dışarıda bizim için çalışacak 150 köpek var’ dedi. İşte bize böyle bakılıyor. Biz bunun için sendikalı olmayı istedik” diyor.

Patronun sendikadan istifa etmesi karşılığında kendisine 7 milyar lira vereceğini ve işine devam edeceğini söylediği diğer birçok arkadaşlarına da aynı şekilde rüşvet teklif ettiğini ama kendilerinin bunu kabul etmediklerini söylüyor Özbakır.

Patronların neden sendikadan, örgüt- lülükten bu kadar korktuğunu soruyoruz. Yanıtı “Bu bölgedeki bütün patronlar bir araya gelerek Karmez patronlarına destek veriyor. ‘Bu bölgeye kesinlikle sendika girmemeli, biz size destek veriyoruz elinizden geleni yapın. Sendika buraya girerse bütün bölgeye yayılır, bütün işçiler iş bırakır’ diyorlar. Biz asgari ücretle çalıştırıyoruz. Hiçbir patron bundan daha fazlasını vermek istemez, bu nedenle de sendikadan korkuyorlar” oluyor Mükremin Özbakır'ın.

Kendilerine başarılar diliyor ve mücadelelerini sahiplendiğimizi ileterek yanlarından ayrılıyor. Biliyoruz ki, işçilerin birliği ve kararlılığı sağlansa, elde edilemeyecek hiçbir hak yok...

(İzmir)

Emekçinin Gündemi

SENDİKAL HAREKETTE GEÇMİŞİN DEĞERLENDİRMESİ, GELECEKTE GÖREVLERİMİZ...

İşçi sınıfı sahip olduğu toplumsal fonksiyon nedeniyle en önemli güçtür. Sınıfın bu değiştirici, dönüştürücü rolü oynaması öncelikle örgütlenmesine bağlıdır. Sayısal gücünü bir çatı altında toplayamayan, tek bir noktaya vurmayı başaramayan bir sınıfın başarı şansı yoktur. Bu yüzden sendikal örgütlenme için harcacak emek, zaman ve enerji değişim, dönüşümün vazgeçilmez koşuludur.

Sendikal örgütlenme, tek tek sendikaların lokal çabaları ile başarılamayacak kadar kapsamlı bir sorundur. Çünkü sendikalaşmanın önündeki engeller işkolu sendikalarının boyunu aşmaktadır. Sendikalaşmayı engellemek egemenlerin ve patronların içselleştirdiği bir stratejidir. Kamu sektöründe sendikalaşmanın tabanının daraldığı günümüzde, özel sektörde

sendikalaşmayı güçlendirecek bir perspektife ihtiyaç vardır. Kamu sektöründeki örgütlenme ve sendikal mücadele biçimlerinin özel sektörde geçerli olmadığı dikkate alınarak, özel sektör şartlarına uygun bir örgütlenme modeli ve mücadele tarzı geliştirilmelidir.

Sendikalaşmanın önündeki yasal engel ve zorlukların ortadan kaldırılması için etkin bir mücadele sürdürülmelidir. İş güvencesinin aksayan ve yetersiz yönlerinin üzerine gidilmelidir.

Önümüzdeki günlerde 2821 ve 2822 sayılı yasalar yeniden ele alınacaktır. Bu değişiklik çalışmaları sırasında Referandum Kurumu sendikalar tarafından ısrarla savunulmalıdır. Gizli oy açık sayım ilkesine dayalı referandum sistemi hem sendikalaşmanın önünü açacak, hem de gerek-

siz yetki uyuşmazlıklarını ve zaman kaybını ortadan kaldıracaktır.

Etkin, işyerinde güçlü, ülkenin sorunlarına duyarlı ve müdahil, sınıfa güvenen, işçi hak ve özgürlüklerinin elde edilme sürecinde mücadeleciler sendikalar istiyoruz. Sendikalar işçi hak ve çıkarlarını kazanmak, korumak ve geliştirmek için mücadele aracı olduğuna göre bu mücadelede güçlü olmalıdırlar. Kuşkusuz, güçlü sendika için sendikaların içindeki dinamikleri harekete geçirerek, sendikaların yapı ve anlayışlarını yenilenecek yaratılması gereklidir.

Sendikalar faaliyetlerini çeşitlendirmeli, çeşitli alanlarda sahip olduğu gücü devreye sokmalı böylece problem çözme yeteneğini artırmalıdır. Ancak faaliyetleri çeşitlenmiş toplumsal yaşamda sosyalleşmiş, sendikalar basit bir vekâlet örgütü olmaktan çıkabilir. Bugün bu soruna doğru cevap ise emperyalist-kapitalist politikalara karşı çıkmakla olacaktır. Bu karşı çıkış sendikal hareketin çıkış noktasını oluşturur. Biliyoruz ki sendikal hareketin önünde yasalardan kaynaklı engeller bulunmaktadır. Ancak bu durumun deği-

şiminde etkin rol oynaması gereken sendikamız rolünü oynamıyor.

Bunun içindir ki, bugün anti-demokratik saldırı ve kölelik yasalarına karşı çıkmak için emperyalizme, kapitalizme, iş birlikçilerine ve uşaklarına karşı durmak gerekir. Sendikal hareketin bugünkü çıkmazlarını aşmasına ve örgüt- lülüğün büyümesine ve gelişmesine katkı sunacak olan budur. İşçi sınıfının örgütleri olan sendikalar onun karşıtı ve düşmanı olan bu sisteme karşı çıkmak, işçi sınıfının yanında yer almak ve taraf olmak zorundadır. Bugün sendikal hareket emperyalizmin bize dayattığı, özelleştirme, sendikasızlaştırma (düşük ücret) asgari ücret ile 2000 yıllık kazanılmış haklara seyirci kalarak emperyalist saldırılarını da onaylamış oluyorlar. Bugün işçi sınıfı hareketinin sendikalara yönelik güvensizliği, kendilerine güvenmemesi tam da bu ayrımı doğru kavramamaktadır. Sendikaların kongreleri buna hizmet ettiği oranda geleceği doğru kavramış oluruz. Bugün bunu yapacak olan Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışı buna göre şekillenmelidir.

“Emeği biz harcıyoruz, yemeği onlar yiyor”

Türkiye ekonomisinde, önemli bir yere sahip olan hayvancılık da can çekişir duruma geldi. Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda birçok ailenin geçim kaynağı olan hayvancılık, (bölgede arazinin elverişli olması, meraların genişliği vs. gibi nedenlerden dolayı) emperyalizmin dayatmaları ile uygulanan politikalar sonucu yok olma tehlikesi ile yüz yüze.

Köylülüğü bitirmeyi hedefleyen IMF ve DB patentli politikalar, besicilerin de ekmeği ile oynuyor.

Ayrıca Et ve Balık Kurumu'nun özelleştirilmesi hem üreticiyi hem tüketiciyi zor durumda bıraktı. Et ve Balık Kurumu'na ait kombinaların satıldığı bölgelerde hayvancılık, büyük oranda geriledi. Tüccar bu rekabetsiz ortamda, üreticinin eline çok ucuza alıp kestiği eti yüksek fiyatlarla piyasaya sürdü/sürüyor. Ve böylece üreticiden ve tüketiciden çalınan para tefeci ve tüccarın cebini her geçen gün şişirmeye devam ediyor.

Bölgede hayvancılığın gerilemesinin en büyük etkenlerinden biri de Türkiye Kürdistanı'nda devletin gerillaya karşı sürdürdüğü operasyonlardır. Gerillayı bitirmenin halkla bağını kesmekle mümkün olacağını bilen faşizm, özellikle dağ köylerinde geçimlerini hayvancılıkla sürdüren köylülere koruculuğu dayatmış, koruculaşmayanların evlerini, hayvanlarını yok ederek meralarına ya el koymuş ya da köylünün yaylaya çıkmasını yasaklamıştır. Yaylaya çıkamayan köylü, suni yeme para yetiştiremeyince işini ve köyünü terk etmek zorunda kalmıştır.

Bugün gelinen aşamada en örgütsüz kesim olan köylülük, emperyalizmin direktifleri üzerine faşist TC tarafından her yönüyle sömürülmeye devam ediyor. Buna “dur” diyebilecek güce sahip olan köylülerin, tefeci-tüccara karşı kendi örgütlülüklerini oluşturması (köylü birlikleri, kooperatifler, dernekler vb.) gerekirken toplumun ileri kesimlerinin ve devrimcilerin ise buna öncülük etmeleri zorunluluk teşkil etmektedir.

Tüm bunlarla ilgili besicilerin istemlerini ve sorunlarını kendilerinden din-

ledik.

“BİZ PİŞİRİYORUZ, BAŞKALARI YİYOR”

- *Besicilik yaparken yaşadığınız sorunları aktarır mısınız?*

Refahiye’de bir besici: Refahiye’de on yıldır besicilikle uğraşıyorum. Yaşadığım sıkıntıların başında, yemin pahalı olması geliyor. İkincisi olarak da köylünün bilinçsiz oluşu söz konusu. Bir başka sorunumuz da pazar sorunudur. Etin dışarıdan ithal edilmesi ve kaçak getirilmesi besicileri oldukça etkiliyor. Bu bizim ürünümüzü pazarlamamızı engelliyor. İhraç edecekken ithal ediyoruz. Yani “kendi kendimizi kazıkıyoruz.” Sözde Tarım İl Müdürlükleri yem, mazot vb. yardımlar yapıyor. Biz bunu ne yapalım? Pazarımızı başkasına vermesinler yeter. On yıl öncesinde besicilik bize kazandırıyor. Şimdi ise kazanamıyoruz.

Biz kazanamıyoruz, emeği biz harcıyoruz, yemeği tüccar yiyor. Nasıl ki mutfakta aşçı yemeği hazırlar, müşteri de yerse, bizim durumumuz da ona benziyor. **Sorunlarımızın çözümünü yönetimden beklemiyorum. Çünkü demokratik bir yaklaşım yok. Demokrasinin olmadığı yerden çözüm de beklenmez.**

- *Kaç yıldır besicilik yapıyorsunuz? Bu senelerdeki değişimler nasıl?*

Çayırılı-Başköylü bir besici: Yaklaşık 30 yıldır bu işle uğraşıyorum. İlk zamanlar bir kilo et satıp bir çuval yem alabiliyorduk. Şimdi iki üç kilo et karşılığında bir çuval yem zor alıyoruz. O anki durumla bugünkü durum arasında çok büyük bir fark var.

- *Yaşadığınız sorunlar ve talepleriniz neler?*

- Dışarıdan et ithal edilmesi (kaçak veya resmi olsun) besiciliği öldürüyor. Yem fiyatları çok yüksek ve kesime götürdüğümüz malımız çok ucuza kesiliyor. Ucuz kesimin yanında paramızı da hemen alamıyoruz. Üç dört ay vadeli anlaşma yapabiliyoruz. Besiciliğin ilk günlerine dönmesi, kurtulması öncelikle ithalin durdurulması ile olur. Daha sonra serbest piyasa ekonomisi kaldırıl-

arak devletin fiyatlara el koyması gerekiyor.

“DEVLET BESİCİLİĞİ BİTİRDİ”

- *Yaşadığınız sorunları kısaca aktarır mısınız?*

Erzincan Merkez Ulalar Beldesi’nden bir besici: Devlet bizi bitirdi. Destekleme verdiler bir dönem. Ziraat Bankası’ndan % 30’lardan faiz aldılar. En son darbe olarak 5 Nisan kararları ile bizi tamamen bitirdiler. Benim birkaç yıl öncesinde 50 baş sığırım vardı. Şimdi 3-5 tane kaldı. Yanlış politikalar yüzünden besiciliği öldürdüler.

2. Besici: Artan yem fiyatları, dışarıdan ithal ve kaçak et yüzünden düşen et fiyatları, besiciliği baltalıyor. Bir çuval yem 19 YTL, bir çuval kepek 10-11 YTL. Ne kadar et alacağımı hesaplırsan 1-2 kilo et alır. O da onun fiyatına geliyor. Son günlerdeki kuş gribi salgınının kırmızı et fiyatını artırması gerekirken düşürüyor. **Genel olarak halkın alım gücü de düşmüş durumda. Hükümetin tüm “iyileşme” söylemlerine rağmen bizlerin durumu daha da kötüleşiyor.** Açıkçası yalan söylüyorlar.

3. Besici: Ben 35 yıldır bu işi yapıyorum. Babam yapıyordu, daha sonrasında biz devraldık. Ancak besicilikten sürekli zarar ediyoruz. Yem fiyatları yükselirken, mal düşüyor sürekli. Besiciler tamamen tüccar ve kesimevlerinin denetiminde, onların elinde. Dışarıya, diğer illere götürüyoruz, bakıyoruz o da kurtarmıyor. Tümüyle bir kıskaç altına alındık. Önceden 300-400 tane küçük baş hayvanımız vardı. Şimdi 30-40 tane kaldı.

- *Yaşadığınız sorunların çözümü için neler yapılabilir?*

1. Besici: Besiciliğe devlet desteği yok. Bazı desteklerin yapıldığı söyleniyor ancak hiçbir etkisi yok. Yani **kaşıkla verip kepçeyle alıyorlar.** Çözüm aslında çok açık, onlara inanmaktan ziyade tefeci-tüccara karşı **birlikte hareket etmemiz gerekli.**

2. Besici: Besiciliği yapmamızın nedeni, başka hiçbir alternatifimizin olmaması. Sanayi yok ki, işçilik yapalım. Kendi yağımızla kavruluyoruz. Biz çok bir şey istemiyoruz. Ete devlet tarafından sabit bir fiyat verilmesini istiyoruz sadece.

3. Besici: Devletin bir dönem kesimevleri, kombinaları vardı. Az çok karşılığını alıyorduk emeğimizin. Onu da bize çok gördüler. Şimdi tamamen tefeci-tüccarın ellerine bırakıldık. Devletin bugünlere tarım ve hayvancılık sayesinde geldiğini hatırlaması lazım. ABD, IMF, AB gibi emperyalist ülke ve kuruluşların değil bizlerin istemleriyle hareket etmeli. Üreticisine sahip çıkmayan bir ülkenin sonu besicinin sonundan farklı olmayacaktır. **(Erzincan)**

“Terör” tazminatında yeni oyun: Dolandırıcılık

“Terör ve terörle mücadele” doğan zararların karşılanması adıyla çıkarılan yasa çerçevesinde tazminat almaya hak kazanan Diyarbakır Şaklat köylüsü dolandırıldı. Devletin, gerillaya yönelik düzenlediği operasyonlarda yaktığı köylerin, kullanılamaz hale getirdiği evlerin, tarlaların ve katledilen insanlara bunların bedeli olarak “**terörle mücadele**”den zarar gördükleri iddia edilerek verilen miktarın, yasa gündeme geldiği günden beri ödenip ödenmemesi ya da kimlere ödenmesi gerektiği üzerinde tartışmalar yürütülmüştü. Gerillaya destek verdikleri için “**terörist**” kapsamında değerlendirilen pek çok köylünün yasadan yararlanıp zararlarını karşılamamın ya da zorla göç ettirilen köylülerin köylerine geri dönmek için başvuru yapabilmemesinin önüne, her ilin valiliği tarafından “**köyümüzü PKK yaktı diye imza atarsanız kaybınızı tazmin ederseniz, köylerinize geri dönerseniz**” yönlü baskılarla engel konulmaya çalışılmıştı.

“**Terörle mücadele**”den zarar gören köylülerin zararların devlet tarafından sözde karşılanması bu kez de dolandırıcılık oyununa “kurban” gitti.

Diyarbakır’ın **Kocaköy** ilçesine bağlı **Şaklat** köyünden 165 köylünün yaptığı başvuru sonucu almaya hak kazandıkları 500.000 YTL sahte çıktı. Köylülerin tazminat çeki Diyarbakır Valiliği tarafından görevlendirilen Avukat Mehmet Kaya’ya verildi. Kaya da 500 bin YTL’lik çeki bozdurduktan 5 saat sonra bürosunda köylülere dağıttı. Ancak kısa bir süre sonra ellerine verilen banknotların sahte olduğunu anlayan köylüler, avukatın bürosunu bastı. Polis köylülerin ellerindeki 32 bin YTL’ye el koyarken Mehmet Kaya da paraları bankadan çektiğini ve köylülere dağıttığını söyledi. Diyarbakır Barosu’nun daha önce de hakkında meslek kurallarına aykırı hareket etme ve usule aykırı dava alması nedeniyle soruşturma başlatılan Mehmet Kaya’nın söylediklerine inanan köylüler işin peşini bırakmayacaklarını söylediler.

(H. Merkezi)

“Pahalı ürünlerin sorumlusu köylüler değil!”

Devletin Çukurova’da tarıma destek vermemesi, alınan kredilerin faizlerinin yüksek ve girdi ücretlerinin son derece yüksek olması nedeniyle yoksul köylüler nerede ise üretmez hale getiriliyor. Ülkenin dört bir yanında olduğu gibi Çukurova’da da köylüler oldukça zor durumda. **Tarsus’ta, Erdemli’de, Karaduvar’da** vb. birçok yerde olduğu gibi, **Kazanlı** köylüsü de zar zor üretiyor.

Kazanlı, Mersin’e bağlı, genelde yoksul köylülerin yaşadığı, nüfusu ortalama 10 bin civarında olan bir kasabadır. Kazanlı’da genelde tarımla uğraşılırken, bir kısım emekçi ise fabrikalarda çalışıyor. Bu fabrikalardan **AKEL’de pirinç; ARBEL’de mısır, buğday, bulgur; KROMSAN’da krom; SODASAN’da ise soda** üretimi yapılıyor. Bu fabrikalar insan yaşamına önem vermeyip gerekli önlemi almadıkları için yaşamı tehdit ediyorlar. Kazanlı’da ayrıca Arap ülkelerine giderek geçimini sağlayan emekçiler de var.

Kazanlı köylülerinin bugün karşı karşıya buldukları en büyük sorun, devletin tarıma destek vermemesi. Bu yüzden üretmez hale getirilen, evine ekmek götüremeyen Kazanlı köylüsü, gün geçtikçe daha da yoksullaşıyor.

Kazanlı’ya giderek sebze üretimi yapan tarım üreticisi **Günay Deli**’nin yaşanan bu sorunlar üzerine görüşlerini aldık.

- **Kendinizi tanıtır mısınız ?**

- Kazanlı kasabasında yaşıyorum. Çiftçilikle uğraşıyorum. Biber, salatalık, fasulye vb. ürünler üretiyoruz. Ben yaklaşık 5 yıldır tarımla uğraşıyorum.

- **Tarımla uğraşırken ne tür sorunlar yaşıyorsunuz ?**

- İlk olarak zirai ilaçların pahalı olmasından şikayetçiyiz. Topladığımız ürünlerin başka ülkelere ihraç edilmesinde yaşanan sorunlarla boğuşuyoruz. Örneğin Rusya mal alımını durdurduğu ya da kapısını kapattığı için

mal elimizde kalıyor ve zarar ediyoruz. Ya da gübre pahalı olduğu için alımlarda zorluk çekiyoruz. Bu nedenle ürünlerin kalitesi düşüyor. Mazot fiyatları pahalı olduğu için sürekli üretim araçlarını kullanamıyoruz. Yine naylonun pahalı olmasından kaynaklı seracılıkta rahat üretim yapamıyoruz. Çok fazla borcumuz olduğu için alımda güçlük çekiyoruz. Yine tohum da pahalı olduğu için fazla alamıyoruz.

- **Devletten kredi alıyor musunuz?**

- Evet alıyoruz. Ancak arazimizi ipotek olarak gösteriyoruz. Yani riske giriyoruz. Çünkü faiz oranlarının çok yüksek olması bizleri zora sokuyor. Üretim yapamayınca ya da mal elimizde kalınca ucuza gidiyor. Dolayısıyla biz kredi borçlarımızı, faizlerini ödeyemiyoruz. Bu yüzden tefecilerden, ağalardan faizle borç para almak zorunda kalıyoruz.

- **Peki borçları ödeyemeyince ne**

Karaduvar halkı ayaklandı

Mersin’in Karaduvar Mahallesi sakinleri **Tuta Petrolcülük AŞ.** çalışanlarının Akdeniz Sosyal Forumu Başkanı **Kemal Damayı** darp etmesi üzerine bir protesto eylemi düzenledi. Mahalle sakinleri **“Eşkıya dünyaya hükümdar olmaz”** pankartı taşıyarak **“Çeteler halka hesap verecek”** şeklinde sloganlar attı.

Tuta Petrolcülük AŞ.’nin denize uza-

Ülkenin dört bir yanında olduğu gibi Çukurova’da da köylüler oldukça zor durumda. **Tarsus’ta, Erdemli’de, Karaduvar’da** vb. birçok yerde olduğu gibi, **Kazanlı** köylüsü de zar zor üretiyor.

tür sorunlarla karşılaşıyorsunuz?

- Elimizdeki toprakları ipotek ederek, elimizde kalan ürünleri vererek üretime devam etmeye çalışıyoruz. Durum böyle olunca zarar ediyoruz. **Kazandığımız paraları borçlara verdiğimiz için eve ekmek götüremiyoruz.** Borçlarımızı ödeyebilmek için daha çok çalışmak zorunda kalıyoruz. Ama yine de altından kalkamıyoruz. Elimizdeki üretim araçlarını satmak zorunda kalacağız.

- **Yıl boyunca sürekli üretim yapıyor musunuz?**

- **Bizim üretimimiz 10. ayda başlayıp 7. ayda biter. Geriye kalan 3 ayda tarlayı nadasa (dinlenmeye) bırakıyoruz.** Bizim gelirimiz sezonluktur. Yani her ay düzenli aldığımız bir para yok. Tabi ki bu da borcumuza gidiyor. Şu anda üretimin başındayız. Çünkü biz malı fide olarak ekıyoruz. Doğal olarak bütün harcamalar cebimizden gidiyor.

- **Bahçede ya da serada çalışırken yaşadığınız sorunları anlatır mısınız?**

- Sabahın erken saatlerinden geçenin geç saatlerine kadar çalışıyoruz. Kışın don olayları çok olduğu için bir sürü masraf edip yeri geldiğinde geceyi uykusuz geçiriyoruz. **Biz ürünü komisyoncuya, tüccara sattığımızda ürün tüketiciye gidene kadar fiyatı yükseliyor.** Haliyle yoksul insanlar da bu durumdan etkileniyor.

- **Peki sizce bunun nedeni nedir?**

- Bence bu devletin tarım politikasından kaynaklanıyor. Üreticilere destek sunulmadığı için ya da sunulsa da faiz oranları yüksek olduğu için sorunlar yaşanıyor. Biz uygulanan bu politikadan kaynaklı istediğimiz gibi üretim yapamıyoruz. **Hayatın sefasını bizler değil parası olan zenginler, tüccarlar, en büyüğünü de devlet yaşıyor. Bizlerse cefasını çekiyoruz.**

- **Bu sıkıntılara karşı önceden ya da şimdi yaptığınız şeyler var mı?**

- Biz bunlara karşı önceden birçok

protesto ve eylem yaptık. Mallarımızı alıp yollara döktük. Ama bunlar sadece TV ekranlarında kaldı. Biz devletin durumumuzu görmesini ve bir an önce bu sorunlara müdahale etmesini istedik. Ama devlet bizi umursamadı ve halen umursamıyor. (Mersin)

Antalya Kepez’de köylüler haksızlığa isyan etti

Antalya’nın Kepez ilçesinde köylüler ellerinde tapusu bulunan arazilerinin sonradan **“orman”** olarak gösterilerek tapularının iptal edilmesine karşı eylem yaptı.

Antalya Kepez’de tapuları iptal edilen köylüler, **Kanarya Mahallesi**’nde bir kahvehane önünde toplanarak kararı protesto ettiler.

Protestoya CHP milletvekilleri de destek verdi. Yapılan açıklamalarda şu an orman alanı olarak gösterilen yerlerin 1952’de makilik alan olarak gösterildiğine dikkat çekilirken, **“1989 yılına kadar orman sayılmayan bir yer nasıl bir anda orman olarak gösterildi bunu anlamadık. Mahkemenin kararı birlikli kararıyla çelişiyor”** denildi. Elleri dövüldükçe taşıyan köylüler daha sonra davul zurna eşliğinde haley çekerek mahkemenin kararını protesto ettiler. (H.Merkezi)

kiyet arazisinden petrol iletim hattı geçirmesinin Yargıtay kararı ile engellendiğini belirten Akdeniz Sosyal Forumu Genel Sekreteri **Menekşe Çatak**, şirketin son olarak kamuya ait bir araziden iletim hattını geçirmeye çalıştığını, bunun da halk tarafından engellendiğini söyledi. **Kemal Dama** uğradığı saldırı sonucu şirket hakkında suç duyusunda bulundu.

Büyükşehir Belediye Meclis Başkanı Vekili **Nuri Özdemir** de şirketin kazı yapma izninin bulunmadığını belirtti. (Mersin)

nan yaklaşık 600 metre petrol iletim hattını kamu arazisinden geçirmeye çalışması ile başlayan olaylar Karaduvar Mahallesi halkının protesto eylemiyle sürdü. Çeşitli siyasi parti, sendika ve demokratik kitle örgütlerinin destek verdiği eylemde halk **“Burada doğduk burada öleceğiz”** yazılı pankartlar taşıdı.

Tuta Petrolcülük AŞ.’nin özel mül-

Ankara'da bir ESP'liye kaçırma girişimi

Son dönemlerde artan kaçırma, taciz, tecavüz ve ajanlaştırma saldırılarından biri de Ankara'da yaşandı.

25 Aralık günü NATO yolu üzerinde yürürken kaçırılmak istenen ESP'li Serdar Kır konuyla ilgili olarak İHD Ankara Şubesi'nde bir basın açıklaması yaptı.

28 Aralık günü İHD'de yapılan açıklamada Serdar Kır yaşananları anlattı. Öğlen saatlerinde yürürken yanına yaklaşan 06 EFR 90 plakalı bordo Toros marka bir araçtan inen iki polis tarafından kaçırılmak istendiğini ifade eden Kır; "Ben bu kişileri daha önce de Akdere Polis Karakolu'nda görmüştüm. Arabada üç kişi vardı. İki kişi birden inerek yanıma geldi, yaşlı olan kolumdan tuttu, genç olan da karşımda duruyordu. Ben kaçırılmak istendiğimi düşündüm ve hemen oradan uzaklaştım. Çünkü ajanlık teklifi, kaçırma, taciz olayları Ankara'da son süreçte yaygınlaştı. Ben mücadele eden sosyalist kimliği olan biriyim" şeklinde konuştu.

Ardından söz alan Kadir Aktaş; Biz ESP olarak bu tür saldırılardan yılmadık, yılmayacağız" diyerek saldırıyı kınadı. İHD Şube Yöneticisi Gökçe Oflu ise son bir ay içerisinde üç açıklama yapıldığını belirterek failerin yakalanmasına yönelik girişimlerin sonuçsuz kaldığını ifade etti.

Saldırının gerçekleşmesinden sonra bir araya gelen ESP, Halkevleri, PSAKD, BDSP, İdilcan Kültür Merkezi ve SDP 31 Aralık günü Tuzluca'da bir basın açıklaması yaparak mücadelenin süreceğini ifade ettiler.

(Ankara)

İzmir'de faşist provokasyon

4 Ocak günü hapishanelerdeki tecrite dikkat çekmek için yol kapatma eylemi yapmak isteyen bir grup ESP'liye polisin yönlendirmesiyle faşistler saldırdı.

Bu olayın ardından yaşananları protesto etmek için 5 Ocak günü İHD İzmir Şubesi önünde ESP tarafından bir basın açıklaması yapıldı. "Faşizme karşı omuz omuz", "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız" vb. sloganlarla saat 12:00'de bir araya gelen grup adına Hülya Gerçek bir açıklama yaptı. Açıklamada 2005 Newroz'unda başlatılarak daha sonra Trabzon ve ülkenin birçok yerinde devam ettirilen linç girişimlerinin bugün de devam ettirildiği, bu yolla Türk-Kürt düşmanlığı yaratılmaya çalışıldığı vurgulandı. Hiçbir saldırının hak ve özgürlük mücadelelerini engelleyemeyeceğinin söylendiği açıklama sırasında da bir grup faşist provokasyon yaratmaya çalıştı. Kısa süreli yaşanan gerginliğin ardından grup İHD'ye çıkarak bir süre burada bekledikten sonra toplu bir şekilde çıkarak dağıldı. Eyleme Partizan, SDP, Göç-Der ve 78'liler Derneği destek verirken, İHD de gözlemci olarak katıldı. (İzmir)

"Saldırının amacı derneğin faaliyetlerine yöneliktir"

Ortadoğu'nun kanayan yarası durumundaki Filistin'de devam eden Siyonist işgale karşı, Filistin halkına ülkemiz topraklarından bir dayanışma eli uzatmayı amaçlayan çeşitli mesleklerden duyarlı, devrimci, demokrat kişilerin bir araya gelmesiyle 8 ay önce Filistin Halkıyla Dayanışma İnisyatifi kurulmuştu. İnisyatif Tarık Ziya Ekinci'den, Veysi Sarısozen'e, Abdurrahman Dilipak'tan, Şebnem Korur Fincancı'ya kadar pek çok aydın, yazar ve sanatçının yanı sıra çeşitli sendika, demokratik kitle örgütü ve kültür merkezlerinin de desteğini alarak çalışmalarına başlamıştı. Geçtiğimiz Ağustos ayında resmi olarak kuruluşu gerçekleştirilen Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD) adını alan dernek, bu doğrultuda çeşitli eylem ve etkinlikler örgütledi. Kuruluşunu İntifadanın yıldönümünde yaptığı geceyle duyuran derneğe Fas, Suriye ve Hollanda'dan katılan Filistin dostları da destek vermişti. Ülkemizde yaşayan Filistinlilerin de desteğini alan dernek, sonrasında hem kendisi basın açıklamaları yapmış, hem de çeşitli eylemlere destek sunmuştu. Son olarak Filistin'de tutuklanan üç insan hakları aktivistinin serbest bırakılması ve ayrımcılık duvarının kaldırılması amacıyla Taksim Metro önünde stand açan FHDD, üç gün boyunca topladığı imzaları bir basın açıklamasıyla İsrail Konsololuğu'na göndermişti.

İstanbul'un merkezi yerlerinde stand açmayı sürdürerek, hem Filistin konusunda duyarlılık yaratmak hem de ayrımcılık duvarını teşhir etmek için çalışmalarına devam edeceklerini açıklayan FHDD'liler 31 Aralık günü derneğin Taksim'de bulunan merkezine geldiklerinde, derneğin kapısının kırılarak içeri girildiğini gördüler. Ancak içeriden herhangi bir şey alınmamış olması kuşukları hırsızlıktan başka şeylere yöneltti.

30 Aralık gecesi derneğin kapısının

kırılarak içeriye girildiği saldırıyla ilgili 3 Ocak günü FHDD yöneticileri İHD binasında bir basın açıklaması yaparak olayı kınadı ve bu tür saldırıların Filistin halkıyla dayanışma konusundaki kararlılıklarını azaltamayacağını dile getirdiler.

Saat 13:00'de İHD'de toplanan kitle ve basın mensuplarına derneğin faaliyetleri hakkında bir bilgilendirme yapan FHDD Genel Sekreteri Emriye Demirkır, Filistin halkına karşı ülkemiz halkının beslediği sınımsız duyguların dile getirilmesi istediklerini, ülkemiz topraklarından Filistin halkına uzanan bir kardeşlik ve dayanışma köprüsü kurmak

istediklerini, derneğin onların meşru mücadelelerine destek vermek için kurulduğunu belirterek derneğin kısa bir şekilde geçişini aktardı.

Ardından basın metnini okuyan FHDD Başkanı Fusun Bandır, yaptıkları etkinliklerden buldukları desteğin onların coşkularını pekiştirdiğini ancak bu etkinliklerin Siyonist, emperyalist ve işbirlikçileri rahatsız ettiğini söyledi. Bu rahatsızlığın çeşitli örneklerinin sık sık görüldüğünü belirten Bandır, son olarak da FHDD'ye karşı bir rahatsızlık hissedilerek derneğin 30 Aralık akşamı kapısının kırılarak içeriye girildiğini söyledi.

Parti ve Devrim Şehitlerini Anıyoruz!

Ocak ayının son haftasını "Parti ve Devrim Şehitlerini" anma etkinliklerinin yoğunlaştırılması kararı alan Proletarya Partisinin, her örgütlenmesi bu yılda bu görevi yerine getirme sorumluluğu ile hareket etme hedefindedir. TKP/ML YDB'da bu amaç ve hedefle bir broşür yayımlayarak, Parti ve devrim şehitlerini içinden geçtiğimiz süreçte ne anlama geldiğini halka anlatan bir broşür yayınladı. Genel anlamda emperyalizmin içinde bulunduğu kriz sürecinden, artan saldırgan politikardan söz edilmekte-

dir. Bunun yanı sıra Türkiye'de yine egemenlerin emekçilere yönelik artan saldırıları ve buna karşı gösterilen tepkiler vurgulanmaktadır. Çıkarılan broşürde "Partimizin kurucu önderi Komünist önderi İbrahim Kaypakkaya'nın da belirttiği gibi; önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atılalım. Bu mücadelede kahraman işçi sınıfımıza, fedakar ve çilekeş köylülerimize, yiğit gençliğimize sonsuz bir güven duyalım. Şehitlerimize ancak böyle layık olabiliriz.

Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür" ifadelerine broşürde yer verilmiştir.

Tuncelililer Derneğinden etkinlikler

Gebze'de 7. yılında çoşuklu etkinlik

Gebze Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği, Gebze Başak-4 Düğün Salonu'nda 7 Ocak Cumartesi günü saat 19:30'da 7. kuruluş yıldönümünü düzenlediği bir etkinlikle kutladı. Düğün salonunun duvarları "Munzur onurdur, onur kalacak", "Munzur'da barajlara ve doğa tahribatına hayır" vb. pankartları ile süslenirken Gebze Tuncelililer Derneği Folklor ekibinin sahne almasıyla etkinlik başladı. Beğeniyle izlenen halk oyunlarının ardından Gebze Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı Hasan Gündoğdu bir konuşma yaptı.

Gündoğdu konuşmasında "Kültürel yozlaşmanın en doruk safhada olduğu, paylaşımların engellendiği, baskı ve zulmün pervasızca halklara reva görüldüğü böylesine zorlu bir süreçte, birlik, dayanış-

ma ve örgütlenme ağıımızı pekiştirerek, kültür ve dayanışma derneğimize güç katmak tarihsel bir sorumluluktur bizler için" dedi. Ve konuşmasını "Dersim onurdur, onuruna sahip çık" sözleriyle bitirdi. Konuşmanın ardından sahne alan Burhan Yıldırım'ın söylediği Kürtçe ve Türkçe türkülerine seyirciler de halaylarla eşlik etti. Geceye, Tohum Kültür Merkezi, İşçi-Köylü, Partizan, YDG, PSAKD Kadıköy Şube Başkanı Fethi Bölükçiray, Kocaeli Özgür Düşün Dergisi, Gebze Partizan okurları, Munzur Çevre Derneği, Gebze Temel Haklar Derneği gibi kurumların da aralarında bulunduğu birçok kurum dostluk ve dayanışma mesajları gönderdi. PSAKD Kadıköy Şube Semah Ekibi'nin büyük alkış alan semah gösteriminin ardından, Tohum Kültür Merkezi bünyesinde çalışmalarını yürüten Barbara Halk Sahnesi Tanya adlı oyunu sergiledi. Beğeni toplayan oyunun ardından, Gebze Tun-

celililer Derneği Kardelen Ezgisi ve ardından Hasan Sağlam sahne aldı. Gece 23:00'de sona erdi. (Kartal)

Erzincan Tuncelililer Derneği Dayanışma Gecesi yapıldı

Erzincan Tuncelililer Derneği tarafından da dayanışma gecesi organize edildi. Erzincan-Merkez, İpekyolu tesislerinde gerçekleştirilen geceye çok sayıda Dersimli ve birçok devrimci-demokrat yapı, siyasi parti ve belde başkanları katıldı. Dernek Başkanı Hüseyin Arslan tarafından yapılan konuşmanın ardından dernek sekreteri Hakkı Özkan'ın okuduğu şiirsel anlatı ve Dersim'e özgü fıkralarla devam eden gece, yemek arasından sonra Grup Çılgın'ın (Dersim yerel grubu) söylediği Türkçe ve Zazaca türkülerle ve halaylarla sona erdi. (Erzincan)

Onursuzluğa karşı haklı ve onurlu mücadelemiz sürececek!

Emperyalistler ve yerli uşakları sömürü düzenlerinin ve zorba iktidarlarının ömrünü uzatmak için başta devrimciler ve ezilen halklara yönelik baskı ve sömürlerini sürdürmektedirler. İçinde bulunduğumuz süreçte de devletin faşist saldırıları artmaktadır.

Bu gerçekliği bugün, Kürt ulusunun demokratik taleplerini bastırmak için **Şemdinli**'de yapılan kontrgerilla saldırısında görmekteyiz. Bunu **TCK, ÇİK, TMY** gibi yeni yasa tasarılarıyla, hapisanelerde, alanlarda hak alma mücadelesinin bastırılmaya çalışılmasıyla, sokak ortasında saldırıların, yargısız infazların ve kaçırılmaların artmasıyla görmekteyiz. Bu olaylara son örneği İstanbul'da **Ekin Sanat Merkezi** çalışanı **Sevda Aydın**'ın kaçırılıp tecavüze uğramasıyla görmekteyiz. Bunu **Bursa**'da **ESP**'ye yönelik komplo ve **Bursa Temel Haklar Derneği**'nin basılmasıyla, son olarak da **YÖK**'ün kuruluş yıldönümü ve **Şemdinli**'de yaşanan kontrgerilla saldırısını protesto eylemlerine katılan okurlarımıza yönelik **Bursa TMSH** polisleri tarafından yapılan baskı, tehdit ve ajanlaştırma saldırılarıyla görmekteyiz.

Ardarda sürdürülen bu saldırılar **7 Ocak** günü, **Bursa AVP Tiyatrosu** önünde **Partizan**'ın yaptığı **HÖC** ve **ESP**'nin destek verdiği basın açıklamasıyla protesto edildi. **YÖK** ve **Şemdinli** olaylarından sonra **16 BV 654** plakalı araçla **TMSH** ve **Güvenlik Şube** polisleri okurlarımızın evlerine giderek eylemlerde çekilen fotoğrafları okurlarımızın ailelerine gösterip "**Çocuklarınıza sahip çıkın, yoksa haklarında dosya açıp tutuklarız**" denilerek ailelere baskı yapılmıştır. Yine aynı günün akşamı okurlarımızın babaları kahvelerden alınarak karakola götürülmüşlerdir. Sonraki günlerde yine **16 NP** ... plakalı **TMSH** aracı bir başka okurumuzun evine gidip "**Çocuklarınız yönlendi-**

riliyor, onlara önderlik ediyorlar" denilerek aileler tehdit edilmiştir. Yine iki okurumuz gündüz saatlerinde **Teleferik Meydanı**'nda 4 sivil polis tarafından zorla alınıp **Çamlık'a** götürülmüşler, "**Neden etrafa bakıyorsunuz?**" diye kaba dayığa maruz kalmışlardır. Yine gazete dağıtımımız **Murat Henki** otobüs durağında beklerken takım elbiseli bir kişi, arabadan inerek, ateş isteme bahanesiyle dağıtımımızın yanına gelmiş, konuşmasında "**Sen Karadenizlisin, onlarla ne işin var? Üstelik bir sürü borcun var, cebinde 3 milyon dahi paran yok, sana iş buluruz, yardımcı oluruz, bizimle görüş**" diyerek ayrılmıştır.

Bu saldırılar karşısında yapılan açıklamada "**Satılmış, onursuz kirli yaşamlarını, onurlu mücadele veren insanlara dayatmaya çalışan devletin bu piyonları iyi bilmelidir ki, sizin bu çürümüş kirli sisteminiz varolduğu müddetçe, biz ezilen halkların onurlu ve haklı mücadelesi devam edecektir**" denildi. "**Baskılar bizi yıldıramaz**", "**Kahrolsun onursuz dayatmalar**", "**Kahrolsun emperyalizm, yaşasın halkların kardeşliği**" sloganlarıyla basın açıklaması sona erdirildi. (**Bursa**)

Dersim'de gazeteciler objektif kapattı!

Dersim'de görev yapan gazeteciler, yaptıkları bir basın açıklamasıyla kendilerine yönelik baskı ve şiddeti protesto ederek, fotoğraf makinelerini ve kameralarını İnsan Hakları Anıtı önüne bıraktılar.

Dersim Merkez Yeraltı Çarşısı üstünde toplanan gazeteciler yaptıkları basın açıklamasında; özellikle bir yıl içerisinde haber takibi yaparken, birçok kurum ve kişinin sözlü, yazılı ve fiili saldırılarına maruz kaldıklarını, bütün bu saldırılara karşı objektif ve tarafsız habercilik ilkeleri çerçevesinde kamuoyunu bilgilendirmeye devam edeceklerini ve saldırılar karşısında yılmayarak, bütün yasal haklarını kullanacaklarını dile getirdiler.

Basın açıklamasına **Dersim Belediye Başkanı** ve yardımcısı, **Dersim Baro Başkanı**, **EMEP İl Başkanı**, **DTP temsilcisi** ile **KESK** ve **Türk-İş'e** bağlı sendika temsilcileri katılarak destek verdi. (**Erzincan**)

Ümit Cihan Tarho aramızda

Faşistler tarafından 1998 yılında bıçaklanarak öldürülen İnönü Üniversitesi Tarih Bölümü Öğrencisi **Ümit Cihan Tarho**, ölümünün 8. yıldönümünde Malatya merkezde ve mezarı başında düzenlenen törenlerle anıldı.

İlk olarak **Malatya Demokratik Öğrenci Derneği** tarafından postane önünde basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına aralarında **DTP**, **EMEP**, **İHD**, **Eğitim-Sen** ve **Özgür Yurttaş Hareketi** temsilcilerinin de bulunduğu yaklaşık 200 üniversite öğrencisi katıldı.

Dernek adına basın açıklamasını oku-

yan **İdris Kaşıray**, üniversitelerde ve üniversite dışında ülkücü saldırıların kapsamlı bir şekilde yürütüldüğünü belirterek, "**Denizli, Afyon-Uşak, Elazığ, Isparta İstanbul ve birçok yerde yurtsever muhalif öğrencilere saldırılar gerçekleştirilmektedir. Bu saldırılara karşı hiçbir işlem yapmayarak aciz düşen üniversite rektörleri, demokrasi, barış ve özgür üniversite isteyenlere işgüzar tutum gösterebilmektedirler**" dedi.

Şemdinli ve **Yüksekova**'da yaşanan olaylara da değinen **Kaşıray**, şunları söyledi:

"Derin devlet odaklı '**iyi çocuklar**' tarafından halkın bombalanarak katledilmesi **Trabzon, Rize, Eskişehir ve Bozüyük**'te yapılan faşist saldırılar, yaratılmak istenen provokasyonlardır. Bizler ve halkımız bu provokasyonlara gelmeyeceğimizi belirtiyoruz."

"**Ümit Cihan Tarho ölümsüzdür**", "**Bijî zaningha azad**", "**Bijî bratiya gelan**" ve "**Şemdinli halkı yalnız değildir**" yazılı dövizlerin taşındığı basın açıklamasının ardından kitle, **Tarho**'nun şehir mezarlığında bulunan mezarına karanfiller bıraktı. (**Malatya**)

Şemdinli; takke düştü kel göründü

TAKSİM

Şemdinli'de 9 Kasım'da meydana gelen saldırının ardından her Cumartesi **Taksim Tramvay durağında** bir araya gelen demokratik kitle örgütleri ve devrimci çevreler **6 Ocak** günü de "**MGK JİTEM Kontrgerilla dağıtılın tüm sorumlular açıklansın**" pankartını açarak sloganlar attı. Kitle adına açıklama yapan **Ümit Efe**, **Şemdinli**'de 9 Kasım'da yapılan bombalı saldırının üzerinden 2 ay geçmesine rağmen sorumlularının cezalandırılmadığına dikkat çekti. Grup Yorum tarafından verilen kısa bir dinletiyi eylem son buldu.

KADIKÖY

Aralarında **Partizan**, **ESP**, **DHP**, **HKM**, **SODAP**, **Karakızıl Notlar**, **BDSP**,

PDD ve **HÖC**'ün de bulunduğu bileşenler **28 Aralık 2005** tarihinde saat 12:30'da **Selimiye Kışlası** önünde yaptığı basın açıklamasında **Şemdinli**'de yaşanan olaylarının failinin çeteler değil devletin kendisi olduğunu belirtti.

"**MGK, JİTEM, Kontrgerilla dağıtılın, tüm sorumlular yargılansın**" pankartı açan kitle adına basın metnini **Çetin Poyraz** okudu. **Poyraz** "**Şemdinli**'de yaşananları incelemek üzere oluşturulan komisyon, bombaların faileri **Astsubaylar Özcan İldeniz ve Ali Kaya**, amiri konumunda olan **Jandarma Genel Komutanlığı İstihbarat Başkanı Tuğgeneral Mehmet Çörte**'nin icazetini alarak görevine başlamıştır" dedi. Eylem atılan sloganların ardından sona erdi.

ŞİŞLİ

9 Ocak Pazartesi günü **AKP Şişli** ilçe binası önünde saat 13:00'de yapılan eylemde hava muhalefeti nedeniyle oturma eylemi iptal edilerek basın açıklaması yapıldı. Kitle adına açıklama yapan **Çetin Poyraz**; halkı kontr-gerilladan ve **AKP** hükümetinden hesap sormaya çağırdı. Açıklama sırasında 10 dakika çeşitli sloganlarla çevredeki halka ajitasyon yapıldı.

MERSİN

5 Ocak Perşembe günü **Mersin**'in **Demirtaş** semtinde **Partizan**, **ESP**, **Temel Haklar Federasyonu**, **BDSP**, **DHP** ve **Mezopotamya Sosyalist Parti Girişimi** **6 Ocak**'ta yapılacak olan meşaleli yürüyüşe çağrı amaçlı ortak bir bildiri dağıtımını ger-

çekleştirdi. Saat 13:00'de **Demirtaş Köprüsü** önünden başlayan bildiri dağıtımına halk yoğun ilgi gösterdi. Dağıtım esnasında polis keyfi uygulama yaparak bildiri dağıtımını yapan gruba kimlik kontrolü yaptı. Hiçbir gerekçe göstermeden polis grubu 1 saate yakın tuttu. Bu olayın ardından grup bildiri dağıtımına devam etti.

6 Ocak Cuma günü ise tekrar biraraya gelen bileşenler saat 18:00'de **Demirtaş Dilek Kırtasiye** önünden **Foto Ulaş** önüne kadar meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdi. Kurumlar adına basın metnini okuyan **Özkan Kayıkçı** "**Şemdinli**'de yakaladığımız çeteleri organize eden, o çetelerin halka karşı yürüttüğü savaşın politikasını yapan devlettir. **Şemdinli**'de birkaç subay ve itirafçıyı değil, devleti suçüstü yakaladık" dedi.

Tecrit karşıtı mücadele sürüyor

Tecrit, TC'nin özellikle 12 Eylül 1980 AFC'si ile tüm emekçilere dayattığı toplumsal bir saldırı projesidir. Bu projenin bir ayağı dışarıdaki toplumsal muhalefetin dinamiklerine dönük iken, bir ayağı hapis-hanelerdeki devrimci ve komünist tutsaklara dönüktür. **Ve bugün bu saldırı hızından hiçbir şey kaybetmeden devam etmektedir.** 19 Aralık katliamı da bu saldırılardan biridir. Katliamın 6. yılına girdiğimiz bugünlerde tecrit ve izolasyona karşı devrimci ve komünist tutsakların direnişlerini değişik biçimlerde sürdürmeleri ve örgütlü duruşlarını korumaları, dışarıdaki muhalif hareketin susmaması, bu stratejik saldırının amacına ulaşmadığını göstermektedir. Ancak bu tespit özellikle dışarıda yürütülen tecrit karşıtı mücadelenin zayıf olması gerçekliğinin üzerinden atlamamıza neden olmamalıdır.

Bizler, PŞTA (**Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri**) olarak bu gerçekliğin bilinci ile bir yandan devrimci tutsakların süren direnişleri, diğer yandan dışarıdaki örgütlü güçlerin, ilerici muhalif çevrelerin bu direniş tavrını sahiplenerek tecrit karşıtı mücadeleyi büyütmeyle uzun soluklu bir çarpışma sürecinden sonra belli kazanımların sağlanabileceğini düşünüyoruz.

Bu doğrultuda ilk adımlar olarak geçtiğimiz yıl içinde;

1- Tecrit karşıtı mücadeleyi örnek için öncelikle özgücümüze dayanmamız gerektiğini düşündük. Özgücümüz kitlelerdir ve onlara tecrit izolasyon gerçekliğini ve nedenlerini açıklamalıyız. Bunu kimi zaman semtlerdeki yakıcı bir sorun olan gecekonduların yıkılması ile olan bağında,

kimi zaman bir diğer semtteki yakıcı bir sorunla bütünleştirerek anlatma çabası içinde olduk. On ayrı emekçi semtte çeşitli etkinlikler gerçekleştirdik. Panel, müzik dinletisi, film gösterimi vb. yaptık.

2- Tecrit ve izolasyon gerçeğini geniş kesimlere anlatmak ve 19 Aralık mitingine hazırlık anlamında bir gece örgütledik. Gece başlamadan önce 4-5 arkadaşımız gecenin yapılacağı semtte gerek gece için gerekse 19 Aralık mitingine çağrı için sesli ajitasyona çıktılar. Ondan önce gece afişleri genelde merkezi yerler ve emekçi semtlere yapıldı.

Geceye katılan insanlarımızın çoğu gençlerden oluşuyordu, yeni yüzler ilgi çekiyordu. Oldukça coşkulu geçen gece sonrasında pek çok insan **"bu gece için geç bile kaldınız"** yorumunu yaptı. Hapishaneler mücadelesinde emeği geçen anababalarımızın öfkeli, hüznü, coşkulu konuşmaları gençleri mücadeleye davet eden çağrıları genç insanlarımızı çok etkiledi. Gecenin amacına ulaştığını söyleyebiliriz.

3- Ankara'da yapılan ve geniş emekçi kesimlerinin katılacağı **"Halk İçin Bütçe"** mitingine katıldık. Özellikle Anadolu'dan katılımın yoğun olduğu mitingde elimizdeki 19 Aralık katliamını lanetleyen pankartımız ve **"F tipine değil eğitime bütçe", "F tipine değil sağlığa bütçe"** vb. sloganlarımız hem ilgiyle karşılandı hem de kimi kortejler tarafından selamlandı, alkışlandı. Ankara'ya gitmekteki amacımız hapishane ve tecrit sorunu ile diğer emekçi kesimlerin sorununun kaynağının aynı olduğunu vurgulamak ve emekçi kesimlerin ilgisini bu konuya çekmektir. Yine ay-

nı amaçla DİSK ve diğer kamu emekçilerinin kortejlerinde 5 bin bildiri dağıtıldı. Bir ilk adım olarak Ankara mitinginin bizim açımızdan olumlu geçtiği söylenebilir. **(Katılım ve görsellik açısından daha iyi hazırlık yapılabilirdi.)** Tecrit karşıtı mücadele açısından diğer tüm iller-bölgeler bu perspektif doğrultusunda tüm emekçilerin katıldığı tüm eylem miting vb. çalışmalara katılmalıdır.

4- 19 Aralık Mitingi: Tüm bu yoğunluk içerisinde, bir yandan 19 Aralık toplantıları ve hazırlıkları sürüyordu. Her zaman olduğu gibi TUYAB olarak aile kurumlarına miting örgütlemek için çağrı yaptık. TAYAD katılmadı. TUAD ise sonrasında sürece dâhil oldu. Miting organizasyonu için hazırlıklarımız yoğun olarak sürdü. Merkezi yerlerde ve semtlerde miting için bildiri dağıtıldı, afişler yapıldı. Bu yıl 19 Aralık mitingini hem PŞTA hem de TUYAB için daha olumlu ve coşkulu geçti. Genel olarak da mitingini olumlu değerlendiriyoruz.

5- 19 Aralık katliamı ile ilgili DKÖ'lerin, semtlerin, sendikaların düzenlediği etkinliklerde Ölüm Orucu direnişimiz TUYAB aktivistleri, 19 Aralık tanıkları ailelerimiz katılımcı olarak yer aldılar ve katliama, tecrit ve izolasyon gerçekliğine karşı duruşun nasıl olacağını aktarmaya çalıştılar.

Tecrit-izolasyon saldırısının altıncı yılına girdiğimiz bu süreçte geçtiğimiz yıllara göre tecrit karşıtı mücadele noktasında dağılık da olsa birçok ilde canlanma göze çarpmaktadır. Bunun yanında konuya pek fazla duyarlı yaklaşmayan sendika, DKÖ'lerin bu yıl daha aktif olduğu görülmektedir.

Bizler tecrit karşıtı mücadele konusunda oluşan bu canlanmanın verimli bir şekilde değerlendirilmesi gerektiğine inanıyoruz. Ancak öncesinde olduğu gibi bu saldırılara verilecek cevap, sorunu can alıcı biçimde yaşayan bir miktar aile ve diğer devrimci platformlara havale edilmemelidir.

Birçok bölgede, ilde yaşanan bu hareketliliğe devrimci tutsakların yaklaşık 6-7 ay önce tecrit-izolasyonu kırmaya dönük talepleri doğrultusunda yön verilerek, dağılık olan bu canlanma bu doğrultuda toparlanabilir ve toparlanmalıdır. Ayrıca bu talepleri bugüne kadar dışarıdan yanıt olunamaması ciddi bir eksiklik. **Kolektif irade bu zemine tutsakların talepleri doğrultusunda gerçekleştirilecek bir çalışma ile müdahale etmelidir.** Sonuç alıcı bir perspektifle kanıksamaya dönük adımla değil, kazanmaya dönük güçle irademizi harekete geçirelim.

(Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri)

Yaşayanların diliyle 19 Aralık katliamı

19 Aralık katliamı ve sonrası gelişmeler yaşayanların diliyle anlatıldı. 28 Aralık günü Sarya Kültür Merkezi'nde **Partizan, ESP, BDSP, Alınteri, SDP, DTP ve 78'liler Girişimi** ortak bir panel organize etti. **19 Aralık'ta katledilen 28 devrimci şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başlayan panele Ölüm Orucu gazisi Esmâ Ekinci ve katliamı F tipi hücrelerde tutsak iken yaşayan Kerim Tepeli** katıldı.

İlk sözü alan Ekinci, 19 Aralık katliamının toplumsal ve siyasal boyutlarına açıklık getirdi. 19 Aralık'la birlikte yaşama geçirilen F tipi hücrelerin, topluma uygulanmak istenen modelin ilk uygulama yeri ve en uç yansıması olduğuna dikkat çeken Ekinci **"19 Aralık siyasi olarak topluma verilmek istenen bir gözdağı, ekonomik olarak da hapishanelerden başlayarak dışarı-**

da işçi ve emekçilerin örgütlülüğünü dağıtmak amacıyla yapılmış bir saldırdır" dedi. İkinci konuşmasının devamında 19 Aralık sürecinin **Ceza İnfaz Yasası** ile devam ettirildiğine vurgu yaptı.

Tepeli de yaptığı konuşmada 19 Aralık ve F tipi tecritin sosyal, psikolojik, örgütsel, politik ve ideolojik amaçlarına dikkat çekerek kendi deneyimlerinden yola çıkarak F tipi hücreleri anlattı. Tepeli **"Devletin örgütlülüğü dağıtma ve ideolojik olarak teslim alma saldırısı F tipinde biz devrimci tutsaklar tarafından boşa çıkartıldı. F tipinde yaşamı, devrimci üretkenlik ve yaratıcılıkla ilmek ilmek ördük. Kendi geçmişimize sahip çıkmanın gerekliliğine inanıyoruz. Devrimci iradenin gücüne vurgu yaptı. Panel soru cevap bölümüyle sona erdi. (Bursa)**

Serdar Demirel'in katili devlettir!

9 Mayıs 2005'te Fidan Kalşen Ölüm Orucu Eki-bi'nde yer alarak Ölüm Orucu direnişçisi olan ve Sincan F Tipi Hapishanesi'nde bulunan Serdar Demirel, **18 Aralık 2005'te** feda eylemi yapmış, gardiyan ve hapishane idaresinin zorla müdahalesi sonucu **Ankara Numune Hastanesi'ne** kaldırılmıştı. Hastanede bilincini kaybetmesi beklenen Serdar Demirel'e zorla müdahale edilmiş ve müdahale sonucu hafızasını kaybetmişti. Annesini dahi hatırlayamayan Demirel'e **6 Ocak** günü akşam saatlerinde tekrar zorla müdahalede bulunuldu. İstemi dışında kendisine tıbbi müdahale yapılan Demirel, kalp krizi geçirdi. **Demirel, zorla müdahale işkencesi sürerken 7 Ocak'ta saat 10:00 sularında şehit düştü.** Daha önce de

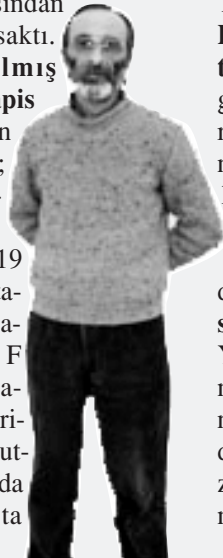
aynı hastanede **Özlem Türk ve Fatma Tokay Köse** zorla müdahale işkencesi nedeniyle şehit düşmüş, pek çok tutsak da hafıza kaybına uğramıştı.

1964 Çankırı doğumlu olan Serdar Demirel, Haziran 1991 yılında Adana'da gözaltına alınmasından itibaren tutsaktı. **Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası** alan Demirel; **Bursa, Yozgat, Ordu, Bartın** ve 19 Aralık 2000 tarihinden itibaren Sincan F Tipi Hapishanesi'nde geçirilen 14 yıllık tutsaklık sonunda 9 Mayıs'ta

Ölüm Orucu'na başlamıştı.

Serdar Demirel'in cenazesi **Keçiören Adli Tıp Kurumu'na** nakledilirken, TAYAD'lı aileler de sabahın erken saatlerinden itibaren kurumun önünde beklemeye başladılar. **8 Ocak** günü Adli Tıp'tan alınan cenaze **"Serdar Demirel ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek"** sloganlarıyla karşılandı. Demirel'in cenazesi vasiyeti üzerine Çankırı'nın Ilgaz ilçesindeki Yaylaören köyüne defnedildi.

Köyün girişine gelindiğinde **"Serdar Demirel ölümsüzdür"** pankartı açan TAYAD'lı aileler sloganlarla köy meydanına kadar yürüdü. Cenazenin yılanmasının ardından yine sloganlarla köy mezarlığına götürülerek, türkü ve marşlarla defnedildi. **(Ankara)**

F Tipi Hapishanelerde her şey “yasak”

F tipi hapishanelerde devrimci ve komünist tutsaklara yönelik işkence niteliğindeki uygulamalar devam ediyor. Son olarak bu uygulamalara kazanılan hakların gasp edilmesi de eklendi. Özellikle Edirne ve Sincan F Tipi Hapishanelerinde tecridi ağırlaştırma amaçlı yapılan bu uygulamalarla ilgili bilgi almak amacıyla Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nden Sevim Kalman'la bir röportaj yaptık.

İlk olarak 31 Haziran'da yürürlüğe giren Yeni Ceza İnfaz Yasası'ndan bahseden Kalman, ağır müebbet tutsaklar için görüşlerin indirildiğini hatırlatarak konuşmasına devam etti. Ayda 4 kez olan görüşlerin ikiye indirildiğini ve kapalı görüşlere anne-baba, kardeş ve eş haricinde başka kimse alınmayacağını belirten Kalman; bu uygulamaları da başına gelen iki örnekten yola çıkarak anlattı. Sincan F tipinde tutsakların ve tutsak ailelerinin gönderdiği mektup-

ların bir kısmının bazen de hepsinin keyfi olarak imha edildiğini, gerekçesi sorulduğunda ise “Sakıncalı gördük imha ettik” cevabı verildiğini anlatan Kalman, öncesinden sakıncalı görülen mektupların karalandığını ama gene de tutsağa verildiğini anlatarak; şimdi ise sakıncalı görülen mektupların ilgili kişiye bile tebliğ etmeden imha edildiğini söyledi.

Kalman ayrıca “Ali Gülmez'in yazdığı iki yazı vardı. Ancak bunların adresine ulaşmadığını öğrenince İdare'ye soruyor, yazıya el konulduğunu öğreniyor. Doğal olarak yasal prosedürü başlatmak için Ceza İnfaz Amirliği'nce yazıya el konulduğunun tebliğ edilmesini istiyor. Yasal başvuru yapılması için tebliğ gerekiyor. Bu tebliğ edilmemiş, nedenini sorunca da ‘Biz tebliğ ettik’ denmiş. Kendisi ısrarla tebliğ edilmediğini söylemiş. Daha sonra ‘Bana tebliğ etmediniz. Ama mademki tebliğ ettiniz gene tebliğ edip yazılı tutanak bırakın, ben yasal olarak itiraz edeceğim’ demiş. Bu sefer de ‘Biz o yazıları imha ettik’ demişler. Böyle bir hakları, yasaları yok. Tamamen keyfi bir uygulama. Ali Gülmez aileleriyle, tutsak arkadaşlarıyla, aynı davadan yargılandığı yoldaşlarına dahi mektup yazdığında bu uygulamalarla karşılaştığını anlatıyor” diyerek yaşananları özetliyor.

Kalman, buradaki amacın yapılana karşı yasal prosedür başlatılmaması, yapılan kanunsuzluğun tutanağa geçmemesi olduğunu belirtiyor. Zaten bu tarz itiraz başvurularının genelde reddedildiğini belirten Kalman, tutsakların yine de bu haklardan

yararlanmak istediklerini, çünkü bunun onlara kanunen verilmiş bir hak olduğunu belirtiyor.

Yeni bir uygulama olarak yıl başından biraz öncesine kadar tutsaklara porno kanal izlettirildiğini, yalnız siyasi değil adli tutsakların da bu uygulamaya tepki gösterdiğini belirten Kalman; tutsakların bu konudaki düşüncelerini gazetemize şöyle anlattı;

“Tutsak arkadaşlar bunu sormuşlar, idare ise ‘Yok karışıklık oldu’ diye açıklamalarla savuşturmuş. Ama tutsaklar şunu diyor, ‘bu kanallar şifreli ve biz bu kanalların nasıl açıldığını biliyoruz.’ Amaç içeridekileri yozlaştırmak, insanlıklarından çıkartmak. Doğrusu bu olay sonradan ortadan kaldırıldı ama yine de önemli bir olay.”

Görüşlerde nasıl zorluklar yaşandığı konusunda soru sorduğumuzda ise karşılına konan bürokratik işlemlerle adeta usandırıldıklarını söyleyen Kalman, “İçerdekilere uygulanan bir tecrid var, bunlar bu uygulamalarla dışardan gelen ailelere de -bu mektupların engellenmesi olabilir, görüşün kısaltılması, kabul edilmemesi olabilir- bu tecridi yaşıyorlar. Bizler de cezalandırılıyor, olan bu” diyor.

Siyasi tutsakların “devrimci kimliği sindirmek amaçlı” hiçbir uygulamayı kabul etmeyeceğini belirten Kalman, tutsakların bu yanlarını kırmak için sayımlar sırasında “alt katta, hazır ol durumunda” sayım alınmak istendiğini anlatıyor ve ekliyor; “Zaten başka sorunlarda var, pek çok gün su akıyor, kaloriferler yakılmıyor, hücre-

ler soğuk, giysilerin renklerinden kaynaklı sorunlar yaşanıyor.”

Yeni çıkan uygulamayla “tutsakların kendileriyle 1. dereceden akraba olanlar haricinde 3 ayrı kişiyle görüşebileceğini” belirten ve bu hakkı Edirne F tipinde tutsak bulunan Zeki Şahin için kullandığını anlatan Kalman, Edirne'deki durumu da bize aktarıyor. Kısa süre önce Zeki Şahin'i ziyaret ettiğini ve Şahin'in zaten siyasi bir tutsak olması itibarıyla de kendisiyle siyasi içerikli bir diyalogları olduğunu anlatan Kalman, bu diyaloglardan kaynaklı ziyaret hakkının 1 yıl boyunca hapishane idaresince yasaklandığını belirtiyor.

Kalman, Şahin'le dışarıda yaşanan gelişmeler, İHD'nin Cezaevi Komisyonu ve TUYAB'da yaptıkları çalışmalarla ilgili konuştuklarını belirterek, zaten siyasi bir tutsakla da tutsağın kimliği itibarıyla başka bir şekilde konuşulamayacağına da altını çiziyor. Bir süre sonra Zeki Şahin'in annesi Güzel Şahin'e “Sevim Kalman gelmesin, cezalı, görüştürülmeyecek” dediğini söyleyen Kalman, iki hafta kadar sonra kendisi gittiğinde başına gelenleri anlattı.

Zaten içeriye gönderilen devrimci ve sosyalist basının tutsaklara verilmediği için dışarda yapılan pek çok basın açıklaması, gelişen olaylar ve benzeri şeylerden haber olduklarını belirten ve bu yüzden bu görüşlerin önemli olduğunu belirten Kalman, iki hafta sonra gittiğinde kimliğini uzattığını ancak görevli tarafından “Size 1 yıl görüş cezası verilmiş, görüşemezsiniz” dediğini anlattı. (İstanbul)

“Ani müdahale mangası” Sincan'da görev başında

F Tipi hapishanelerde devrimci ve komünist tutsaklara dayatılan tecrid ve tredman her geçen gün çeşitli uygulamalarla koyulaştırılmaya çalışılıyor. Devrimci ve komünist tutsaklar, hapishane idaresinin ve gardiyanların keyfi tutumlarıyla karşı karşıya kalıyorlar.

Adana Kürkçüler F Tipi Hapishanesi'ndeki tutsakların bisküviden yaptıkları pastanın gardiyanlar tarafından parçalanarak, tutsaklar hakkında disiplin soruşturması açılması; Diyarbakır E Tipi Hapishanesi'ndeki kadın tutsakların yeşil biberi “amaç dışı kullanarak turşu yapmasıyla” soruşturmalara maruz kalmaları; bugüne kadar süren saldırılardan bazı örneklerdir.

Devlet bu saldırılara direnişle cevap veren tutsakların direnişlerini kırmak ve tutsaklarda yalnız olduklarını ve idarenin ya da gardiyanların istedikleri zaman istedikleri herşeyi yapabilecekleri izlenimini yaratmak için fiziki saldırıları kullanmaktan da çekinmiyor.

Bunun son örneklerinden biri olarak Sincan 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde B2-7-33 nolu hücrede bulu-

nan TKP/ML dava tutsağı Kenan Özyürek'in yaşadıkları verilebilir. Özyürek 21 Aralık 2005 tarihinde “Ani Müdahale Mangası” adındaki grubun içerisinde yer alan 10-15 gardiyan tarafından dövüldü. Özyürek, 22 Aralık'ta yaptığı suç duyurusunda aralarında başgardiyanın da bulunduğu manga hakkında suç duyurusunda bulundu.

Olay günü saat 13:05'te Özyürek'in kaldığı hücrenin havalandırmasında gerçekleşen saldırı öncesinde 2 tane 2. müdür ve aynı gardiyan grubu Özyürek'i “ziyaret” ederek hapishanedeki keyfi tutumlara ve dayatmalara karşı yaptığı protestoların son bulmasını söylüyorlar. “Ortam geriliyor, iyi düşün” şeklinde tehditlerle karşılaşan Özyürek daha önce de hapishane yönetmeliklerine dayandırılarak çeşitli yaptırımlarla karşılaşmış, hakkında defalarca disiplin soruşturmaları açılmış, fiziki saldırılara maruz kalmıştır. Hapishane idaresi ve gardiyanlar hakkında yaptığı disiplin soruşturması sonucunda da hakkında yeniden disiplin soruşturması açılmıştır.

Olay günü gardiyan grubu hızla havalandırmaya girip Özyürek'in yanın-

daki hücrede bulunan Cenani Genç'i hücrene kilitledikten sonra hiçbir şey söylemeden Özyürek'e saldırmışlardır. Ayakkabıları ve çorapları çıkarılan, yerlerde sürüklenen Özyürek'in kolları ve bilekleri bükülerek yumruklanmış, boğazı ve ağzı sıkılarak bağırması engellenmeye çalışılmıştır. Böylesi bir saldırıya haklarının olmadığını söylemeye çalışan Özyürek'e herhangi bir cevap verilmeksizin saldırıya devam etmişlerdir. Saldırının hemen ardından ise bunun kısmi bir arama olduğunu söyleyen gardiyanlar, Özyürek'in hücreni göstermelik olarak 1 dakika aramışlar, hücrede bulunan çamaşır ipine de gerekçe göstermeden el koymuşlardır. Arama bahanesi saldırıya kılıf hazırlamak için yapılmıştır.

Hapishane idaresinin bilgisi dahilinde gerçekleşen saldırı sonrasında Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunarak saldırıyı gerçekleştirenlerden şikayetçi olan Özyürek, ayrıca gerektiğinde saldırıyı gerçekleştiren gardiyanları Cenani Genç'le birlik te teşhis edebileceklerini de belirtti.

(H. Merkezi)

Tecritin mantığı; sınırsız baskı

F tipi hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri ile ilgili 23 Aralık'ta bir basın açıklaması düzenleyen TUYAB, yaşananları gözler önüne serdi. Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan hak ihlallerini Kasım ayı dökümünü de hazırlayan TUYAB bu noktada onlarca örnek olduğunu vurguladı. Basın açıklamasında içeriye gönderilen veya tutsaklardan dışarıya gönderilen mektup ve kartlara idare tarafından el konulduğunu gösteren pek çok örnek yer aldı. Örneğin Edirne F Tipi'nde toplatması olmayan yayımlara “terör örgütü propagandası yapıldığı” gerekçe gösterilerek el konuluyor; başka bir tutsağa kitap yatırmak isteyen aileye ise “kuryelik” iddiası ile tutanak imzalatılmak isteniyor. “Hücre cezası” olan tutsaklar sadece iç çamaşırı ile tekli hücreye atılmakta ve battaniye dahi verilmemektedir. Keyfi arama dayatmasına tutsaklar boyunca eğmediklerinde ise tedavi ve savunma hakları ellerinden alınmaktadır. Ziyarete gelen ailelerin görüş saati bilerek geçirilmekte, zaten kısıtlı olan süre engellemeler ile yok sayılmaktadır. Tutsaklar isteği olmaksızın yapılan sürgün ve zorla sevk uygulamaları ile hız kesmeden devam ettirilmektedir. Tüm bunlara ilaveten hapishane idarelerinin içerde olup biteni anlatan mektupları “F tiplerini kötülüyorsunuz” diyerek imha etmesi ise evlere şenlik bur durumdur.

Direnişin sesinden**Köpeksiz köyde
değneksiz dolaşmak...**

İşçi yıllardır sömürülmekten, işveren sömürmekten doymuyor. İşveren kârına kâr katıp büyüme devam ederken, işçi karın tokluğuna çalışıyor. Yani ortada bir pastanın olduğunu düşünürsek bu pastanın %80'ini azınlıkta olan işverenler, %20'sini çoğunlukta olan işçiler yiyor. İşçilerin bedel ödeyerek aldıkları hakları ortadan kaldırmak için işveren elinden geleni yapıyor.

Biz **Çorlu Organize Sanayi Bölgesi**'nde çalışmakta olan İleri Deri işçileriyiz. Bu düzene dur demek için sendikacı olmaya karar verdik. Ancak işveren sendikacı olduğumuzu duyduğu anda bizi işten çıkardı. **18 Şubat 2005** tarihinden itibaren fabrikanın önünde beklemekteyiz. Bugün direnişimizin 320. günü. Yılmadan, bıkmadan, usanmadan bir yıldır sendikacı olarak işe dönmeyi bekliyoruz. Bu bir yıl içerisinde işverenin birçok oyununa maruz kaldık. Polis baskısı, direniş çadırımızın yakılması gibi... İşverenin yalan ihbarları nedeniyle defalarca gözaltına alındık. **Ama baskılar bizi yıldırmadı.** Geri iade ve yetki davalarını kazandık. Ama işveren bizi sendikacı olarak işe almamak için direniyor. Çalışma Bakanlığı'nın devreye girmesi bile işvereni kararından caydıramadı. Bu da gösteriyor ki yasa da bulunan **"sendika anayasal bir haktır, sendikaya üye olan işçiyi işten çıkaran işverene üç yıl hapis cezası"** sadece formalite gereğidir. Demek ki, yasaların yaptırım gücü yok. Adaletsizlik yaparak adalet sağlanmaya çalışılıyor. Bu da demek oluyor ki Türkiye'de hak verilmiyor. Söke söke alınması gerekiyor. Hayat şartları gün geçtikçe ağırlaşıyor. Dünyün mirası baskı ve zulüm. Bugün Başbakan simit fiyatının üzerinden asgari ücreti hesaplıyor. Ve ona göre zam yapıyor. Bazı bilinçsiz sınıf arkadaşlarımız **"Allah razı olsun"** diyor.

Biz emeğimizin karşılığını istiyoruz, sadaka değil. Açlık sınırının altında çalıştırılıyor. Ama kimsenin buna itiraz etmeye cesareti yok. 320 gündür direnişteyiz. Ve sınıf arkadaşlarımızdan destek görmedik. İşçiler işten çıkarılma korkusuyla yaşıyorlar. Bu yüzden sokakta selamımızı almaktan bile çekiniyorlar. Sendikacı olduğumuz için terörist damgası yedik. Sendikacı olmak suçsa neden anayasada yer alıyor? Madem sendikacı olmak suç, öyleyse biz idamlıyız.

Mağazalar giyeceklerle dolup taşıyorsa ve biz soğuktan tir tir titiriyorsak o mağazalara saldırmalı. Ve yeni bir dünya kurmalı... Birileri el emeğimizi içki masalarına meze yaparken, birileri bileğimizin hakkıyla altlarına mercedesler çekip koltuğunda göbek büyütürken biz neden bunlara seyirci kalalım. Ve biz ne zaman uyuduğumuz bu uykudan uyanacağız?

Elbetteki işveren **"gel işçi kardeşim al bu da senin payın"** deyip de kârına ortak olmanı istemeyecektir. Biz ondan bunu isteyeceğiz ve alacağız. Ve biz üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız. İşçi olduğumuz için gurur duymalıyız. Ve hakkımız olanı almalıyız. İşverenlerin durumu köpeksiz köyde değneksiz dolaşmaya benziyor. Bir gün proletaryanın balyozu kafalarına inecek. Bugün birçok fabrika bekçisinin ya parmağı yok ya da kolu yok. Bir çoğu iş kazalarından dolayı yarım. İşveren kendisine dava açılmaması karşılığında onları bekçilikle ödüllendiriyor. Birçok fabrika sezonluk çalışıyor. Yazın insanlar gece gündüz demeden çalıştırılıyorlar. Kışın ise hiçbir hak verilmeksizin kapı dışarı ediliyorlar. Ama kimse bu durumdan rahatsız olmuyor ki, kaderlerine boyun eğiyorlar. **Ama nereye kadar işveren önünde el pençe divan durulacak. Bu düzene artık "dur" demenin zamanı gelmedi mi?**

Biz yalnız olmadığımızı biliyoruz. Ve başaracağız. Birlikte olduğumuz sürece güçlüyüz. Kazanana kadar direneceğiz.

BİRLİK MÜCADELE ZAFER!

(Direnişçi Zuhâl Şen)

Serkan Eroğlu anmasına polis saldırdı!

27 Aralık günü saat 12:00'de Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde toplanan öğrenciler A. Serkan Eroğlu'nun katledilişinin 8. yılında katledenlerin bulunarak cezalandırılmasını istedi. Aralarında YDG'lilerin de bulunduğu kitle **"Ali Serkan Eroğlu ölümsüzdür. Katili polis-idare işbirliğidir, Maraş'tan Şemdinli'ye katliamların sorumlusu devlettir, hesap soralım-Devrimci-demokrat öğrenciler"** yazılı pankartın arkasında kortejler oluşturarak Ege Üniversitesi Rektörlüğü'ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca sık sık **"Katil polis üniversiteden defol"**, **"YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılabilecek"**, **"A. Serkan Eroğlu ölümsüzdür"** vb. sloganlar atıldı.

Ege Üniversitesi giriş kapısına gelindiğinde polis barikatıyla engellenen kitle, barikata yüklenerek yürüyüşe devam etmek istedi. Kitleye panzer, gaz bombası ve coplarla saldıran polise öğrenciler de taşlarla karşılık verdi. Çatışmanın başlamasıyla birlikte yürüyüşte olmayan diğer devrimci ve demokrat öğrenciler de çatışma alanına arkadaşlarına desteğe geldi. **Yaklaşık 100 kişilik kitle, polisle uzun süre çatıştı.** Üniversite içerisine girerek önüne çıkan herkese saldıran polis, aralarında öğretim görevlilerinin de bulunduğu çok sayıda kişiyi döverken, 8 kişiyi gözaltına aldı. **Fakültelelere girerek camları kıran polise tepki duyarak toplanan ve gittikçe kalabalıklaşan öğrencilerin tepkisi üzerine polis okuldan çıkarak dışarıda barikat kurmak zorunda kaldı.** Olayda 9 öğrenci çeşitli yerlerinden yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Gözaltına alınanlar ise ertesi gün serbest bırakıldı.

28 Aralık günü ise saat 12:00'de Edebiyat Fakültesi önünde toplanan yaklaşık 500 kişiden oluşan gruba Eğitim-Sen İzmir Şubeleri, öğretim görevlileri ve akademisyenler de destek verdi. Açıklamada kısaca devlet terörünün dünden bugüne ha-

Sekiz yıl önce "intihar etti" denilerek, eterle bayıldıktan sonra üniversitede katledilen Ege Üniversitesi öğrencisi A. Serkan Eroğlu, öldürülmeden bir süre önce kaçırılmış ve "başına bir şey gelirse sorumlusu devlettir" demişti. Dün O'nu katledenler, bugün de failerin bulunmasını isteyenlere saldırarak gerçek yüzlerini ortaya koyuyorlar.

len devam ettiğine değinilerek **"Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, 19 Aralık'ta, Yüksekova'da, Şemdinli'de halkın üzerine bombalar yağdıran devlet, dün de üniversitemizde gaz bombaları ve panzerlerle Serkan Eroğlu'nu anmak, failerinden hesap sormak, polis-idare işbirliğini göstermek amacıyla rektörlüğe yürümek isteyen öğrencilere saldırmıştır"** denildi.

Açıklama boyunca sık, sık **"Ege faşizme mezar olacak"**, **"YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılabilecek"** **"Katil polis üniversiteden defol"** vb. sloganlar atıldı. Eylem sonrası Eğitim-Sen'in olaylarla ilgili yine Edebiyat Fakültesi önünde yaptığı basın açıklamasına öğrenciler ve öğretim görevlileri de destek verdi. Eğitim-Sen İzmir şubeleri adına açıklamayı yapan Ali Kılıç **"Burada üniversitemize, dekanımıza, öğretim elemanı üyelerimize, öğrencilere yapılan bu ceberrut faşist ve vahşi tutumu kınıyoruz"**

dedi. Sonra kortejler oluşturarak **"Polis-İdare işbirliğine son"** pankartı arkasındaki kitle, saldırı sonrası yaralanan 9 öğrenciyi tedavi etmeyen MEDİKO önüne yürüdü. Burada ıslık, slogan ve alkışlarla MEDİKO protestosu edildi. MEDİKO önünden öğrenci çarşısına doğru yürüyen kitle sık sık **"Katil MEDİKO, işbirlikçi idare"** vb. sloganlar attı.

5 Ocak günü ise 27 Aralık'taki polis saldırısında yaralanan öğrenciler **Bayraklı Adliyesi**'nde bir araya gelerek Ege Üniversitesi Rektörü **Ülkü Bayındır**, öğrencilere saldıran polis ve amirleri Ege Üniversitesi Özel Güvenlik Birimi çalışanları hakkında; **"işkence yapmak, tehdit, hakaret, görevi kötüye kullanma"** vb. konularında suç duyurusunda bulundu. Saat 13:20'de Adliye önünde bir basın açıklaması da yapan grup bileşenleri tüm saldırılara karşı mücadelelerine devam edeceklerini bildirdiler. (İzmir)

İşçi Köylü Kurtuluşu çıktı

TKP/ML'nin merkezi kitle yayını organı olan **İşçi Köylü Kurtuluşu** Aralık 2005 sayısı elimize posta kanalıyla ulaştı. Gazetemizin 9. sayfasında haber değeri taşıdığı için yayınladığımız **"Dünyada Devrim İlerlemektedir"** başlıklı yazının yanı sıra İKK'da şu yazılar bulunmaktadır; **"Şemdinli Halkının Öfkesini Kuşanarak Kavgayı Büyütelim"** başlıklı yazıda Şemdinli'de yaşanan gelişmeler değerlendirilerek; "Şimdi bize düşen görev, bu devrimci

hamleyle ortaya çıkarılan 'derin devletten', yani devletin kendisinden, yakalanan katillerinden ve bunların uzantısı olan elebaşlarından hesap sorma sorumluluğuyla hareket etmektir" denilmektedir.

"Kahraman Direnişin Alevleri Geleceği Aydınlatıyor" başlıklı yazıda 19 Aralık hapisaneler katliamı ve direnişinin yıldönümü vesilesiyle yaşananlar bir kez daha aktarılıyor. **"Şehitlerimiz Onurumuzdur ve Meşalemizdir"** başlıklı yazıda Ocak ayının son hafta-

sının Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası olduğu belirtilerek, şehitleri anmanın içinden geçtiğimiz tarihsel süreçteki görev ve sorumluluklarımızın yerine getirilmesi üzerinde duruluyor.

"Devrimci Savaşı Geliştirmek İçin Maddi Desteği Yükseltelim" başlıklı yazıda ise şu anda yurtdışında sürmekte olan kampanyanın gereklilikleri ve nasıl ele alınması gerektiği üzerinde durulmaktadır.

(H. Merkezi)

Şan olsun Proletarya Partisi'ni kanlarıyla besleyenlere...

Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini ülkemiz somut koşullarına uygulayıp kendine rehber edinen **Proletarya Partisi**, 34 yıllık mücadele tarihinde büyük bedeller ödeyerek büyük badireler atlatarak yenilgiler ve kazanımlarla şimdiki durumuna gelmiştir. **Tabi ki bu 34 yıllık mücadele tarihinde gerilemeler, düşüşler, darbeler, örgütsel yenilgiler olduğu gibi direnişler, kahramanlıklar, yenilgiden zafere uzanan yollar yaşanmıştır.** Her gerilemeden, örgütsel yenilgiden, yol şaşırılmamızdan ayağa kalkışımız kavgadaki ısrarımızdır. Her şehit düşen yoldaşımız **Marksist-Leninist-Maoist** güzergahta Altınçağ'a uzanan yolda zafere doğru yürüyüşümüzde bize yol gösteren, yolumuzu aydınlatan, sınıf mücadelesinde ısrarın birer neferidir. **Şehitlerimizin yaşantılarını kavramalı ve öğrenmeliyiz.** Onların bizleri bıraktıkları bayrağı daha yukarı taşımalı, sonuna kadar ilerletmeliyiz. Şehit düşen yoldaşlarımızın arkasından ağlamak ve üzülmekle onları anamayız. Eğer yoldaşlarımızı anmak istiyorsak, onların sorumluluklarını omuzlamalı, mücadelelerinden öğrenmeli ve daha sıkı bir şekilde mücadele alanlarımızda onların deneyim ve tecrübelerinden yararlanarak savaşmalıyız.

Yaşadığımız yenilgilerde ve zorlu süreçlerde paniğe kapılmak, korkmak ve karşı devrimci söylemlerden etkilenmek yerine,

tarahimizden ve şehitlerimizden ders almalıyız. **Zorlu süreçlerde yönümüzü kaçkınlara çevireceğimize, mücadeleye daha bir sıkı sarılanlara çevirmeliyiz.** Unutmayalım ki, çeşitli milliyetlerden oluşan Türkiye proletaryasının umudu kan ve can pahasına kurulmuştur. **Mayasında kan ve can vardır.** Her şehit bu yapının üstüne bir tuğla koymakta ve yapıyı büyütmektedir. Bu yapının harcı can demiri ise kandır. Bu yapının temelinde **Marksizm-Leninizm-Maoizm** ideolojisi vardır. Yine bu yapının temelinde

gıdasını Marksist-Leninist-Maoist ideolojiden alan önder yoldaş Kaypakkaya'nın işkencehanelerde **"Ser verip sır vermeme"** geleneği vardır. Meral Yakar'ın fedakarlığı, Ali Haydar'ın kendini yoldaşları için feda ruhu, Ahmet Muharrem Çiçek'in yürekliliği vardır. Bu yapının devam tuğlaları olan **"Yaşı küçük yüreği ve sevdası büyük komutan"** Aşkın Günel, kavgada ısrarın ve inancın adı Muharrem Yiğitsoy, burjuvazinin her türlü olanaklarını elinin tersiyle itip kavganın ortasına gelen Cafer Kara yoldaş

vardır. Ve ismini burada sayamayacağımız yüzlerce yoldaşımız, binlerce devrimci vardır.

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim". (MAO)

Proletarya Partisi 1978 yılında 1. Konferansı'nda aldığı kararla Ocak ayının son haftasını **"Parti ve devrim şehitleri haftası"** olarak ilan etmiş ve bu temelde alınan karar ile her yıl Ocak ayının son haftasında Parti ve devrim şehitlerini çeşitli eylem ve etkinliklerle anmıştır.

Peki, bizler parti ve devrim şehitlerini nasıl anmalıyız? Parti ve devrim şehitlerini anmaktan ne anlamalıyız? Sadece salonlarda yapılan panellerde mi, eylemlerde mi? Hayır, onları anmak kavgada ısrar etmektir. Onları anmak mücadele bayraklarını yükseltmek sınıf savaşımının engin denizlerine dalmaktır. **Onları anmak bulunduğumuz her alanda mücadeleyi yükseltmektir.** Onları anmak yaşamımızın her alanında hissetmektir. Yoldaşlarımızı mücadele alanlarımızda Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini kuşanarak militan bir şekilde anmalıyız. Ancak şehit düşen yoldaşlarımıza bu şekilde layık olabiliriz.

(Kartal'dan bir İşçi köylü okuru)

19 Aralık katliamı Fransa'nın çeşitli bölgelerinde lanetlendi...

19 Aralık 2000 tarihinde faşist TC devletinin **"hayata dönüş operasyonu"** adı altında gerçekleştirdiği katliam, Fransa'da da çeşitli etkinliklerle lanetlendi. Bilindiği gibi F-tipi hapishanelere geçiş sürecinde devrimci tutsakları teslim almaya, kimliksizleştirmeye ve kişisizleştirmeye yönelik bir imha operasyonu olan 19 Aralık katliamı, aynı zamanda Türkiye devrimci hareketi açısından da tarihsel bir direnişin yaşandığı süreç olmuştur. Bu tarihi süreci belleklerde taze tutmak, katliamı bir kez daha lanetlemek ve direniş sloganlarımızı bir kez daha haykırmak için Fransa'da etkinlikler düzenlendi.

PARİS

Paris'te **19 Aralık Pazartesi** akşamı Châtlet meydanında meşaleli bir miting düzenlendi. **TKP/ML, MKP,**

Direniş Hareketi, MLKP, TKİP ve SŞK taraftarlarının ortak düzenlediği mitingde merkezi olarak hazırlanan bildirisi **Türkçe** ve **Fransızca** okundu. Bildiride 19 Aralık katliamı lanetlenirken, devrimci tutsakların onurlu direnişi öne çıkarıldı. **"19 Aralık katliamını unutturmayacağız"** pankartı yanı sıra çeşitli dövizlerin de taşındığı miting, ortak sloganların atılmasıyla son buldu.

STRASBOURG

Strasbourg'da **16 Aralık Cuma** günü **İşçi-Köylü, Devrimci Demokrasi** ve **Ufuk Çizgisi** dergilerinin ortak düzenlediği bir panel yapıldı. Panele konuşmacı olarak 19 Aralıkta cezaevlerinde bulunan ve süreci yaşayan iki konuşmacıyla süreci yurtdışında yaşayan bir konuşmacı katıldı. Faşizmin her türlü gaz ve yangın bombalarına ve en mo-

dern silahlarına karşı bedenlerini ortaya koyarak direnenlerin yaşadıkları anlatıldı. Katliamın ve direnişin siyasal boyutları tartışıldı. Tartışmaların canlı olması dikkat çekiciydi.

ST-BRIEUC

25 Aralık 2005'te St-Brieuc kentinde yine bir panel düzenlendi. **TKP/ML, MKP, MLKP** taraftarlarının ortaklaşa düzenledikleri panel diğer etkinlikler gibi 19 Aralık şehitleri somutunda saygı duruşuyla başladı. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı panelde 3 panelist sürecin siyasal boyutuna vurgu yaptılar. Onurlu direnişe de değinilen panelde faşist Türk devletinin yasaları ile ilgili de düşünceler belirtildi. Sorularla daha da canlandırılan panelde hapishanelerindeki son durum da değerlendirildi.

İnadına hepimiz birer Metin'iz...

Polisler tarafından dövülerek işkence ile katledilen Evrensel gazetesi muhabiri **Metin Göktepe**, ölümünün 10. yıldönümünde mezarı başında anıldı. **8 Ocak 1996**'da, **Eyüp Kapalı Spor Salonu**'nda polisler tarafından dövülerek işkence ile katledilen Evrensel gazetesi muhabiri **Metin Göktepe** ölümünün 10. yıldönümünde dostları tarafından mezarı başında anıldı. Aralarında **Metin Göktepe**'nin annesi **Fadime Göktepe**, Evrensel Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **İhsan Çaralan**, Hasan Ocak'ın kardeşi **Maside Ocak** ve çok sayıda demokratik kitle örgütü temsilcisi ve gazetecinin bulun-

duğu kalabalık bir grup **Esenler**'de bulunan **Kemer Mezarlığı**'nda bir araya geldi. Elleri Göktepe'nin fotoğraflarını taşıyan grup, sık sık **"Hepimiz birer Metiniz"** sloganı eşliğinde Göktepe'nin mezarı başında toplandı.

Oğlu **Metin**'in mezarına karanfiller bırakan ve mezarı öpen anne **Fadime Göktepe**, **"Metin'im ölmedi, kalemi kırılmadı. Metin'in kalemi hala Evrensel'e çalışıyor"** dedi. Emekçilerin oğlu **Metin**'e sahip çıktığını ifade eden **Fadime Göktepe**, **"Bütün emekçilerin hepsi benim Metin'imdir"** diye konuştu.

Göktepe'nin öldürülmesinin üye-

rinden 10 yıl geçtiğini belirten Evrensel Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **İhsan Çaralan**, Türkiye'de basın üzerindeki baskıların devam ettiğine dikkat çekti. Basının 10 yıl öncesinden daha geriye düştüğünü ifade eden Çaralan, **"Basın eskisinden daha fazla egemenlere hizmet veriyor. Şimdi daha çok Metin'e ihtiyaç var"** dedi. Konuşmaların ardından, demokrasi mücadelesinde yaşamlarını yitirenler için saygı duruşunda bulunan ve Göktepe'nin mezarına karanfiller bırakan kitle, daha sonra **"İnadına hepimiz birer Metiniz!"** sloganı eşliğinde dağıldı.

(H. Merkezi)

YDG Konferansı Çukurova'dan selamlandı

24-25 Aralık tarihlerinde İstanbul'da Tohum Kültür Merkezi'nde yaptığı 1. Konferansı'la programını oluşturan **Yeni Demokrat Gençlik**, Adana'da yaptığı basın açıklaması ile konferansı selamladı. **8 Ocak 2006** tarihinde İnönü Parkı'nda bir araya gelen YDG'liler, saat 12.15'te eylemlerini başlattılar. **"Şan olsun YDG Konferansı'na"** yazılı YDG imzalı pankart açan YDG'liler sık sık **"Şan olsun YDG Konferansı'na"**, **"Kavgaya sarıl, YDG'ye katıl"**, **"Yaşamın enternasyonal dayanışma"** vb. sloganlar attılar. YDG adına basın metnini **Çilem Önsel** okudu. Önsel yaptığı açıklamada konferansı kısaca anlatıp **"Biz YDG olarak yapmış olduğumuz konferansı Çukurova'dan coşkuyla selamlıyoruz"** dedi. Eylem alkışlar ve sloganlarla bitirildi.

(Mersin)

Tarihi toplantı başarıyla sonuçlandı..

Monarşiye karşı yürüttüğü Halk Savaşını yükselttiği dönemde aynı zamanda Parti içi mücadelesini de başarılı bir şekilde sonuçlandığını ifade eden Nepal Komünist Partisi (Maoist) yedi politik partiyle de 12 maddelik bir anlaşma yapmıştı. Bu süreçte toplam 4 aylık ateşkes ilan eden NKP(M) bu dört ayın sonunda ateşkesi son verdiğini ilan etmeden önce Merkez Komite Genişletilmiş Toplantısı'nı yaparak bir dizi karara imza attı. "İlgi çekici" yönlerin de olduğu toplantı sonuçlarını okurlarımızla paylaşıyoruz.

Nepal proletaryasının şanlı politik temsilcisi, Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi Genişletilmiş Toplantısı, başarıyla sonuçlandırıldı. Gericiler parti içi tartışmadan mutluluk duyar ve "böl ve yönet" politikasını uygulamaya çalışırken, proleter devrimin sorumlu lideri, dünya devrimi ideolojisini, politika, plan ve programını yeni bir aşamaya yükselterek parti merkezindeki fevkalade birliği sağlamlaştırıyordu. Bu tarihi toplantı, ideoloji ve yöntem üzerine yeni bir devrimin yeni bir başlangıcıdır. Ülkede hüküm süren politik kriz ve çelişkileri çözmek üzere yeni inisiyatif başlatılmaktadır. Bu tarihi toplantının aldığı tarihi kararlar 30 Kasım 2005 tarihinde Başkan Yoldaş Prachanda tarafından basın sonuç bildirgesiyle şu şekilde duyurulmuştur:

"Feodal monarşinin tüm tertip ve kuşatmalarına engel olarak Nepal proletaryasının şanlı politik temsilcisi Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi'nin genişletilmiş toplantısı Başkan Yoldaş Prachanda'nın başkanlığında büyük bir başarıyla sonuçlanmıştır."

"Feodal monarşinin tüm tertip ve kuşatmalarına engel olarak Nepal proletaryasının şanlı politik temsilcisi Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi'nin genişletilmiş toplantısı Yoldaş Prachanda'nın başkanlığında büyük bir başarıyla sonuçlanmıştır. İdeolojisini, politikasını, plan ve programlarını yeni bir aşamaya yükseltme yoluyla, parti merkezinde bugüne kadar görülmemiş birliği sağlamlaştırarak proleter sınıfa hizmet etme tarihi iradesi ile ve ülkede hüküm süren politik krizi çözmek için geliştirilen yeni fikirlere göre kendini değiştirerek, yukarıda bahsi geçen toplantı kararlarının özünü kamuoyuna duyurmak için bu basın bültenini yayınlamaktadır.

1) Açılış konuşmasında, Başkan Yoldaş Prachanda, ülkenin içte ve dışta yüzyüze olduğu sorunlara göğüs germek üzere **ideoloji, politika, yöntem ve çalışma tarzında** yeni bir devrim yoluyla kendisini geliştirmesi ve dönüştürmesi için acil olan bir konsept öne sürerek Merkez Komite üyelerini, tarihi bir fedakarlıkla tüm partiyi ve kendilerini değiştirmeye çağırdı. Geleneksel anlayış ve çalışma tarzının sürekliliğinden kopuşla yeni bir anlayış ve çalışma tarzı geliştirilmeksizin iç ve dış sorunlara göğüs germenin mümkün olmadığı mesajı, açılış konuşmasının ana özünü oluşturmaktaydı. Toplantının açılış konuşmasının ardından, Enternasyonal marşının ezgileri toplantı sa-

lonunu doldurdu. Bunun hemen sonrasında, son MK toplantısından sonra şehit düşen **MK üyeleri Yoldaş Sherman Kunwar (Vishal)** ve **Yoldaş Mohan Chandra Gautam (Kumar)**, Merkez danışman **Yoldaş Tejman Gharti (Dirgha)**, Tugay Komutanı **Yoldaş Jeet V.C.**, **Yoldaş Basanta**, **Yoldaş Jwar** ve **Dinesh**, **Yoldaş Ramji**, **Yoldaş Lokesh** ve ülke içinde veya dışında bilinen ve bilinmeyen tüm şehitler için yumruklar kaldırılarak saygı duruşunda bulunuldu.

2) Başkan Yoldaş Prachanda toplantıda yeni bir doküman sundu. Günler süren ve kolektif bir şekilde, resmi ve resmi olmayan grup bölümleriyle ve demokrasinin yeni pratiğiyle söz konusu doküman gerekli düzeltmelerle birlikte tam ittifakla kabul edildi. Tartışma sürecinde **Daimi Komite Üyeleri Yoldaş Laldhoj (Bahattarai Baburam)** ve **Yoldaş Badal** da dahil tüm yoldaşlar dokümanda sunulan fikir, yöntem ve yaklaşımlar üzerine anlayışta bağlılıklarını ifade eden ve ciddi öz-eleştirel bir inceleme ortaya koyan özlü ve duygulu konuşmalar yaptılar. Aynı şekilde diğer

"Sapma ve zaafklar üzerinde zaferin sadece kişinin büyük fedakarlık ve büyük tartışma yoluyla kendisini dönüştürme sürecine kararlı bir şekilde girme yoluyla kazanılabileceği ve sadece bu yolda Nepal toplumunun devrimci dönüşümünde önderlik rolü oynayabileceği gerçeği açıklanmıştır."

tartışmalarda yer alan **Siyasi Büro** ve **Merkez Komite** üyeleri kendi düşüncelerini ifade ettiklerinde ve Başkan kendi öz-eleştirel incelemesi ve açıklamasıyla birlikte, parti içinde büyük bir tartışma için devrim, karşı-devrim ve parti önderliğiyle ilgili olarak uluslararası önemde ideolojik bir teklif sunduğunda; tüm Merkez Komitenin başlangıçta umulmamış olan ideolojik ve duygulu birliğinin görülmemiş aşamasına temas ettiği hissedildi. Adı geçen tarihi dokümanın özü şu şekildeydi:

a) Dokümanın birinci bölümünde, dünyadaki durum, özel olarak da emperyalizm ve proletarya hareketi incelenmektedir. Buna göre **Marks** ve **Engels**'in rekabetçi dönemde Avrupa'daki devrim analizlerinin bir çoğu, emperyalizm 1. Dünya Savaşına ulaştığında nasıl sürecin gerisinde kaldıysa, bugünün küreselleşmiş emperyalizminin **Lenin** ve **Mao**'nun emperyalizm ve proletarya hareketinin stratejisi üzerine **yaptığı analizlerin bazılarının aynı şekilde sürecin gerisinde kalmasına neden olduğuna dair önemli bir giriş bulun-**

maktadır. Bugün, proletaryanın küreselleşmiş emperyalizme karşı direnmek için günümüz emperyalizminin özgünlüklerinin yeni sentezini yaparak Marksizm-Leninizm-Maoizm'in geliştirilmesiyle yeni bir dünya devrimi ve halkın yeni dünya federasyonu yönünde ilerlemek için maddi zeminin nitel olarak tarihte bugüne kadar olmadığı kadar olgunlaştığına dair bir sonuç çıkartılmıştır. Bu anlamda, devamında 21. yüzyılda dünya çapında ideolojik bir tartışma başlatarak akılcı bilimsel ideoloji ve strateji geliştirmek için alınan karar dokümanda açıklanmıştır. Bu analiz, komünist harekette hüküm süren mekanik ve dogmatik düşünceye bilimsel bir saldırıdır.

b) Dokümanın ikinci bölümünde, partinin politik ve askeri stratejisi gözden geçirilerek, yeni durumda uygulanmak zorunda olunan yeni politika somut olarak tartışılmıştır. Bunların arasında, feodal otokrasiye bir son vermek için parlamentarist politik partilerle ortak çalışmanın gerekliliği, geçici hükümet, kurucu meclis ve demokratik cumhuriyet

ile ilgili konsept, çok partili rekabet ile ilgili konsept, temel haklar üzerine partinin yeni kararı, iç savaş dışında barışçıl politik yol ile ilgili konsept, demokratik cumhuriyette sınıfsal, ulusal, bölgesel ve kadın sorunlarına somut bir şekilde hitap eden devlet erkinin yeniden inşası konsepti, ateşkesin gözden geçirilmesi, feodal otokrasiye karşı uygulanacak yeni askeri strateji vb. belirlendi. Bu bölümde, askeri politika ve feodal otokratik unsurlar zorlarsa, sonuna kadar savaşa inanıcı da açıklığa kavuşturuldu.

c) **Dokümanın üçüncü bölümünde**, parti içinde büyümeye başlayan sapma ve zaafı acımasızca eleştirildi. Halka hizmet ve onlarla ilişkinin güçlendirilmesi sorunları üzerinde ortaya çıkan sapma ve zaafı, arka planda ulusal ve uluslararası objektif nedenlere bağlanarak, dokümanda, **partinin kendi zaafına karşı devrim yapmanın yöntem ve kampanyası karara bağlanmıştır**. Sapma ve zaafı üzerinde zaferin sadece kendisinin büyük fedakarlık ve büyük tartışma yoluyla kendisini dönüştürme sürecine kararlı bir şekilde girme yoluyla kazanılabileceği ve sadece bu yolda Nepal toplumunun devrimci dönüşümünde önderlik rolü oynayabileceği gerçeği açıklanmıştır.

d) Dokümanın dördüncü bölümünde, partinin geçmiş iç mücadelesi incelendi. Bu incelemede problemin bilimsel eleştiri-özeleştiriyi yöntemi uygulanarak çözüldüğü ve geçmişe dair birçok kuşkunun

ortadan kaldırıldığı ifade edildi. İç mücadelenin kamuoyuna yansıyan ve neredeyse sağlıklı olan olumsuz deneyimlerinden ders çıkartarak, partinin bunları olumluluğa dönüştürmek için yeni yöntem ve fikirler uygulamada başarılı olduğu belirtildi. Bu deneyim ve başarının sadece partimiz için değil aynı zamanda Nepal komünist hareketi ve aynı şekilde dünya komünist hareketi içinde de geleceksel düşünüş ve tarzlar üzerinde zafer kazanmaya yardımcı olacağına inanıldığı vurgulandı.

e) **Dokümanın beşinci ve altıncı bölümlerinde**, karşı saldırının birinci planı ve gelecek planın taslağının incelenmesi ayrı ayrı sunuldu. Karşı saldırının birinci planının özetinde birçok hataya, zaafa ve başarısızlıklara karşın temel olarak başarılı olduğu sonucuna varılırken, gelecek planında politik ve askeri programın yönelimi belirlendi. Politik yönelimde, feodal monarşiye karşı kitleleri harekete geçirmek ve halkla ilişkilerin sağlamlaştırılması için bizim kendi inisiyatifimize vurgu yapılırken, parlamentarist politik partilerle gelişen etkileşimle ilişkiyi geliştirmeye özel önem verildi. Askeri yönelimde feodal otokratik unsurların, Nepal halkının demokrasi ve barış istemine karşı kraliyet askeri diktatörlüğü uyguladığı koşulda yeni **“düşmanın ardına düşerek doğrudan beynine saldırma”** politikası belirlendi. Bu amaçla, Halk Kurtuluş Ordusu'nun mevcut üç bölükten oluşan yapısının yedi bölüğe çıkarılması önerildi.

3) **Kabul edilen dokümanın düşünce ve ruhuna göre**, gelişen devrim sürecinin ruhunu yakalayarak, büyük bir tartışma yoluyla **21. yüzyıldaki ideolojik sentezi elde etmek için kongre örgütlemeyi hedefleyerek**, **Başkan Yoldaş Prachanda, bu sürece kadar kapsamlı önderliğini sağlamak amacıyla 95 üyeli Merkez Komite içinden 33 üyeli örgütleme komitesine isim listesi önerdi**. Siyasi Büronun örgütsel olarak Merkez Komiteye, Merkez Komitenin Bölge Bürosuna ve buna göre her komitenin bir alt komiteye indirgenmesi fikrine göre yapılan isim listesi oy birliğiyle kabul edildi. Toplantının sonunda örgütlenen sonuç bölümünde tüm konuşmacı yoldaşlar, kendi sınırlama ve zaafına karşı devrim yapmanın büyük coşkusuyla dolu olarak toplantının kabul ettiği yeni fikirlerin önemine ve geniş kapsamlı kararların sadece Nepal komünist hareketi içinde değil, aynı zamanda dünya komünist hareketi içinde de büyük bir proleter fedakarlıkla ve ideal olarak tesis edileceğine olan güvenlerini ifade ettiler. Son olarak, Yoldaş Prachanda, toplantıda alınan kararların tarihi önemi üzerine özlü bir konuşma yaparak Merkez Komiteyi dağıtmayı teklif etti. Yumruklar havaya kaldırılarak, dağıtma önerisi tek tek kabul edildi.

Son olarak şu sloganlar haykırıldı: **“Stratejik karşı saldırıyı yükselt”**, **“Yaşasın büyük halk savaşı”**, **“Yaşasın demokratik devrimler”**, **“Kahrolsun feodal monarşi”**, **“Kahrolsun dünya em-**

peryalizmi”, **“Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm ve Prachanda Yolu”**, **“Tüm ülkelerin işçileri birleşin”**, **“Yaşasın Nepal Komünist Partisi (Maoist)”**, **“Büyük şehitlere kızıl selamlar”**.

4) Eski genişletilmiş Merkez Komitesi tarafından kongre örgütleme komitesi olarak seçilen ve Yoldaş Prachanda başkanlığında yapılan Merkez Komite toplantısı, Komite içinde herhangi bir mevki yaratmamaya, ancak sadece rektifikasyon (düzeltme) ve proletaryanın ruhuna uygun ihtiyaç ve kapasiteye göre sorumlulukları bölüştürmeye karar verdi. Buna göre, Prachanda Yoldaş başkan seçilirken, diğer tüm üyelerin çalışma bölümlerinin merkez üyelere göre yapılmasına karar verildi.

5) **Yeni dokümanın ruhuna göre**, partinin diğer örgütsel yapılarında da geniş değişiklikler yapıldı. Halk Kurtuluş Ordusu'nu yedi bölükte örgütleyerek çalışma bölümleri yapıldı. Aynı şekilde, birleşik cephenin mevcut merkez komitesi devletin sağlamlaştırılması rolünü oynaması ve politik ulusal konferans örgütlemesi için birer çalışma komitesi olarak örgütlendi. Parti, yoldaş Laldhoj ve Yoldaş Kanchha Bahadur'u bu komitelerin koordinatörü ve sekreteri olarak atadı.

6) Kabul edilen dokümanın fikir ve ruhuna göre, çeşitli bölüm ve cephelerin geniş bir şekilde örgütlenmesi ve yeniden örgütlenmesi yapıldı. Aynı şekilde yeni Merkez Komitesi Terai'de hareketi yükseltmek için bir dizi önemli karar aldı.

ATEŞKESE SON VERİLDİ

Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi

Üç ayın ardından Partimiz tarafından bir ay daha uzatılan ateşkesin bu süresi de sona ermiş bulunmaktadır. Partimiz, ülke içinde ve dışında ateşkesi olumlu karşılayan ve destekleyen tüm demokrasi ve barış yanlısı güçlere, çok partili demokrasiye olan inançla iç savaştan barışçıl ve geleceğe yönelik politik çıkış için sorumluluk ve inisiyatif aldıkları için yürekten minnettarlığını ifade etmektedir. Bu süre içerisinde partimiz ve yedi parlamentarist politik parti arasında demokrasi ve barış hareketi için 12 maddelik bir anlaşmaya

varılmış ve halkımız da bunu onaylamıştır. Bunun ortasında, partimiz **Birleşmiş Milletler Örgütü** de dahil çeşitli uluslararası kurum, örgüt ve güçlerle demokrasi ve barışa dair anlayışımız ve inancımız üzerine çok olumlu etkileşim gerçekleştirmiş ve bu çerçevede bir dizi anlaşma inşa etmiştir.

Yukarıda bahsi geçen yeni durumun bir sonucu olarak, feodal otokratik kraliyet iktidarına, ateşkes olumlu bir yanıt vererek demokrasi ve barışa geri döndürmek için ülke içinden ve dışından yoğun istekler yapılmıştır. Fakat, kraliyet devleti korkunç bir feodal inatçılık ve totaliterlik sergileyerek ülkeye ve halka karşı askeri terörde ısrar etmiştir. İlk üç aylık süreçte **Palpa** ve **Morang** dahil ülkenin çeşitli yerlerinde gözaltında silahsız kadroları öldüren kraliyet ordusu, son aşamada ise bir hava saldırısıyla partimizin halk lideri **Yoldaş Kim Bahadur Thapa'yı** (Sunil) katletmiştir. Daha sonra uzatılan bir aylık süreçte, sözde kraliyet ordusu faşist karakterini daha fazla sergileyerek sonunda **Nagarkot Katliamını** gerçekleştirerek Rolpa'da askeri operasyon adına halka karşı terör saldırısını sürdürerek halkın dükkanlarını yağmalamak, evlerini ateşe vermek gibi barbar eylemlerini gerçekleştirmiştir. Aynı şekilde, kraliyet ordusu, ülkenin her yanında şu anda savunma durumunda olan **Halk Kurtuluş Ordumuzun** müfrezelerini kuşatarak kara ve hava saldırıları gerçekleştirme stratejisiyle ortaya çıkmaktadır.

Bu zeminin gerçekliği feodal otokrasiye karşı sadece halk demokrasisi ve barış için değil, aynı zamanda Halk Kurtuluş Ordusunun kendisini savunması için de saldırıya geçmemizi zorunlu kılmaktadır. Ateşkesi uzatmak için **BM** ve **AB** dahil çeşitli kurumlar tarafından yapılan başvuruları derinden anlıyor ve saygı duyuyoruz. Aynı şekilde, ülke içinde barış sever kurumlar ve yedi politik partinin kurumlarından biri olan **Nepal Kongresi (Demokratik)** tarafından ateşkesi uzatmak için yapılan ricayı anlıyor ve takdir ediyoruz. Fakat, kraliyet ordusunun yukarıda sözü edilen yeni faşist faaliyetleri zemininde, bizim isteğimize rağmen, ateşkesi uzatmanın bizim için imkansız olmasının ötesinde aynı zamanda böyle yapmanın intihar haline gelmekte olduğu gerçekliğini ciddiye almalarını ve bu duruma karşı herkesin seslerini güçlü bir şekilde yükseltmelerini rica ediyoruz. Bu istekle birlikte, partimizin ateşkesi son verdiğini ilan ediyoruz.

Burada, önümüzdeki askeri eylemlerimizin sadece otokratik kraliyet iktidarını hedefleyeceğini açıklığa kavuşturmak istiyoruz. Şimdiki anlamda, askeri eylemlerimiz otokrasilerini gizlemek amacıyla sözde belediye seçimleri dramasını sahneye koyacak olan kraliyet ordusu ve onun kiralık ihbarcılarını hedefleyecektir. Aynı zamanda, burada yedi politik partinin barışçıl hareketlerine mümkün olduğunca yardımcı olacağımızı ve 12 maddelik anlaşmayı ileri taşımaya kapasitemiz

ölçüsünde katkı sunacağımıza olan inancımızı tekrar etmek istiyoruz. Aynı zamanda geniş bir ulusal politik kongre veya yuvarlak masa araçlarıyla geçici hükümet ve kurucu meclis seçimleri yoluyla halkın egemenliğini sağlama süreci saptarırsa, partimizin herhangi bir derecede ateşkes ilan ederek barışçıl bir politik çıkış yolu için katkı sunmaya hazır olacağını ifade etmek isteriz. Fakat, bir önceki görüşmeleri **Dorambha Katliamı** ile sona erdiren ve şu anki ateşkesin Rolpa Operasyonu'na sona ermesine neden olan **Gyanendra-Paras** ve onların askeri çetesi gibi otokratik feodal unsurların terörist eylemleri sürerse, Nepal ve Nepal halkının iyiliği için sonuna kadar savaştan vazgeçmeye kararlılığımızı tekrar ediyoruz. Nepal halkının kurtuluşunun, bu feodal otokrasiye karşı silahları kaldırmaksızın imkansız olduğu mevcut koşullarda, barışçıl ve silahlı hareket fırtınası yaratmaktan başka bir alternatif bulunmamaktadır. Bu nedenle, partimiz, demokrasi, barış ve ilerleme adına feodal otokratik monarşiyi sonsuza değin ortadan kaldırma amacı ile geniş kitlelerin birleşmesini güçlü bir şekilde istemektedir. Bugün, feodal zalimlere karşı isyan etme hakkı Nepal halkının en büyük insan hakkıdır. Bu nedenle, Birleşmiş Milletler örgütü, uluslararası topluluk ve dünya ezilen kitlelerinden bu hakka saygı duymalarını ve desteklemelerini istiyoruz.

2 Ocak 2006 Prachanda, Nepal Komünist Partisi (Maoist) Başkanı

Ocak ayı devrim ve komünizm uğruna yaşamını proleter devrimlerin gelişimine adanmış birçok komünist ve devrimci önderin yitirilişlerinin tarihini ifade etmesi açısından Proletarya Partisi tarafından diğer aylardan farklı kılınmış ve son haftası Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası olarak ilan edilmiştir.

Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür!

Proletarya Partisi'nin 1978 yılında toplanan 1. Konferansı'nda karar altına aldığı, devrimimizin ve enternasyonal proletaryanın şehitlerinin toplu bir şekilde anılmalarının zaman dilimi olan Ocak ayının son haftasına yaklaşıyor bulunuyoruz.

Ocak ayı devrim ve komünizm uğruna yaşamını proleter devrimlerin gelişimine adanmış birçok komünist ve devrimci önderin yitirilişlerinin tarihini ifade etmesi açısından Proletarya Partisi tarafından diğer aylardan farklı kılınmış ve son haftası Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası olarak ilan edilmiştir. Proleter dünya devrimine kanı ve canı ile katılan tüm komünizm ve devrim şehitlerinin anılma onuru 27. yılında da şanlı bir şekilde taşınmaya devam etmektedir.

Şehitlerimiz geçmişten geleceğe uzanan bir köprüdür!

Şehitlerimizin, tüm insanlığı komünizm çağına taşıma soylu hedefiyle giriştikleri kavga ve ideallerinin gerçek kılınması için kendilerini tereddütsüzce feda edişleri; toplumların ve sınıfların mücadele tarihinin geçmişten günümüze taşınması, daha nitelikli bir biçimde sürdürülmesi ve geleceğe teslim edilmesidir aynı zamanda. Bunun içindir ki Ocak ayının son haftası; devrim ve komünizm şehitlerini anarken, proletaryanın nihai hedefi olan komünizm idealinin bayraklaştırılması ve gerçek kılınması kararlılığının daha gür bir şekilde bir kez daha haykırılmasıdır.

Tarihi yapma iradesinin geçmişten günümüze ve geleceğe taşınmasının zorunluluğu Ocak ayının son haftasında ete kemiğe büründürülmüştür. Tarihi yapma iradesini gösteren enternasyonal proletaryanın yiğit önderi ve savaşçıların; Türkiye proletaryasının komünist önder kadro ve üyelerinin,

kahraman savaşçı ve militanlarının ideallerine uygun biçimde anılması görevi tarihsel bir sorumluluk olarak bir kez daha karşımızda durmaktadır.

Bu hafta, enternasyonal proletaryanın ustaları Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun; enternasnoyal proletaryanın seçkin savaşçıları Dimitrov, Clara Zetkin, Kollantai, Rosa Lüksemburg, Çiang Çing gibi komünistlerin; Proletarya Partisi'nin siyasal, ideolojik ve örgütsel kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya'nın, Paris Komünü, Büyük Ekim Devrimi, Çin Devrimi; Peru, Hindistan, Filipinler ve Nepal'de ilerleyen devrimci mücadelenin kahraman komünistlerini ve kanlarıyla zaferin coşkulu nehri ne akan tüm komünist devrimcileri, yumruklarımızı göğe kaldırarak saygıyla önlerinde durmanın haftasıdır.

Bu hafta, Mahir Çayan ve yoldaşlarının Kızıldere'de haykırışlarının, Deniz, Yusuf, Hüseyin'in idam sehpasında ölüme meydan okuyuşlarının, sürdürdüğümüz kavgaya kazandırdıkları militan savaşımın, gözü pek çatışmaların, isyan ve direnişi ülkenin dört bir yanına serpiştiren tüm devrim şehitlerinin militan bir bilinçle anılmasının haftasıdır.

Bu hafta; Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin isimsiz kahramanlarını selamlamanın, başkaldırı ve direniş yolunu seçenlerin ardından Kürdistan'ı özgürleştirme inancıyla ölümü kanıksayan binlerin; mücadelesinden ve yaratıcılığın öğrenerek bilinçlenmenin, savaş gerçekliğinin oluşturduğu deneyim ve tecrübelerden yararlanarak sınıf mücadelesinde pratikleştirmenin zorunluluğunu bilince çıkarmanın haftasıdır.

Bu bilinçle şehitlerimiz; insanlığın kurtuluş mücadelesini geçmişten geleceğe taşıyan, çelik halatlarla sıkı sıkı-

ya geleceğe bağlayan bir köprüdür. Şehitlerimizden öğrenmenin, onların sınıf mücadelesi pratiğini rehber edinmenin, onların tavrında somutlanan militanlığı, bilinç ve cesareti, yaratıcılığı bilince çıkarmanın, içinden geçtiğimiz süreçte yüklediğimiz görev ve sorumlulukların yerine getirilmesinde önemli bir işlevi olacaktır.

Şehitlerimizi anmak mücadele azminin ve sınıf kininin militanlığında örse durmaktır!

Şehitlerimizi anma bilincimizin sınıf mücadelesini kavrayışımızla doğrudan ilişkisi bulunmaktadır. Sınıf mücadelesinin yasalarını anlamayanların, şehitlerimizin hangi idealleri ve amaçları gerçekleştirmek için kendilerini feda etme cüretini gösterdiklerini anlamaları mümkün olmayacaktır. Bu aynı zamanda devrimimizin ve şehitlerimizin gerçekliğini anlamaktan uzak bir düşünüş ve pratiğin somut göstergesi de olacaktır.

Şehitleri anmayı doğru anlamak, sınıf mücadelesinin kanunlarını doğru kavramak şehitleri sahiplenme ve anma pratiğimizde belirleyici bir öneme sahiptir.

Karşı devrimin kendisine karşı yönelen, varlığına kasteden politik iktidar hedefli bir mücadeleyi bütün karşı devrimci yol ve yöntemleri, araçları kullanarak engellemeye, bastırmaya çalışması onun en doğal sınıf tavrı ve kendi sınıf çıkarları gereği geliştirdiği bilinçli bir eylemdir. İnsanlığın kurtuluşu ve özgürleşmesi iradesini, proletaryanın eylem ve pratiğini yaşama geçirenlerin bu keskin çarpışmada şehit düşmesi, yaşamlarının feda olması sınıf mücadelesini ileri düzeyde bir kavrayışın ve bilince çıkarmanın sonucunu ortaya çıkarmaktadır. Bu keskin mücadele içinde toprağa düşen her şehidimizin bize emanet ettikleri

aynı sınıfsal duruşla sahiplenildiği durumda, bulunduğumuz her mevzide, direnişi yükseltmenin ve mücadeleyi kesintisiz kılıp insanlığı güneşin kızılığına ulaştırmanın iradesi gösterilmiş olacaktır.

Buradan hareketle içinde bulunduğumuz sürecin özelliklerini ve çelişkilerini doğru kavrayarak şehitlerimizi anma ve sahiplenme pratiğini örmeliyiz. Özellikle emperyalizmin geliştirdiği ideolojik saldırıların etkisinin azımsanamayacak ölçüde devrimci ve komünist hareket üzerinde hissedildiği bir dönemde şehitlerimizin anılması ve sahiplenilmesi büyük önem taşımaktadır. "Sınıf mücadelesinin hükümünü yitirdiği", "silahlı ve illegal mücadelenin geçerliliğinin kalmadığı" yönünde geliştirilen ideolojik saldırılar üzerinden devrimden çıkarı bulunan işçi ve emekçilerin şehitlerimizin ideallerinin aksine inanç yitimine uğratılmaya çalışılması; teslimiyeti ve pasifizmi parçalayan çatışmalarda ve direnişlerde bayraklaşan şehitlerimizin sınıf düşmanlarımız karşısındaki başeğmez direniş yolundan devrimcilerin ve komünistlerin feragat etmelerinin sağlanmaya çalışılması, kitlelerin devrim isteminin ve devrimci hareketinin sistem içine çekilerek enerjisinin bürokratik sarı sendikal anlayışlar tarafından boşaltılmaya çalışılması dönemin öne çıkan saldırılarının önemli bir boyutunu oluşturmaktadır. Bu saldırıların devrim ve komünizm şehitlerini anma iradesini gösteren militanlar tarafından iyi incelenmesi ve politik bir bilinçle şehitlerimizin anılması üzerinden bu saldırılara yanıt olunması gerekmektedir.

"Parti ve devrim şehitlerini" mücadele azmi ve sınıf kını militanlığında anmak onların ideolojik-politik ve örgütsel çizgilerinin hiçbir sapmaya uğratılmadan yaşama geçirilmesidir .

Şehitlerimizin mücadele azmi ve sınıf kininde boy veren militanlığı esasta politik iktidar mücadelesinde net ve berrak bir bilinçle sahip olmalarından ileri gelmektedir. **Politik iktidarın kazanılmasında kitlelerin devrimci hareketinin belirleyici öneme sahip olduğunun bilince çıkarılmasından ileri gelmektedir.** Böylelikle politik iktidar hedefinde somutlanan militanlığın, politikanın eyleme dönüşmesi anında ihtilalci olması kaçınılmazlaşacaktır.

Yılın ışığı ve teslimiyetin ideolojik borazanlığını yapanlar bırakalım kendilerini tarihsel bir yenilgiye hazırlasın. Tarihi yapanlar, zaferin mutlak nişanesi olan şehitlerimiz ve onların yaşam pratiği bize umudu, umudun ateş toplarının özgür geleceğin hazırlayıcısı olduğunu-olacağını müjdeliyor.

Şehitlerimizi militan bir bilinçle analım!

Şehitlerimizi anmak, onların tavırında somutlanan militanlığı, bilinç ve cesareti, sahiplenmek içinde bulunduğumuz süreçte ve görev aldığımız alanlarda, bu değerlerin karşılığı olan bilinç ve eylem anlayışıyla hareket etmemizi zorunlu kılmaktadır.

“Parti ve devrim şehitleri”ni anma sürecinin bütün alanlarımız tarafından merkezi-yoğunlaşmış bir faaliyet olarak ele alınması zorunludur. “Parti ve devrim şehitleri”nin anılması sorumluluğunun yerine getirilmesinde bütün alanların yükümlülüklerinin bulunduğu gerçekliği bilince çıkarılmalıdır. Bunun şehitlerimizin anılmasının ve sahiplenilmesinin genel mücadelemiz içerisindeki yaklaşımımızın bir tezahürü ve yoğunlaşmış bir biçimi olduğu gözlerden kaçırılmamalıdır.

Sınıf mücadelesi gerçekliğinin ülkemiz somutunda aldığı boyut ve devrimimizin ağır bedeller altında ilerleyerek zaferle taçlanacağı gerçekliği ve şehitlerimizin tek tek anılmasının bu şartlar altında mümkün bulunmadığı politik öngörüsü, devrim ve komünizm şehitlerinin toplu biçimde anılmasını zorunlu kılmaktadır. Bu zorunluluk aynı zamanda devrim ve komünizm şehitlerini anma ve sahiplenme yükümlülüğüne sahip olan militanlar açısından bir bütün olarak bu hafta, geliştirilecek yoğunlaşmış faaliyete kilitlenmelerini de zorunlu kılmaktadır.

Parti ve devrim şehitlerini anmaktan, bunun pratik ayağının örülmesinden ne anlamalıyız? Yoğunlaşmış bir faaliyet sürecine hazırlanmamız ne anlama gelmektedir? Kuşkusuz burada yazacaklarımız genel anlayış düzeyinde ortaya konulabileceklerle sınırlı kalacaktır. Bütün alanlarda kolektif eylem ve irade birli-

ği içerisinde hareket eden militanlar tarafından bu genel yaklaşımın detaylandırılması, özgüle uyarlanması bir ihtiyaç olarak karşımızda durmaktadır.

Öncelikle belirtmek gerekir ki bütün diğer faaliyetlerimiz gibi “parti ve devrim şehitlerini anma” süreci de politik-örgütsel bir ele alışla geliştirilmek durumundadır. Özellikle bu faaliyeti sürdürmekle yükümlü bulunan militanların bu hafta boyunca şehitlerimizle ilgili duyarlılığının ileri düzeyde artırılması gerekmektedir. Şehitlerimizin mücadele pratikleri, deneyim ve tecrübeleri, yenilgi ve zaferleri, kararlılık ve cesaretleri her zamankinden daha yoğun bir ilgiyle okunmalı ve incelenmelidir. Her faaliyetimizin bizler açısından bir eğitim işlevi görmesi gerçekliğinden hareketle “Parti ve Devrim Şehitleri Haftası” parti ve devrim bilincinin geliştirilmesinde, örgütlenme ve kolektif bilincin kazandırılmasında önemli bir katkı

TMY’nin, hapishanelerde devrimci ve komünist tutsaklara dayatılan tecrit ve izolasyon saldırısının, zindan direnişlerinde şehit düşen devrimci ve komünistlerin yaşam pratiğinden çarpıcı örnekler verilerek anlatılması önemli bir işlev görecektir.

Yine patron ağaların “Kentsel Dönüşüm Projesi” adı altında kârlı yatırım alanları olarak gördükleri emekçi semtlerdeki yıkım saldırısı ve bu saldırıya karşı geliştirilen direnişin ve kitlelerin kendiliğinden hareketinin bilinçli bir sürece evrilmesinin, örgütlü bir muhteva kazandırılmasının zorunluluğu işlenebilecek diğer meselelerden biridir. **1 Mayıs Mahallesi**’nin kuruluşu sürecinin komünistlerin önderliği altında geliştiğinin ve buradaki direnişte komünistlerin yaşamını tereddütsüzce ortaya koyduğu, “parti ve devrim şehitleri” özgülünde yıkımlara karşı mücadelemizde geçekundu şehitlerinin zengin mücadele pratiği anlatılmalıdır.

anlatmanın, onları bilinçlendirmenin ve siyasal etkimiz altına çekerek örgütlemenin aracı haline getirilebilir, getirilmelidir.

Aynı zamanda proletaryanın bilimsel ideolojisi rehberliğinde gelişen Halk Savaşı’nın **Nepal**’deki ilerleyişi, **Filipinler**’de, **Hindistan**’da, **Peru**’da gelişerek güç kazanması, yaşadığımız coğrafyada aynı ideolojik rehberlik altında gerilla savaşının ısrarlı bir şekilde geliştirilmeye çalışılması; dağda, fabrikada, okulda, hapishane ve işkencehanelerde ölümsüzleşen komünizm ve devrim şehitlerinin insanlığın özgürleşmesi olarak somutladıkları Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizmin propaganda edilmesi, şehitlerimizin yaşamlarıyla tuğla tuğla örülen direnişlerle yarattıkları geleneğin kitlelere aktarılması bütün militanlarımızın sorumlulukla yaklaşması gereken noktalaradır.

Bahsini ettiğimiz bu politik yaklaşımların örgütsel bir faaliyetin görevleri arasında hayat bulmasının ancak bir örgüt aracılığıyla mümkün olacağı gözden kaçırılmamalıdır. Baştan sona örgütlü bir faaliyet olarak ele alacağımız bu süreç örgütlenme politikamızın yaşama geçirilmesinin aracı olarak işlevlendirilmelidir. Belirlenmiş ve geliştirilmeye muhtaç bir politik yaklaşım doğrultusunda harekete geçirdiğimiz örgütsel bir bünyenin “parti ve devrim şehitleri” haftası vesilesiyle kitle faaliyetine yoğunlaşması kaçınılmaz olarak mecrasında ilerlemelidir. “Su akar, yatağını bulur” esprisinden hareketle politikalarımızın ve çeşitli gündemlerimizin örgütlülükler aracılığıyla kitlelere taşınması, kitlelerin özlem ve talepleriyle birleştirilerek eyleme dönüşmesi faaliyetimizin bilinçli ve doğal sonuçları olacaktır.

“Parti ve devrim şehitleri”nin militanca anılması onların proletaryanın bilimsel ideolojisini rehber edinen, programatik görüşlerine ve tüzüğüne sıkı sıkıya bağlı buldukları Proletarya Partisi’nin ideolojik-politik ve örgütsel önderliği altında sınıf mücadelesinin görevlerine sarılmak ve ona hayat hakkı tanımayanlara karşı amansız bir mücadele içerisinde olmaktır. Parti ve devrim şehitlerinin militanca anılması ideolojik-politik-örgütsel önderlik altında birleşen bütün militanların parti ve devrim şehitlerinin anılması kesitinde kendi alan faaliyetinin özelliklerine uygun olarak görevlerine dört elle sarılarak belirlenen politikaları hayata geçirmesidir. Militanlık politikalarımızın çeşitli araçlar kullanılarak kitlelere götürülmesi ve onların özlem ve talepleri doğrultusunda ete kemiğe büründürülmesidir.

Şehitlerimizi anmak mücadele azminin ve sınıf kininin militanlığında örse durmaktır!

sağlayacaktır.

“Parti ve Devrim Şehitleri Haftası” yoğunlaşmış bir faaliyet süreci olarak belirlenmekle birlikte ele alınmış genel politik süreçle birleştirilerek işlenmesi biçiminde olmalıdır. Özellikle geliştirilmeye çalışılan ırkçı-şovenist saldırıların, muhalif kesimlere yönelik giderek artan, pervasızlaştırılarak linç etmeye kadar vardırılan saldırıların teşhiri gerçekleştirilmelidir. Bu saldırının bir devamı ve daha kapsamlısı olarak Kürt halkına yönelik **Şemdinli**’de, **Hakkâri**’de girişilen katliam saldırılarının teşhir edilmesi ve faşist devlet gerçekliğinin bu son suçüstü yakalanışında da tüm çıplaklığıyla ortaya çıktığı kitlelere anlatılmalıdır. Bu saldırılarla bağlantılı olarak faşist Kemalist diktatörlüğün mevcut direniş odaklarını etkisizleştirmek, işçi ve emekçilerin gelişebilecek hareketini sindirmek için çıkarmayı planladığı

Emperyalist haydutların özellikle **ABD emperyalizminin Ortadoğu’da sürdürdüğü saldırı ve işgal politikasının**, dünyanın çeşitli yerlerinde bölgesel olarak halklara dayatıldığı ve buna karşı gelişen işgal ve saldırganlık karşıtı mücadele ve direniş gerçekliği bulunmaktadır. Özellikle emperyalizmin yıkım politikalarının kitleler tarafından görülmesinin sağlanması teşhirinin gerçekleştirilmesi açısından oldukça önemlidir. İşgal altındaki topraklarda kurulan işkence merkezlerinde, Irak halkının gördüğü işkence ve zulüm, ABD emperyalizminin halklara düşmanlığını bir kez daha hafızalarda kayıt altına alırken, bu aynı zamanda uşağı Türk hâkim sınıflarının resmi olmaktadır. Sayabileceğimiz daha bir dizi irili ufaklı politik gelişmeler faaliyetçiler açısından “parti ve devrim şehitleri”ni kitlelere

Örgütlenerek şehitlerimizin devrettiği bayrağı yükseltelim!

Parti ve devrim şehitlerinin anılması faaliyeti bütün faaliyetlerimizin esas hedefleri arasında yer alan örgütlenmemize hizmet etmek zorundadır. Bu süreç özellikle kolektif irade ve eylem birliği içerisindeki militanların şehitlerimizin anılmasına yönelik belirlenen perspektif doğrultusunda harekete geçmeleriyle sağlanabilecektir. Özellikle Proletarya Partisi'nin siyasal etkisi altında bulunan kesimlerin örgütlenmesi, siyasal ve örgütsel hattına çekilerek politikaları doğrultusunda hareket geçirilmesi büyük önem taşımaktadır. Bunun kendiliğinden ilerlemesi, istediğimiz sonuçlara yol açması beklenemez. Bilinçli ve iradi müdahalelerin politik ve örgütsel yönelimlerde somutlanmasıyla mümkün olacaktır.

"Parti ve devrim şehitleri"nin anılması şehit ve tutsak ailelerinin bu süreçte etkin katılımının sağlanmasını zorunlu kılmaktadır. Özellikle, parti ve devrim şehitlerini anma haftası ve-

silesiyle şehit ailelerinin şehitlerimizin anılması karşısındaki duyarlılığı bir kat daha artacaktır. Bunun şehit ailelerinin örgütlenmesi için güçlü bir zemin sunduğu gerçekliğinden hareketle politik bir yönelimle ele alınması ve bu hafta boyunca geliştirilecek bir dizi faaliyete katılımlarının sağlanması gerekmektedir. **Gerçekleştirilecek aile ziyaretlerinin politik ve örgütsel bir yaklaşımla, örgütlenmenin, olanakların açığa çıkarılmasının aracı haline dönüştürülmesi gerekmektedir.** Aynı zamanda şehitlerimizin mücadele yaşamlarının, politik düşüncelerinin, hangi amaç ve hedefler doğrultusunda kendini feda etme çüretini gösterdiklerinin, öne çıkan özelliklerinin bu ziyaretler sürecinde sitemli olarak vurgulanması önemli olacaktır. Bu faaliyeti sürdürmekle yükümlü bulunan militanların bu faaliyete hazırlıklı bir şekilde katılım göstermeleri faaliyetin verimini daha da arttıracaktır. Şehitlerimizin mücadele yaşamlarının politik bir ele alışla işlenmesi aynı zamanda bir eğitim işlevi göreceğinden gerek faaliyetin sürdürücülerinde gerekse

hedef kitemizde bir bilinçlenmeye ve gelişmeye yol açacaktır.

Bu faaliyetimiz aynı zamanda şehitlerimiz hakkında yeni bilgi ve belgelere ulaşma, bunları netleştirme bakış açısıyla ele almamız gereken bir faaliyet olmalıdır. Şehitlerimiz hakkındaki mevcut bilgilerimizin yetersizlikler taşıdığı gerçekliği bu çalışmayı yapmamızı zorunlu kılmaktadır.

"Parti ve devrim şehitleri"nin emekçi semtlerde özellikle de proletarya partisi'nin kitle potansiyelinin yoğun olarak bulunduğu semtlerde anılması buralardaki faaliyetimizin gelişimine sunacağı katkı bakımından önemli olacaktır. Özellikle işçi ve emekçilere şehitlerin anılması dolayısıyla ulaşılmaya çalışılması, çeşitli ajitasyon/propaganda araçlarının kullanılarak kitlelere örgütlenme çağrısının yapılması ve yine semtte yaşayan işçi ve emekçilerin yaşadıkları sorunlarla ilişkisinin kurularak "parti ve devrim şehitleri haftası"nın işlenmeye çalışılması oldukça önemlidir. Yürüttüğümüz faaliyetin somut kazanımlara dö-

nüştürülmesi kısa ve orta vadede sonuçlarının ortaya çıkarılması gerekmektedir. Faaliyetimizin somut kazanımlarından bahsetmek devrime ve onun aracı olan Proletarya Partisi'ne hangi oranda güç kattığıyla doğrudan ilişkilidir. Semtlerdeki dönemsel faaliyetimizin de bu perspektifle ele alınması gerekmektedir.

Bu bilinç ve coşkuyla "Parti ve devrim şehitlerini" analım. "Parti ve devrim şehitleri"ni anmanın en geçerli yolu kuşkusuz parti ve devrim karşısındaki sorumluluklarımızı büyük bir aidiyet ve sorumluluk duygusuyla yerine getirmek olacaktır. **Görevlerimize içinden geçtiğimiz sürecin çelişkilerini ve özgünlüklerini daha ileri düzeyde kavramaya çalışarak sarılmamız gerekmektedir.** "Parti ve devrim şehitleri"ni anmanın, onlara layık olmanın en geçerli yolu budur. Bu yol aynı zamanda şehitlerimizin mücadele azminin, sınıf kininin, militanlığının kuşanılmasıdır. Bu coşku ve kararlılıkla "Parti ve devrim şehitleri"ni militan bir bilinçle analım.

Emperyalizm ve tüm gericiler Halk Savaşı'yla yeryüzünden silinecekler

Diunyada devrim Marksist-Leninist-Maoist partiler ÖNDERLİĞİNDE İLERLEMEDİR!

Açıklama: Aşağıdaki yazı Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist'in Merkezi Kitle Yayın Organı İşçi Köylü Kurtuluşu'nun Aralık 2005 tarihli sayısından alınmıştır.

Dünya üzerinde halkların devrimci mücadelesi burjuvazinin tüm anti-propaganda ve engelleme çabalarına karşın önündeki engelleri yıkarak ilerlemeye devam ediyor. Halkların mâhkum edildikleri koşullar her geçen gün daha da katlanılmaz hale gelirken, bu koşulların halklar lehine değiştirilmesi mücadelesi de sürekli gelişmekte, sıçramalarla büyümektedir. Tüm gizleme uğraşları ilerlemekte olan devrimci mücadelenin kaçınılmaz kazanımları karşısında başarısız kalmaktadır. Daha önce Peru'da, bugün gelişmeye devam eden Halk Savaşıyla Filipinler'de, Halk Savaşının çok ciddi başarılar elde ettiği kuşkusuz olan Nepal'de, büyük hamleler gerçekleştirme kapasitesine sahip olduğunu ortaya koyan Halk Savaşıyla Hindistan'da, örgütlenme ağını derinleştiren ve yaygınlaştıran, halk savaşının başlatılma aşamasında olduğu Brezilya'da ve daha bir dizi ülkede **Marksist-Leninist-Maoist** hareketler önemli kazanımlar elde ederek dünya halklarına aydınlık bir gelecek için umut vermektedir. Halkların dünyayı değiştirme mücadelesi kaçınılmaz bir pratiktir. Ezilen sınıfların ezen sınıflara karşı sömürüyü ortadan kaldırmak, zulmü yıkmak üzere verdiği sava-

Bugün dünyanın belli birkaç ülkesinde devrimci şiddet Marksist-Leninist-Maoist partilerin önderliğinde güçlü ilerlemeler göstermektedir. Daha öncesinde Peru'da görülen bu durum şimdi benzer bir hızla diğer ülkelerde yaşanmaktadır.

şın kaçınılmaz sonucu devrimdir. **Savunduğumuz devrim ve yaratmak için tüm benliğimizi ortaya koyduğumuz devrimci savaş, tarihsel olarak ilerlemekte olan sınıf savaşına dayanmaktadır.** Bu nesnel gerçeklik, ancak doğru bir ideoloji ile ele alınabilirse gelecek karanlık olmaktan kurtarılır. Ancak doğru bir ideoloji tam kurtuluşu sağlayabilir. Her türlü gerici gücü, ne kadar yüksek düzeyde bulunursa bulun-

sun her türlü askeri saldırıyı bertaraf edecek olan şey, sadece doğru bir ideolojidir. Ve dünyanın dört bir yanına baktığımızda, gelişmeler doğru ve objektif bir gözle irdelendiğinde bu ideolojinin Marksizm-Leninizm-Maoizm olduğu görülecektir. Maoist hareketin kendisi bunu ispatlamaktadır. Burjuvaziye yenilgiler tattıran, halkların gerici egemenleri altetme gücüne eriştikleri ya da bu yönde ilerledikleri tüm olgular pro-

letaryanın sürekli gelişen, somut koşullar içinde doğru çözümler yaratmaya muktedir olan ideolojisinin gücüne tanıklık etmektedir. Hangi gelişme olursa olsun, doğru ve objektif yaklaşıldığında görülecektir ki, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i ispatlamaktadır. Marksizm-Leninizm-Maoizm, dünyadaki somut durumu ve tüm gelişmeleri üç ana çelişkiyle açıklamış ve bunları önemine göre sıralamıştır.

Bunlar; ezilen dünya halkları ile emperyalizm ve tüm yerli işbirlikçileri arasındaki çelişki, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki ve emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkidir. **Emperyalizmin varlığı birinci çelişkiyi en önemli çelişki, baş çelişki haline getirmektedir.** Çünkü, tüm diğer çelişkiler ancak bu çelişkinin çözümlenmesi sayesinde ilerlemekte, gelişmekte, çözüm yoluna girmektedir. Emperyalizmin dünya halkları üzerindeki hegemonyası devam ettiği sürece kitlelerin önemli bir çoğunluğu baskı altında olmaya devam edecektir. Kitlelerin büyük çoğunluğunun baskı altında olması demek esas çelişkilerin çözümlenmesi demektir. Tüm diğer çelişkilerin de çözüm yoluna girmesi için kitlelerin harekete geçmesi, üzerindeki baskıyı kaldırması, devrim yapması gerekir. Bunun esas olduğu yerler yarı-sömürge ve sömürgelerdir.

Emperyalizm ile yarı-sömürgelerdeki ve sömürgelerdeki halklar arasındaki çelişki bu nedenle birincildir. Emperyalizmin gücünü yitirmesi, kendi ülkesindeki halklara mağlup olabilmesi için de gerekli olan ezilen dünya halklarının emperyalizme karşı mücadelesidir. Bu yüzden, emperyalizmin ortaya çıkmasından günümüze kadarki tarihsel süreci belirleyen hareketler esas olarak sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki halk hareketleri olmuştur. Bugün de aynı özellik devam etmektedir. **Bu gerçeğin altını çizen ve stratejisini bunun üzerine koyan hareketler ilerlemeler kaydetmiştir.**

Bugün de Maoist partilerin ve onların önderliğindeki Halk Savaşlarının büyük kazanımlar elde etmesinin nedeni, bu gerçeğe uygun davranmaları buna göre bir savaş anlayışı geliştirmeleridir. Belirttiğimiz gibi, sınıf savaşı her alanda ve sürekli vardır ve ilerlemektedir. Ancak, bunun başarılar elde etmesi, burjuvazinin geçici yenilgiler ya da krizler yaşayarak değil yok edilme üzere alt edilmesi için olması gereken şey özellikle kitlelerin daha yoğun yaşadığı ve sömürüldüğü yerlerde devrimin ilerlemesi gerekir. Bize bunu öğreten Marksizm-Leninizm ve Maoizm'dir. Başkan Mao bu gerçeğin önemini özellikle belirtmiş ve dünya halklarına esas yolu göstermiştir. Günümüze ve yakın geçmişe kısaca baktığımızda bu gerçeği kesin olarak görebiliriz. **Tarihin kitleler tarafından yapıldığını kesin olarak biliyoruz.** Marksizm-Leninizm-Maoizm bu ilke üzerinde gelişti. Kitlelerin bu rolünü inkâr eden ya da göremeyen hiçbir akım ilerleyememiş, yaşanmakta olanı açıklayamamış, amacına ulaşamamıştır. Devrim yapma gücünü başka yerlerde arayanlar her zaman yıkıma uğramışlardır. Bu temel ve kesin bilgi Maoist hareketlerin gücünü de açıklamakta birincildir. Herkesin görmesi gereken budur. Olan bir şeyi, ilerlemekte olanı görmemek sadece gerçeği inkâr

etmektir. Gerçek inkâr edildiğinde asla başarı yakalanamaz. Irak'ta devam etmekte olan savaş, ABD emperyalizminin dünya üzerindeki hegemonyasını sürdürme, daha güçlü olarak rakipsiz olma amacına dayanmaktadır. Herkes bilmektedir ki ABD Irak'ı "terörizm" kaynağı olduğu için değil, tam da diğer emperyalistlerle çelişkisinde bir adım önde olmaya devam etmek için işgal etti. Emperyalistler arasındaki dalaşım, üstünlük mücadelesinin ürünü olan bu işgalin sonu ne olmuştur? Emperyalizm ile Irak halkı arasında bir savaş... Bu savaşın haklı ve haksız tarafları karşı karşıya gelmiştir. Emperyalistler arasındaki çelişki kaçınılmaz olarak ezilen dünya halklarından biri ile emperyalizmi karşı karşıya getirmiştir. Bu da dünya üzerindeki çelişkiler içinde baş çelişkinin dünya halkları ile emperyalist devletler olduğunu bir kez daha somut olarak göstermektedir.

Daha öncesinde Marks'ın, daha çok da Engels'in, sonrasında Lenin'in ve Stalin'in ve son olarak kesinleşen ve istisnasız kural olarak formüle ettiği için berraklaştıran olarak Mao'nun ortaya koyduğu biçimiyle şiddetin tarihin ebesi olduğu yine Maoist hareketin güçlenmesindeki rolü oldukça önemlidir. Öğrenmemiz gereken ilkelerden biri de budur. Başkan Mao şiddetin tarihteki rolünü kendinden önceki büyük öğretmenlerden alırken, bunu aynı zamanda incelemeleri ve uygulamalarıyla geliştirdi. Biz ondan bu ilkenin istisnası olmayan, her yerde uygulanması gereken bir ilke olduğunu öğrendik. Buna uygun davranan hareketlerin, bu ilkeyi doğru uyguladıklarında geliştiklerini görmemek için ya kör ya da iflah olmaz burjuvalar olmak gerekir. Devrimci şiddet Marksizm'in belirleyici derecede önemli bir konusudur. Diyebiliriz ki, bu olmadan, kavranmadan ilerlemek mümkün olmaz; gelişmelere vakıf olunamaz ve gelişmelere yön verilemez. Bu olmadan ideolojik olarak burjuvalaşmaktan kurtuluş mümkün değildir. Bütün dünyada görülmektedir ki, devrimci şiddetin rolünü inkâr edenler ilerlemeyi bırakalım sadece gerilemişlerdir. Elbette şiddeti yanlış uygulayanlar da var; kitlelerin devrimdeki rolünü görmeksizin uygulanacak şiddetin mâhkum olduğu başarısızlık

onlar için de geçerli olacaktır. Savunduğumuz şiddet birincil olarak doğru bir somut şartların tahliline, ikinci olarak Marksizm-Leninizm-Maoizmin evrensel ilkelerine uygun olmak zorundadır. Bugün dünyanın belli birkaç ülkesinde devrimci şiddet Marksist-Leninist-Maoist partilerin önderliğinde güçlü ilerlemeler göstermektedir. Daha öncesinde Peru'da görülen bu durum şimdi benzer bir hızla diğer ülkelerde yaşanmaktadır. Son yıllarda özellikle Nepal'deki Halk Savaşı doğru ideolojinin, doğru bir önderlik çizgisinin, kitlelere güvenen ve kitlelerin güvenini kazanan bir partinin hızlı bir şekilde kitle karakterini kazandığını ve ordusunu inşa edebildiğini göstermiştir. Yıllar önce Başkan Mao'nun ileri sıçrattığı, geliştirdiği proleter savaş çizgisinin yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde doğru ve ısrarla, bilinçle uygulandığında emperyalist boyunduruktan kurtuluş için yeterli ve uygun olduğu görülmektedir.

Kapitalist-emperyalist sistemin iç çelişkilerinin ve eşitsiz gelişim yasasının bir sonucu olarak, günümüzde emperyalist sistem en ağır darbelerini boyunduruk altında tuttuğu yarı-sömürge ülke halklarından yemekte, buralar özellikle de **II. Emperyalist Paylaşım Savaşı**'ndan sonra proleter dünya devrimin fırtına merkezleri olmayı sürdürmektedirler. Nepal'de, Filipinler'de, Hindistan'da, Peru'da Halk Savaşını uygulayan komünist partiler halklara umut vermekteyken, emperyalistlere ve yerli gericilere, işbirlikçilere, faşist uşaklara korku vermekteler. Dünya halklarını boyunduruğa alanlara acılara tattırmakta, geleceği onlar için kabusa çevirmekteler. Dünya halklarının hiçbir zaman bitmeyecek olan kurtuluş mücadelesi için ışıklı bir yol inşa etmekte...

Ülkemizdeki devrim mücadelesinin ihtiyacı olan temel şeyleri, devrimin ilerlemekte olduğu ülkeleri örnek alarak görebilir, çözümleyebiliriz. Daha önce Peru'da hızla ve güçlü bir şekilde ilerleyen devrimde Komünist Partisinin, doğru bir önderliğin önemi yadsınamaz. Peru devrimi Peru Komünist Partisi'nin önderi Gonzalo'nun yakalanmasından bu yana önemli derecede gerilemeler yaşadı.

Gonzalo'nun yakalanması Peru devriminin önderliğinin yara alması, güç kaybetmesi anlamına geldi. **PKP** o günden bu yana önderliğini yeniden tesis etmek için uğraşmaktadır. Bunun ancak doğru bir çizgide ısrarla mümkün olduğunu bilerek hareket eden Perulu komünistler son yıllarda silahlı mücadeleye hız verdiler ve Peru gericiliğine darbeler vurarak devrimin üç saçıyağından ikisini yeniden kurmaya yöneldiler. **Parti ve Ordu...** Nepal devrimi kitlelerin devrime olan susamışlığını göstermekten başka, en geri imkanlarda dahi partinin ve kitlelerin mucizeler yaratabildiğini göstermektedir. Bizler her devrimci savaşın aynı güce sahip olduğunu biliyoruz.

Devrimler elbette yenilgiler de almıştır, gerilemeler de yaşamıştır. Ancak hiç kimse devrimlerin yarattığı olağanüstü kahramanlıkları, değerleri, bilinçte neden olduğu ilerlemeleri yadsımaz. Maoistler dünya devriminin fırtına merkezlerinde emperyalist boyunduruğa meydan okumakta, onları ezmektedir. Halkların devrime olan ihtiyaçlarını haklı ve meşru bir şiddetle, kitlelerin muazzam yeteneğine, gücüne dayanarak, onlardan bir inşa ederek karşılamaktadır. Maoistleri dünyanın dört bir yanında büyük savaşlar vermeye cüret etmeye götüren şey sahip oldukları ideolojidir. Yıllar önce Marks ve Engels'i, başta Lenin olmak üzere Sovyet Devrimi'nin Bolşevik önderlerini, Sosyalist Devrim'in ve inşanın büyük önderi Stalin'i, Çin Devrimi'nin ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin önderi Başkan Mao'yu sarsılmaz ve yenilmez kılan ideoloji bugün Nepal, Hindistan, Filipinler, Peru komünistlerinin ideolojisidir. Bu ideoloji proletarya sınıfı ile ortaya çıkmış, ilerlemiş, sürekli gelişmiş ve bugün Maoizm aşaması ile en yüksek noktaya varmıştır. Yolumuzu aydınlatan ışık bu ideolojiden beslenmektedir. Nepal Devrimi ve diğer ülkelerdeki devrimlerin yolunu aydınlatan ışık buradan beslenmektedir. Dünya üzerinde devrim ile karşı devrim arasında bir savaş yaşanmaktadır. **Devrimleri inkâr edenler, devrimi ezmeye çalışanlar kitlelerin gerçek ihtiyaçlarına sırtlarını dönenlerdir.** Bunlar her yerde kaybedecektir. Kazanan devrim olacaktır. Çünkü devrim kitlelerin tarihsel olarak yaptıkları, yapmaya devam edecekleri bir iştir.

Bugün dünyanın belli birkaç ülkesinde devrimci şiddet Marksist-Leninist-Maoist partilerin önderliğinde güçlü ilerlemeler göstermektedir. Daha öncesinde Peru'da görülen bu durum şimdi benzer bir hızla diğer ülkelerde yaşanmaktadır.

Partinin ve halkın gündemini birleştirmek, Militan bir ruhla devrimci kitle eylemleri örgütlemek...

Devletin gündemini, emekçi halkın gündemini takip edip araştırmayan, gerisinde kalan, muhalefet örmeyen bir "komite" komite değildir, yaşanan onca gündeme karşı kitlelere gitmeyen, bir eylem örgütlemeyen "militan" militan değildir.

Ezenlerle ezilenler arasındaki mücadele kimi dönem artan, kimi dönem azalan bir ivmeyle sürmektedir. Günümüz ve ülkemiz açısından emperyalizm ve onun uşaklarının, azgın saldırıları bu ivmenin hızlanması için objektif koşulları olgunlaştırırken, bir yandan da subjektif gelişimin önüne geçmek için bir dizi saldırı örgütlenmektedir. Özelleştirmelerle, tarımın tasfiyesiyle, ucuz işgücü sömürüsüyle işsizliğin, açlığın, sefaletin pençesine bırakılan işçi ve emekçilerin önünde iki seçenek bulunmaktadır.

Birincisi; tüm bu saldırılara boyun eğmek, yapılmak istenenlere kölece biat etmek ve insanca yaşamdan mahrum bırakılmak, ikincisi; üreten ve yaratan olmanın ancak yöneten de olmakla anlam bulacağı gerçeğiyle isyan etmek, örgütlenmek, savaşmak ve insanca yaşamı kendi elleriyle örmek.

İşte bu tabloda elbette kaçınılmaz olan ikincisidir.

Bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır, ama bu kuşkusuzluk ancak ve ancak devrimci ve komünistlerin devrim denen o muhteşem eserin kitleler tarafından yaratılmasını örgütlediği ve öncülük ettiği zaman gerçeklik olacaktır.

Bu gerçeklik ışığında bakıldığında, sınıf mücadelesinin Türkiye coğrafyasında yaratılmasında, devrimci ve komünistlerin bugün, dünden daha çok kitlelere ve eyleme sarılması gerekliliktir.

Bu gereklilik ise Proletarya Partisi'nin kadro ve militanlarının parti gündemini kitlelere etkili bir biçimde taşıma, onları harekete geçirme, önderlik etme konusunda yaşadığı sıkıntılardan zemin almaktadır.

Emperyalizmin ve onun uşaklarının-işbirlikçilerinin dünya halklarına amansızca saldırdığı bir süreçte özellikle ülkemizde gelişen devrimci ve komünist muhalefet oldukça cılız düzeydedir. Şemdinli'deki saldırının ardından gelişen süreç buna en çarpıcı örnektir. Gerek yapılan eylemlere katılan kitle sayısı, gerekse eylemlerdeki kimi geri tavırlar...

Politik gündemin kendisine müdahale ile kitlelerin örgütlenmesi ve mevcut örgütlenmelerimizin sağlanacağı ve gelişeceği gerçeğini unutmamak durumundayız. Şemdinli'de açığa çıkan devlet gerçeği, sistemin teşhir edilmesinin, kitlelerin bu yönlü tepkilerinin açığa çıkarılmasının ve militanlarımızın bu politik süreç içeri-

sinde eğitilmesinin vesilesi olarak kavranılmak ve buna uygun pratikler geliştirilmek durumundadır. Bu kritik gelişmeler karşısındaki duyarsızlık ve hareketsizlik ise bizlerin sınıf mücadelesi gerçeğinden kopmasına ve gerilemesine neden olmasının ötesinde hiçbir fayda sağlamamaktadır. Politik sürecin kendisine müdahalesizlik aynı zamanda sınıf mücadelesinin sorunları ile uğraşmak, kafa yormak yerine; dar, kişiselleştirilmiş sorunlarla uğraşmayı da beraberinde getirecektir.

Buradan hareketle "Proletarya Partisi'nin gündemi, halkın gündemi nedir?" sorusunu soralım. Birbirinden bağımsız ele alınabilecek şeyler midir? Ya da birbirleriyle olan bağları nelerdir?

En genel tanımıyla bir komünist partisinin gündemi; işçi sınıfı ve emekçilere sınıf bilinci taşımak, onların karartılan dünyalarını aydınlatmak, onları kendi gündemleriyle örgütlemek ve mücadele etmelerini sağlamaktır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin gündemi ise; işsizlik, yoksulluk, açlıktır. İşçi sınıfı ve emekçi halkın gündemi; hak, adalet ve özgürlüktür. İşçi sınıfı ve emekçi halkın gündemi; uyuturucuya, çeteleşmeye, fuhuşa karşı yakınlarını korumaktır. İşçi sınıfı ve emekçi halkın gündemi; yıkım saldırısıyla yüz yüze olduğu gecekonduyunu koruma ve yaşanacak bir yer bulmadır. İşçi sınıfı ve emekçi halkın gündemi; çocuklarına iyi bir geleceğin nasıl kurulacağıdır. İşçi sınıfı ve emekçi halkın gündemi; devletın yeni yasal kılıflarla tescillediği yeni yasaların (TCK, CİK, yakında çıkacak olan TMY vb. gibi) kendisine neler sunacağıdır. İşçi sınıfı ve emekçi halkın gündemi; yıkımlarla, köy yakmalarla terk etmek zorunda bırakıldığı köyü, katledilen, cesetlerine işkence yapılan evlatlarıdır. Bugün işçi sınıfı ve emekçilerin sınıf bilincinden yoksun, kendiliğinden bilinçleriyle oluşturdukları, bizlerin dışında oluşan bu gündemler üzerinden gelişen hareketler örgütsüz ve önderliksiz oluşu nedeni ile saman alevi gibidir. Eksik olan sınıf bilincidir, örgütlülüktür. İşçi sınıfı ve emekçiler bazen kendiliğinden de olsa devletin ve devrimci ve komünistlerin gündemini belirleyen çıkışlar yapabilirler. Böylesi durumlarda devlet zorla, bin bir türlü hile ile, kısmi tavizlerle bu çıkışlara son vermeye çalışır. Devrimci ve komünist hareket ve kadrolar ise bu durumda kitlelerin bu gündemini yorumla-

mak ve belirlemekle sınırlı kalmaktalar. Yani kitlelerin gündemleri üzerinden yönlendirme, örgütlenme ve harekete geçirme konusunda yetersiz kalmaktalar. Bu noktadaki en çarpıcı örnek ise SEKA sürecidir. Genel olarak kitlelerin devrim yapmaya muktedir gücüne yabancılaşmadan özel olarak da sınıf, parti ve önderlik bilincindeki kırılmadan kaynaklanan bu durum kesinlikle ters yüz edilmelidir. İşçi sınıfı ve emekçi halkın gündemi aynı zamanda devrimci ve komünistlerin de gündemidir. Sadece işçilerin, emekçilerin peşinden gitmek; sadece bu şiarları haykırmak ya da tüm bunları yok sayarak kendi örgüt gündemlerini haykırmak soruna iki ayrı uçtan yaklaşım çözümden uzaklaşmaktan başka bir anlam ifade etmemektedir. Oysa Proletarya Partisi ve kitlelerin şiarlarını birleştirmek kitleleri parti önderliğinde örgütlemek, savaştırmak esastır. Kadro ve militanlar işçi sınıfı ve emekçilerin gündemini, taleplerini fabrikalarda, işkollarında, semtlerde işleyerek politik öze dönüştürmeli ve kitlelerin bu şiarını partinin şiarıyla birleştirerek eğitmeli, örgütlemeli ve seferber etmelidir.

İşçi sınıfı ve emekçi halkın gündemi aynı zamanda devrimci ve komünistlerin de gündemidir. Sadece işçilerin emekçilerin peşinden gitmek, sadece bu şiarları haykırmak ya da tüm bunları yok sayarak kendi örgüt gündemlerini haykırmak soruna iki ayrı uçtan yaklaşım çözümden uzaklaşmaktan başka bir anlam ifade etmemektedir. Oysa Partinin ve kitlelerin şiarlarını birleştirmek kitleleri parti önderliğinde örgütlemek, savaştırmak esastır.

Hele ki ülkemiz siyasal panoramasında alabildiğince keskin gelişmelerin yaşandığı bir süreçte bu yönelimden kopmak sınıfa, partiye, devrime yüz çevirmektedir. Bu anlayışla hareket edildiği yerde ancak darlaşmaktan, kitlelerden kopmaktan, durağanlıktan, çürümeden, gerilemeden bahsedilebilir.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın gündemini takip etmeyen, bu gündemleri kendi gündemleriyle yoğurup politika üretmeyen hiçbir örgüt, hiçbir komite, hiçbir kadro, hiçbir militan bir hareket bir eylem örgütleyemez. Devletin gündemini, emekçi halkın gündemini takip edip araştırmayan, gerisinde kalan, muhalefet örmeyen bir "komite" komite değildir, yaşanan onca gündeme karşı kitlelere gitmeyen, bir eylem örgütlemeyen "militan" militan değildir.

Burada meseleyi biraz daha açmak

için bir soru daha soralım kendimize. Nedir militanlık? Düşmanın işkenceleri karşısında tavizsiz durmak ser verip sır vermemek mi? Elbette evet, ama yalnızca bu tanımlama yetersizdir. Militan bir duruş esasta politik iktidar mücadelesinde net ve berrak bir bilince sahip olmak, politik iktidarın kazanılmasında kitlelerin devrimci hareketinin belirleyici öneme sahip olduğunun bilincine varmaktır. Politik iktidar hedefinde somutlanan militanlık, politikanın eyleme dönüşmesi anında ihtilalci olmaktır.

Militan olmak, proletaryanın bilimsel ideolojisini rehber edinen, programatik görüşlerine ve tüzüğüne sıkı sıkıya bağlı buldukları Proletarya Partisi'nin ideolojik-politik ve örgütsel önderliği altında sınıf mücadelesinin görevlerine sarılmak ve ona hayat hakkı tanımayanlara karşı amansız bir mücadele içerisinde ol-

maktır. Militan olmak, sınıf mücadelesinin omuzlarımıza yüklediği görevlere dört elle sarılarak belirlenen politikaları hayata geçirmektir. Militan olmak, politikalarımızın çeşitli araçlarla kitlelere götürülmesi ve onların talepleri doğrultusunda örgütlenmek ve örgütlemektir.

Kitlelerin gündemine müdahale ederek sorunlarının taleplerinin şiarlaştırılması, bunlara politik yönün verilmesi, onların örgütlenmesi gerçek anlamda politik ajitasyon-propaganda ve devrimci kitle eylemleriyle mümkündür. Bu devrimci kitle eylemlerinde işçiler militanlaşır, militanlar kadrolaşır.

"Yoldaşlar, devrimin seçkin militanları, devrime gönül vermiş kadın ve erkek işçiler, emekçiler, halk gençliği önümüzdeki yıllar daha zor şartlara ve buna koşut gelişecek savaşımlara gebecektir. Emperyalizm hemen her gün bu sürecin ge-

lişmekte olduğunu hissettirmektedir. Kendimizi bu zor şartlara ve büyük savaşımlara hazırlıyoruz. Kendimizi kazanmak zorunda olduğumuz savaşın büyük savaşçıları olmaya hazırlıyoruz. Kendimizi tarihin altın sayfalarına yazılmış kahramanlıkları yenilemeye hazırlıyoruz. Dünya gericilerinin korkularından ve çarpıtma gayretlerinden dolayı terörizm dedikleri devrimci şiddeti geleceğin yolunu aydınlatmak için hazırlıyoruz. Dünyayı değiştirmek ve sınırsız ve sömürsüz bir dünya için çelikten bir iradeyle büyük karmaşalara hazırlanıyoruz. Çünkü bunu bizden büyük devrim ustaları, büyük değerler yaratan şehitlerimiz, tarihi kanıyla ve yıkılmaz iradesiyle yaratan kitleler istemektedir. Biz bu görevin başarıyla yerine getirilmesini sağlamakla yükümlüüz."

(İKK-Aralık 2005)

PUSULA

KOMİTELERİN ÖRGÜTLEME GÜCÜ NEREDEN GELİR?

Parti komiteleri proletaryanın birer savaş müfrezesidir. Savaş alanında oynanan rol, kitleleri ve partiyi örgütlemeye oynanan rol ile aynı özü taşımaktadır. Proletarya Partisi, merkezi ve alan önderliklerinin almış oldukları politik kararları pratiğe uygulamak için komitelere ve hücrelere ihtiyaç duyar. Bu ihtiyaç, kapsamlı ve bütünlüklü sınıf ve örgüt bilinciyle gerçeklik kazanır. Sınıf ve örgüt bilincindeki her zaafiyet her yetersizlik ve gerilik proletaryanın devrimi örgütlemek ve savaşı büyütmeye, örgütü geliştirme pratiğini engeller ve geriletir. Bundandır ki, her türden deneyimsizlik, her türden ilkesizlik yaşanan ve var olan bir sorun olmaktan çıkarılmalıdır. Bunun için de doğru bir devrim ve örgüt bilincine ve güçlü kararlı bir proleter duruşa kısaca politik çalışmayı, bütün çalışmaların can damarı yapmaya ihtiyaç vardır.

Doğru ve güçlü fikirlerle hareket etmeyen bir komitenin kitleleri, partiyi ve devrimci savaşı örgütlemek ve ileriye taşıma şansı olamaz. Proletarya Partisi'nin belirlediği merkezi kararları pratiğe uygulamak için komitenin işleyişi, kavrayışı, uygulayışı ileri düzeyde önderlik rolünü oynaması için bir zorunluluktur. Kavrayış, işleyiş ve politikayı uygulamada sorun yaşayan komite merkezi politikayı maddi bir güce dönüştüremez. Komite bileşenlerinin seçimi, konumlandırılması ve görevlendirilmesi başta olmak üzere doğru bir komite kavrayışına, uygulama ve işleyişine kısaca doğru bir önderlik anlayışına ve uygulamasına sahip olması gerekir.

Komitelerin nitelikli ve sağlıklı hale gelmesi için örgütlenme bilimine ve somut gerçekliğe uygun birçok konuda sahip olması gereken olumluluğa sahip olmalıdır. Salt doğru fikirler, doğru politik kararlar oluşturarak, salt kadrolarını doğru yere

konumlandırarak, salt uygulamanın denetlenmesini gerçekleştirerek nitelikli bir komite yaratılmaz. Nitelikli ve güçlü bir komite yukarıda sıralanan temel özelliklerin tümüne (anlayış, işleyiş ve uygulama) sahip olarak yaratılabilir.

Komitelerin doğru fikirler, doğru politik kararlar oluşturması komitenin nitelikli ve güçlü hale gelmesi için önemlidir. Bunun için demokratik merkezîyetçilik ilkesini ve "kitlelerden kitlelere" çizgisini doğru kavramak ve doğru uygulamak zorundadır. Pratiğin değişimi ve dönüşümünde teorinin ve politikanın güç ve otoriteye dönüşümünde doğru fikirlerin, doğru politik kararların alınması, geliştirilmesi ve uygulanabilir olması gerekir. Komitenin temel gücü doğru fikirlerinden ve bu fikirlerin doğru tarzda uygulamasından gelir. Kitlelere dayanmak, onlardan beslenmek, pratiğin, örgütün ve gerçekliğin içinde olmak, sürece ve sorunlarına hakim olmak doğru fikirler oluşturmak için önemlidir. Keza doğru fikirler ve kararlar almada ve oluşturmada komitesinden beslenmeyen, komitesi ile hareket etmeyen, komitesinin iradesini arkasına almayan, komite pratiğine yabancı olan hiçbir komite üyesi inisiyatif geliştiremez, önderlik yeteneğini ilerletmez. Doğru fikirler oluşturmak önemlidir, ancak bunun kadar önemli olan bir şey daha vardır ki o da, doğru fikirleri uygulamak için komitenin ve örgütün ortak iradesinin alınmasının gerekliliğidir. Yoksa tek başına doğru fikirlerin alınması bir anlam ifade etmez. Unutulmamalıdır ki doğru fikre ve ortak karara dayanmayan politik iradenin uygulama gücü her zaman zayıf kalır.

Yürütme, yönlendirme adına komite üyelerinin inisiyatiflerini kırarak her türlü pratik tutumdan uzak durulmalıdır. Yönetmek her şeyi tek elde toplamak değil-

dir. Yönetmek, tıkanıklıkları aşmak için yardımcı olmak, kolektif sorumluluğu paylaşmaktır. Yönetmek, başarı ve başarısızlıklardaki sorumluluğu net olarak ortaya koymak, sorumluluktaki payın özelleştirilmesini samimi bir şekilde üstlenmek demektir. Çünkü başarısızlıkların nedenini hep dışında arayan bir yöneticinin olumluluklardaki payı her zaman tartışılır.

Örgüt yönetme ve örgütlenme biliminde örgüte hâkim olmak, örgüt içi ve dışı eleştirilere, değerlendirmelere, eylemlere, tek tek her yoldaş gerçekliğine vakıf olmak zorunluluktur. Önemsemeyen, ilgilenilmeyen, "gözden kaçan" her olay kendi içinde "kendisi olmaya" devam eder. Bu da burjuvazinin, varlığını dokunmadan sürdürmesi demektir. İlgilenmeyeceğimiz, yetemeyeceğimiz kimi durumlar, istisnalar, ayrıntılar için bu anlayışla karşılaşılabilir. Ancak ciddi derecede rahatsızlık arz eden sorunlar karşısında aynı anlayışı göstermemeliyiz. Örgüt içi ve dışı konularda ilgilenilmeyen, doku-nulmayan, çözülmeyen her sorun burjuvazinin içimizdeki varlığının devamını kabullenmek demektir. Her olay, her sorun ve her gelişme bilgilenmeye, çözülmeye ihtiyacı olan olgulardır. Yaşananları salt çözüm bekleyen "örgütsel-pratik sorun" olarak görüp, sorunun ideolojik-politik özünü görmemek, önemsememek, yanılığlı bir bakış açıdır. Komitenin politik ve örgütsel güç ve otorite olması çok yönlü görev ve sorumlulukların yerine getirilmesiyle mümkündür.

Komite bileşenleri hemen her konuda, her gelişme ve duyum karşısında sorgulayıcı olmalıdır. Sorgulayıcı olmak önce bilgilenmek, araştırmak sonra kesin sonuca varma yöntemini benimsemektir. Bilgilenme yönteminde çok defa tek yanlı, yüzeysel, kulaktan dolma bilgiyle yargıya varılır. "Şöyle bir göz atarak" olguyu üstünkörü ele alarak, sorunu yüzeysel ele alarak, yargıya varma tarzına başvurulur. Bu yöntem gerçeğe hükmeden yasalardan açığa çıkarılıp kavranması değil, tek yanlı, üstünkörü yüzeysel tarzda subjektif bilgilenme tarzıdır. Bu bilgilenme tarzıyla yaşanan ve var olan hiçbir sorun

çözülmez. Sorun çözmek için önce doğru ve bütünlüklü bilgilenmek gerekir. İlk adım budur. Başarı için doğru bilgilenme şarttır. Doğru bilgilenmenin olmadığı yerde başarısızlık kader olmaktan çıkmaz. Bir kaçınılmazlık olur.

Sınıf savaşımında her çözümsüzlüğün, her güçsüzlüğün, her tecrübesizliğin aynı zamanda politik olarak başarısızlık olduğu kavranmalıdır. Sınıf savaşımında burjuvaziyle karşı karşıya olduğunun bilincinde olmamaktır. Onu alt edip yok etme bilincinde olmamaktır. Her çözümün, her müdahalenin politik çalışmanın bir parçası olduğunu kavrayarak gelişim ve ilerleme sağlanabilir.

Örgütsel denetim örgütsel işleyişin bir parçasıdır. Örgüt yönetme ve yönlendirme biliminde örgütsel mekanizmada "yapılanların denetlenmesi, yapılanların sorgulanması" hataların zamanında düzeltilmesi, yanlışlıkların üstüne zamanında gidilmesi, hesap sorma ve hesap verme bilincine uygun davranılması komitenin gücünü artıran öğelerdir. Örgütsel denetim komite işleyişinde gücünü artıran çalışmadır. "Çalışmaları denetleyin. Tecrübeleri özetleyin. Hataları düzeltip başarıları ilerletin!" Örgütsel çalışmada izlenmesi gereken yol ve yöntem bu olmalıdır. Örgütsel çalışma şiarımız bu olmalıdır.

Komitenin gücünü artıran başka bir öğe komitenin her üyesinin bütün faaliyet alanından sorumlu olduğunun kavranmasıdır. Komitenin hiçbir üyesinin kendi başına faaliyet yürütmeye çalışmasının ve salt yürüttüğü çalışmadan sorumlu olmasının devrimci örgüt biliminden yoksunluğun, kendiliğindenci hareket tarzının izlenmekte olduğunun anlaşılması gerekir. Başta devrimci savaş ve devrimci örgüt sorunları olmak üzere sınıf savaşımının her sorunuyla ve bu sorunların dayandığı her teorik sorunla ilgilenmek gerekir. Bu yapılmıyorsa örgütsel çalışmada kendiliğindenciliğin net ve berrak olmayan sularında boğulmaya açık durumdayız demektir. Sınıf savaşımına ait hiçbir sorun devrimci savaş, ekonomik, politik, örgütsel ve tarihi sorunlar vb. dışımızda ilgilenilmesi gereken "diğer" sorunlar olarak anlaşılmalıdır.

Yeniden kuruluşunun 37. yılında Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde iktidara yürüyen Filipinler Komünist Partisi, **2005** yılında mücadeleyi yükseltmiş, Filipinler halkının ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesinde ilerlemeler sağlamıştır.

FKP MK'sı Partinin **37.** kuruluşu ve yeni yıl vesilesiyle yaptığı açıklamada 1992'de başlayan **İkinci Büyük Düzeltme Hareketi'nin Parti'nin** her alanda, ideolojik-politik-örgütsel açıdan ilerlemesine ve güçlenmesine hizmet ettiğini belirtmiştir. Bu ilerlemenin de etkisiyle yürürlükte olan **3 yıllık planın** hedeflerine varılacağını ve 2005'te edinilen kazanımların etkisiyle 2006'da daha başarılı sonuçlar alacaklarını vurgulamıştır.

Yeni Halk Ordusu, mücadele içinde, üs bölgelerinin inşası ve toprak reformundaki ilerlemelere paralel olarak inşasını sürdürmektedir. Silahlı mücadelede ve toprak reformunda ilerleme, bu bölgelerdeki siyasi iktidar organlarıyla kitle örgütlerinin (işçi, köylü, gençlik, kadın, çocuk, kültür) inşasıyla birebir ilişkilidir ve birbirlerini beslemektedir.

100'ün üstünde gerilla cephesinde savaşıyan YHO, üs bölgelerini sağlamlaştırmaktan ve gerilla bölgelerini genişletmekten sorumludur. Bu sorumluluk da ancak YHO içindeki parti örgütlülükleri

tarafından önderlik edildikçe mümkün olmaktadır.

Gerilla birimlerinin yanı sıra örgütlenen halk milisleri ise gerilla bölgelerinde yerel polis gücü görevini üstlenmektedir. Ayrıca kitle örgütlerinin kendilerine ait öz-savunma birimleri de bulunmaktadır. Tam zamanlı kızıl savaşçılar binlerle, halk milisleri on binlerle, öz savunma birimleri ise yüz binlerle ölçülmektedir. Bugün gerilla cepheleleri **Filipinler'deki 1500 yerel yönetimin 750'sinde mevcuttur ve milyonlarca insanı etkilemektedir.**

Üs bölgelerinin genişletilmesinin ve derinleştirilmesinin sonucunda Halk Savaşı stratejik savunmanın orta aşamasına ulaşmıştır ve amaç **2-3 yıl içinde** strejik denge aşamasına varmaktadır.

YHO 13 Eylül'den bu yana **200'den** fazla taktik saldırı düzenlemiştir. YHO'nun taktik saldırıları yoğunlaştırması sonucu inisiyatif düşmandan YHO'ya geçmiştir. Bunun da etkisiyle gerici ordunun zayıf noktaları daha da belirginleşmiştir. Örneğin YHO birimleri kendi seçtikleri zamanda çatışmaya girmekte, saldırılar düzenlemektedir. İnisiyatifi kaybeden düşman ordusu ise kendisine avantaj sağlayan teknik olanakları kullanamamaktadır.

Taktik saldırılarda yoğunlaşmanın bir başka sonucu ise Partinin önder komitele-

FKP'NİN 37. YILINDA Filipinler'de Halk Savaşı

rinin ve YHO komutanlığının düşmanın gücü, planları, kaynakları hakkında daha fazla istihbarat almasıdır. Bunun sonucunda YHO daha etkili ve başarılı vuruşlar yapabilmektedir. YHO yalnızca kazana-çağına emin olduğu çarpışmalara girmektedir. Kitle desteği, istihbarat ve zamanlama, saldırıları başarıya ulaştırmaktadır.

Taktik saldırılarda kazanılan başarılar YHO ve Parti içinde çeşitli ideolojik hastalıkların yaygınlaşmasına da neden olmuştur. Bunlardan biri Parti içinde yıllardır devam eden muhafazakarlıktır. Bu anlayışa göre silahlı toprak devrimini ve taktik saldırıları geliştirmek yerine düşmanı ikinci plana atan ve sadece kitlenin ihtiyacını gidermeye çalışmak öne çıkmaktadır. Bunun yanında gerillacılık da gelişmiş, bölgenin düzeyi ve ihtiyaçlar göz önüne alınmadan saldırılar düzenlenmek istenilmiştir.

YHO, köylü kitlelerini örgütlemekte ve toprak reformu için seferber etmektedir. Ancak toprak reformu en alt düzeyde devam etmektedir. Toprak kirasının azaltılması, faiz oranlarının kontrolü, tarım işçilerinin ücretlerinin artırılması, tarım ürünlerinin ücretlerinin kontrolü gibi...

YHO içindeki Parti örgütlülükleri savaş bölgelerinde devrimci iktidarı/hükümet organlarını oluşturmakla görevlidir. Kitle örgütlerinin geldiği aşamaya paralel olarak kitle örgütlerinin temsilcilerinden oluşan **Devrimci Komiteler** seçilmektedir. Devrimci Komiteler örgütlenme, eğitim, sağlık, toprak reformu, üretim, savunma, kültürel işler vb işlerini kitle örgütlerinin desteği ile yerine getirmektedir.

Sınıfın öncülüğünde **Parti, Birleşik Cephe'nin** inşasında da ilerleme sağlamıştır. İlk olarak esas ittifak olan işçi-köylü ittifakını sağlamak gerekmektedir. İkinci olarak kır küçük burjuvazisi ile ezilen kitlelerin ilerici kesimleriyle ittifak kurulmaktadır. Üçüncü olarak ulusal burjuvazinin ilerici, yurtsever güçleri ile ortaklaşmaktadır. Dördüncü olarak ise gerici sı-

nıfların içindeki çatlaklardan yararlanarak en gericiyle karşı onlara muhalif gericiyle Partiye yanına çekmektedir.

İşçi-köylü ittifakı güçlenmektedir. Parti kitle mücadelesine önderlik etmede başarılıdır ve işçi sınıfıyla YHO ve köylü hareketi arasındaki bağı kuvvetlendirmektedir. Ezilen kitlelerin ilerici kesimleri ve küçük burjuvazi kendilerini 17 devrimci örgütün oluşturduğu Filipinler Ulusal Demokratik Cephe içerisinde temsil etmektedir.

Geniş birleşik cephe ise **Arroyo** karşıtı herkesi içine almaktadır. Bu cephe içinde ulusal demokratik hareket içindeki legal güçler, burjuva muhalefet partileri, asker ve polis içindeki aydınlanmış unsurlar bulunmaktadır. Geniş birleşik cephe ve Parti Arroyo'nun kovuluşunu istemektedir. Ancak **ABD, Kilise** ve iş çevreleri Arroyo'yu desteklemektedir. Rejimin hala oynayacağı oyunlar ve yapacağı manevralar bulunmaktadır. Rejimin yapacağı oyunlar, YHO'ya rejimi teşhir etmede ve kendi alternatifini güçlendirmede imkanlar sunacak ve daha geniş kitleyi sürece katacaktır.

Parti bu süreçte üyelerini artırmıştır. Kitle hareketinden, öğrencilerden, işçilerden ve köylülerden çok sayıda devrimci Parti'nin müdahalesiyle proleter devrimciler haline gelmiştir.

Nepal'de, Filipinler'de, Hindistan'da, Peru'da Maoist Partilerin önderliğinde yükselen silahlı halk hareketleri, Halk Savaşı'nın büyümesine ve yeni demokratik iktidarların genişlemesine, güçlenmesine hizmet etmektedir. Bu ülkelerde gerek emperyalistler gerekse de yerli gerici tarafından Maoist partiler en büyük tehdit olarak algılanmakta, isyanları bastırmak için her türlü yöntemi denemektedir. Ancak ayaklanmalar yüz yılı olacak olan 21. Yüzyılın bu ilk yıllarında iktidara yürüyen halkların şanlı direnişleri tüm görkemleriyle halklara umut, kağıttan kaplanlara ise kabus olmaktadır.

Irak Yurtsever Birliği Genel Sekreteri serbest

Irak'ta işgale karşı direniş güçlerinden biri olan **Irak Yurtsever Birliği Genel Sekreteri Abdulcabbar El Kubaysi**, **3 Eylül 2004** tarihinde **Bağdat'ta** ABD işgal güçleri tarafından kaçırılmış ve havaalanında bulunan özel bir hapis-haneye sevk edilmişti.

Kubaysi, bir yılı aşkın bir süre boyunca insanlık dışı muameleye maruz kaldıktan sonra serbest bırakıldı. Tutsaklığının ilk on gününde 70 cm'den daha az büyüklükteki bir "kutunun" içinde, gözleri bağlı bir şekilde tutulan Kubaysi sürekli sorgulandı ve uykusuz bırakıldı. Bu süre boyunca 12 kilo veren Kubaysi'ye yönelik suçlamalar arasında ABD'ye karşı dünya kamuoyunu harekete geçirmekte esas rol oynamak da bulunuyor.

Serbest bırakıldıktan sonra, kendisiyle yapılan röportajda Kubaysi şunları ifade etti:

"Uluslararası Bağdat Havaalanında bulunan, ülkedeki en büyük ABD üssü olan **Camp Cropper'de 16 ay boyunca hapis tutuldum...** Sorgum **6 ay** sürdü ve tek alabildikleri politik bir karakter olduğumdu... Sorgunun son bölümünde söylediğim hiçbir şeye inanmadıklarını söylediler. Yanıtım 'Bu sizin sorunuz' oldu... Bu altı aydan sonra beni politik tutsakların bulunduğu yere sevk ettiler. Burada toplam **103 tutuklu** vardı.

Kurtuluşumdan önce Amerikalılar şiddete karşı olduğumu ifade eden bir belgeyi imzalamamı istediler, bu belgede Irak hükümetine ve çok uluslu işgal güçlerine karşı eylemde bulunmayacağıma

dair söz vardı... Aynı zamanda bir buçuk yıllığına medyada kendimi politik olarak ifade etmekten vazgeçmeliydim... Belgeyi imzalamayı reddettim.

Sorgu timleri **CIA'den** yada diğer ajanlardan **4 Amerikalıdan** oluşuyordu ve sürekli değişiyorlardı. Bizden direniş yada **Felluce Camileri** hakkında bilgi istiyorlardı... Direnişi ülkemden son Amerikalı ve İranlı asker kovuluncaya kadar desteklediğimi reddetmedim, fakat diğer yandan direnişi kimin düzenlediğini bilmiyordum...

Sorgucular (eğer Amerikalılar Irak'tan ayrılırlarsa) 'İç savaş patlayabilir' dediler. Ben de 'Terk edin ve bırakın birbirimizi öldürelim. Irak'ta biz asla kendimizi **Şii** yada **Sünni** olarak hissetmedik, siz buraya geldiğinizde ve **Cafe-**

ri'nin İranlı hükümetini ve İranlı partileri getirdiğinizde bunu duymaya başladık. Ve tüm bunlar siz ülkemi terk ettiğinizde bitecek. Şimdi düşman sizsiniz ve sizin gidişiniz bizim için tek çıkar yoldur. Bu da direnişle gerçekleşecek' dedim. Ardından bana hakaret etti, ben de ona hakaret ettim ve 'Kafama kurşun sıkmaktan başka yapabileceğiniz bir şey yok' dedim.

Onlara direnişin yanında olduğumu ve otuz yıl sürse de onlara karşı mücadele edeceğimi söyledim. Generallerinden birisi bana 'İki tümen oluştur ve bize karşı savaş, fakat bize karşı yazı yazma' dedi. Onlara 'Ben asker değilim, 60 yaşından fazlayım, bu nedenle yapabildiğim tek şey yazı yazmak. Ve hala yapmaya devam ettiğim şey de budur' dedim."

Yoldaş Narayan Sanyal Hindistan devletinin elinde!

Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in önemli yönetici kadrolarından Narayan Sanyal (kod adı Bijoy ve Prasad), 28 Aralık 2005 tarihinde Chattisgarh eyaletinin baş şehri olan Raipur kentinde Hindistan gizli polisi tarafından kaçırılarak günlerce hukuksuz bir şekilde alı konuldu. 67 yaşında-

ki Narayan Sanyal hastalıklarını tedavi ettirmek için gittiği bu şehirde gizlice kaçırılmıştır. Ailesinin ve uluslararası demokratik kitle örgütlerinin baskısı üzerine, kaçırıldığı günlerce gizli tutulduktan sonra, tutuklu olduğu kabul edilmiştir. Narayan Sanyal yoldaş gibi politik kimliklere sahip devrimcilere ve halkın mücadelesine karşı Hindistan rejiminin cevabı daha önceki örneklerde de görüldüğü üzere yargısız infazlar, kaybetmeler, kaçırmalar şeklinde olmaktadır. Bunlar Hindistan'daki geleneksel devlet terörü metotlarından sadece bir kaçıdır.

Günlerce gözaltında olduğu kabul edilmese de kısa sürede oluşan ülke içinde ve dışındaki kamuoyu baskıları sonucu; 3 Ocak 2006 tarihinde Narayan Sanyal'ın polisin elinde olduğu resmen kabul edildi ve kardeşi kendisiyle kısa bir görüşme yapabildi.

Sanyal, 4 Ocak 2006 tarihinde apar-topar savcılık karşısına çıkarılmış ve gözetim altına alındığı beyan edilmiştir. Muhtemelen 18 Ocak'ta mahkeme karşısına çıkarılacaktır. Şu anda yüksek güvenlikli bir cezaevinin tecrit hücrelerinde tutulmaktadır.

Emperyalist efendilerle işbirliği halindeki gerici rejimler/iktidarlar Hindistan'daki bu örnekte de olduğu gibi; ezilen dünya halklarının her türlü direniş mücadelesini boğmak istemektedirler. Çünkü; bu yüzyılın gelecek ufkunda isyanlar, toplumsal alt-üst oluşlar öngörülmektedir. Bu nedenle CIA'nin işkençe uçakları, TC faşizminin yargısız infazları, tecrit izolasyonu ve Hindistan gericiğinin kaçırma ve infaz etme politikaları ve zindanlardaki vahşeti aynı damardan beslenmektedir. Bu damarda sömürü, talan ve soygun karışımından oluşan sadece irinli-kirli kan mevcuttur.

Nepal'de gerilla saldırıları

Nepal'de Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in ateşkesine son vermesinin ardından, gerillaların düzenlediği saldırılarda 3 polis öldü, 4 polis ise yaralandı. Nepalgunj'daki havaalanına giden cadde üzerindeki polis kontrol noktasına ateş açan NKP (Maoist) güçleri üç polisi öldürdü. 6 Ocak günü de Bhairahawa Gümrük Bürosu yakınındaki Revenue polis karakoluna düzenlenen saldırıda ise üç silahlı polis öldürüldü. Bu saldırının ardından Hindistan-Nepal sınırı yakınlarındaki köylerde kraliyet güçleri yoğun tedbir almak zorunda kaldı. Aynı günlerde ülkenin birçok yerinde de bombalama eylemleri gerçekleştirildi. Bu saldırılar düzenlenirken 5 Ocak günü başkent Katmandu'da üç bin protestocu demokrasinin yeniden tesis edilmesi için gösteri yaptı. Nepal Kongresi (Demokratik) tarafından düzenlenen protesto gösterisinde en çok kullanılan sloganlar "Demokrasi istiyoruz, otokrasiye son" oldu.

Evrensel Bakış

KASAP ŞARON NASIL BİR ANDA BARIŞ ADAMI OLDU?

77 yaşında geçirdiği beyin kanaması nedeniyle belki yaşamı değil ama politik yaşamı sona eren İsrail Başbakanı Ariel Şaron için, daha ölmeden "barış adamı" mı, yoksa hala 1952'de Komando Birliği 101'e komuta ettiği zaman mülteci kamplarına yönelik saldırıyı ve kadın ve çocukların katledilmesini savunmak için sarfedilen "Kadınlar ülkemizde sivilere saldıran Arap vur-kaççıların fahişeleridir. Düşmanın sayısını artırıyorlar. Mülteci kamplarına operasyonlar düzenlemesek kamplar katillerin ağına dönüşür" sözlerinin sahibi, Kasap ve son olarak buldozer lakaplarını hak eden bir katil mi olduğu yönünde tartışmalar başladı. Tarih Ariel Şaron'u nasıl anacak? Onun ardından kimler ağlayacak? Ardında nasıl bir boşluk bırakacak? Ve en önemlisi İsrail'de, dolayısıyla da (hatta dolaysız olarak) Filistin'de durum ne olacak? soruları tartışmaların özünü oluşturuyor.

ABD Başkanı Bush'un sağlığı için dua ettiğini açıkladığı Ariel Şaron'un Filistinlilere yönelik savaşı daha çocuk yaşlarında başlıyor. Ama Onu, katil ünvanını kazandıracak hareketini ilk kez yukarıda alıntı yaptığımız yanıtı verdiği 101. Birliğe kumanda ettiği 1952 yılında tanıyoruz. Bu olaydan dört yıl önce daha çavuş rütbesindeyken kendisinin bacağından yaralandığı, birçok arkadaşının da öldüğü bir çatışma sonrasında kayıpların tek sorumlusunun "uzaktan emir yağdıran komutanlar" olduğuna inanarak bir daha komutanlarını dinle-

memeye karar vermişti. Bunun en iyi yolu da kendisinin komutan olmasıydı. Nitekim 1952 yılında 24 yaşındayken Burj Mülteci kampında 15 kadın ve çocuğun katledilmesine karar veren kendisiydi. Bu özelliği, politik yaşamına da damgasını vurdu, kimseye hiçbir şey danışmadı, kimseye yapacakları hakkında hiçbir şey söylemedi. Sadece kanlı emirlerini verdi ve uyguladı. Askeri yaşamı uzun sürmese de hep verdiği askeri kararlarla anıldı/anılacak. Öyle ki 14 yaşındaki oğlunun ölümü dahi babasının silahıyla oynarken kendisini vurmasıyla olmuştu.

Kendisinin Savunma Bakanı olduğu 1982 yılında ise Lübnan'daki Sabra ve Şatilla mülteci kamplarına yapılan katliamı bizzat yönetmesiyle "Beyrut Kasabı" sanımı olarak tarihte asla unutulmamacak halk düşmanı olarak geçime "liyaktini kazandı". Bu iki mülteci kampında bine yakın sivil katletti. Bu katliam sonucu kendi ülkesinde kurulan bir komisyon dahi Şaron'u suçlu buldu ve bakanlıktan istifa etmek zorunda kaldı. Ancak bu, Onun 18 yıl sonra ülkeye Başbakan olmasını engellemedi. Başbakan olduktan sonra da 2000 yılında Filistinli Müslümanlar için kutsal olan El Aksa Camine girerek 3 bin 500 Filistinlinin yaşamını yitirdiği 2. İntifada'nın başlamasına neden oldu. Bu süreç içinde tek tek direnişin önderleri olarak belirlediği birçok kişiyi direkt hedef alan saldırılar düzenleterek bu kişiler katledildi.

Ariel Şaron'un Başbakanlığı döne-

minde belki de en büyük icraatı, birincisi Ayrımcılık Duvarı olarak anılan ve Filistinlileri bölen duvar inşası ve ikincisi Gazze Şeridi'nin boşaltılması operasyonları oldu. İlki gayet açık Filistinlileri tecrit etmeyi, onları birbirlerinden dahi yalıtmayı amaçlayan bir saldırı olmasına karşın belki de en "zekice" olanı ise Gazze Şeridinin boşaltılması oldu. Bazı Yahudi çevrelerin tepkisini de göze alarak yaptığı bu operasyonla bir yandan tamamen hazırlıksız bir şekilde ve Filistinlileri birbirine düşürecek şekilde ama askeri olarak kontrolü elinde tutarak Gazze Şeridi boşaltılırken, diğer yandan Batı Şeria'nın önemli bir kısmının kontrolünü ele geçirmenin zeminini oluşturmuş ve böylece uluslar arası kamuoyuna da ne kadar "barış sever" olduğunun mesajını vermiştir. Bu cesur adım Ona "Filistin'e barış getirecek" hatta "Filistin devletini kendi eliyle kuracak" adam ünvanını da (en azından belli çevrelerde) getirmiştir.

Şaron cesaret konusunda öylesine ileri gitmiştir ki, son olarak İsrail seçimlerine çok az bir zaman kala, iktidarda olan partisinden ayrılarak Kadima (İleri) ismiyle yeni bir parti kurmuştur. Güvenlik sendromu altındaki İsraililerin Şaron'dan başka bir "seçeneği olmamasının" bu cesarete kuşkusuz etkisi mevcut. Hatta öyle ileri gitmiştir ki İşçi Partisinden Şimon Peres'i partisine davet ederek, katılmasını sağlamıştır. Ancak Şaron'un beyin kanaması nedeniyle hastaneye yatırılmasından sonra yapılan anket sonuçlarına göre İsraililerin önemli bir kesiminin kararsız olduğu görülmekte. Bu sonuçlar, Şaron sonrası ülkenin içine gireceği süreci de aslında özetliyor. Mart ayında yapılacak seçimlerde Şaron'lu Kadima Partisinin seçimleri kazanmasına kesin gözüyle bakılırken, Onun yerine Partinin Başkanlığına vekalet eden eski Kudüs belediye başkanı Ehud Olmert'in başkanlık edeceği Kadima Parti-

sinin alacağı sandalye sayısı 39, bunun yanında İşçi Partisinin 20, Likud'un ise 16 sandalyeye sahip olacağı tahmin ediliyor. Sayılar arasındaki yakınlık dahi İsrail'in geleceğinin belirsizliğini ortaya koyuyor. Bu aynı zamanda bölgenin de belirsizliği olarak algılanmalı. Şaron kasaptı ama özellikle son yıllarında yaptığı hamlelerle kendini birçok çevreye kabul ettirmişti. Ondaki farkı olmayan ve aşırı sağın temsilcisi İşçi Partisi lideri Netanyahu ise tüm benzerliklerine karşın özellikle dış politikada takındığı tutum itibarıyla güvenilir bir portre çizmiyor. Özellikle İran saldırısının gündemde olduğu bir süreçte ABD açısından bu tercih biraz daha geri planda tutulmasını gerektiren bir özellik haline geliyor. Ancak Şaron dahi bu dünyada barış adamı payesine layık görüldükten sonra Netanyahu neden görülmesin, neden bu kalıba sokulmasın! Bunun yanında kurduğu partinin başına (diğer adaylar olan Savunma Bakanı Şaul Mofaz ve Adalet Bakanı ve Mossad'ın eski avukatı Tzipi Livni'yi ekarte ederse) büyük ihtimalle geçecek olan Olmert de bu misyonu oynayacak karizmaya sahip bir aday olarak görülüyor. Muhtemelen Şaron ölmezse, yerine kukla gibi iplerinden oynatabileceği bir başbakanı "atayarak" İsrail halkının seçim iradesini etkileyecek ve böylece başbakan olamasa da ülkenin kaderinde söz sahibi olmaya devam edecek. İsrail'i Şaron sonrası kaos ortamından uzak tutacak olan tek seçenek de bu görünüyor.

Şaron henüz ölmedi. Binlerce Filistinli'nin katledilmesinde direkt payı olan böylesi bir diktatörün sıcak yatağında, yaptıklarının hesabını ödemediği ölüp gitmesi birçok insanın içine sinmeyecek. Ancak O, tarih önünde yargılanmaktan asla kaçamayacak. Dünya halklarının tarihi onu hep halk düşmanı bir katil olarak anacak.

Direnişte kadın olmak

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'ne üye oldukları için işten atılan, 28 Cevahir Deri işçisi, 24 Kasım 2005 tarihinde fabrika önünde direnişe başlamıştı. Bugün direniş, devletin saldırılarına rağmen, coşkuluğundan ve kararlılığından bir şey kaybetmeden devam ediyor. Bu direnişin önemli yanlarından birini de çok sayıda olmasalar da, direnişteki kadın işçiler oluşturuyor. Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısından kaynaklı kadınlar çocuk yetiştiren, ev işlerini yapan, kocasına hizmet eden bir durumdadır. Yine iş yerinde erkeklerle aynı işi yapmasına rağmen daha az maaş alan, daha fazla sömürülen durumdadırlar.

Kadın işçiler, hem azgın sömürü koşulları altında sigortasız, sendikasız ve eşit ücret alamadan çalışmak, hem de evde kendilerine biçilen rollerin hepsini yerine getirmek zorundalar. Dolayısıyla, ömürlünün çoğunu yapılması gereken "zorunluluklar" oluşturuyor.

Cevahir Deri işçilerinden Hafize Işık ve Selime Yümer ile direnişleri hakkında sohbet ettik. Direnişçi olmanın zorluğundan, kazanacaklarına olan inançlarından bahsettiler bize. **Hafize Işık**, 30 yaşında iki çocuk annesi. Üç yaşında bir oğlu ve 11 yaşında okula giden bir kızı var. **Bulgaristan göçmeni** ve 6 yıldır deri sanayiinde çalışıyor.

Bize kendisinden bahsetmesini istediğimizde, bu genel bilgileri veriyor ve duraksamadan direnişteki son duruma ilişkin kararluluklarından bahsetmeye başlıyor.

"Hakkımızı almak için mücadele ediyoruz!"

"Genel olarak direnişiniz hakkında neler söyleyebilirsiniz?" diye sorduğumuzda Hafize Işık, "Sendikalı olmak, işçi olarak bizim en temel haklarımızdan birisi, ama patron bizi işten attı. Biz de hakkımızı almak için mücadele ediyoruz. Sermaye bizim bu direnişimizi ne kadar farklı gösterirse gösterebilir, biz doğru olanı yaptığımızı inanıyoruz, biliyoruz" diyor.

"Taşeronun silahlı saldırıları, patronun uzlaşmaz tutumu, bizleri yıldırma yöneltti. Bu saldırılar karşısında direnişe devam edeceğiz. Sonuçta hepimizin isteği aynı. Sendikalı olarak girip çalışmak istiyoruz sadece" diyerek sözlerine devam eden Işık, aile ve çevresindeki herkesin de direnişlerine destek verdiğini belirtiyor.

"Direnişin zorlukları aynı"

Ne tür zorluklarla karşılaştıklarını sorduğumuz da da Işık, **"Hava çok soğuk burada üşüyoruz. Yağmur, kar, çamur, ama biliyoruz ki burada durmak zorundayız. Çünkü bu bizim davamız, biz sahiplenmek zorundayız"** diyor ve devam ediyor sözlerine; "Kimse kimsenin yerine hak alamaz, önce biz sahip çıkmalıyız hakkımıza. Burada durmazsak ekmeğimizi kaybederiz. Bütün bu zorluklara karşın hep beraber kadın, erkek direniyoruz."

Kadın olmaktan kaynaklı direnişte karşılaştıkları zorlukları soruyoruz bu kez de; "Direnişin zorluklarının kadın olsun, erkek olsun aynı derecede hissedildiğini düşünüyorum. Buraya birlikte gelip, birlikte gidiyoruz, her olayda birlikteyiz" diyor. Ev kadınları ile çalışan kadınlar arasındaki farkları da "kendi kazancımızı kendimiz sağladığımız için bizim daha sosyal olduğumuzu düşünüyorum. Ev kadınları, eşlerinin kazancı ile harcama yapabiliyor. Ona göre kendilerini ayarlıyor ve belirlenen bütçenin dışına çıkamıyorlar" şeklinde konuşuyor.

"Tek fark fiziksel güçlülük..."

"Direnişteki erkek arkadaşlarımızdan herhangi bir kadın ayrımcılığı gördünüz mü?" sorumuzun yanıtı "Hayır kesinlikle, olmaz da zaten. Bizim buradaki amacımız belli. Biz kendi içimizde birlik olarak hakkımızı alacağımızı düşünüyoruz. Hepimiz de ekmeğimiz için uğraşıyoruz. Kadın arkadaşlarla nasılsak erkek arkadaşlarla da öyleyiz. 'Sen kadınsın geri planda kal ya da sen erkeksin ileri git' gibi bir şey yok" oluyor.

Ve devamında da **"Örneğin erkek arkadaşlar erkek oldukları için daha fazla yük kaldırabilirler. Onlar 30 kg yük kaldırabilir, ben 5 kg kaldırabilirim. Fark burada. Yani fark fiziksel güçlülükten ibaret"** diyerek sözlerini nokt alıyor.

"Ekmeğine sahip çıkmayan hiçbir şeye sahip çıkamaz!"

Daha önceki basın açıklamalarından da tanıdığımız, yüz aşinalığımız olan direnişçi **Selime Yümer** ile röportajımıza devam ediyoruz. Yümer 42 yaşında ve 19 yaşında bir oğlu var. Hafize Işık gibi o da Bulgaristan göçmeni. Biz ilk olarak kendisinden bahsetmesini istiyoruz.

Ancak Yümer ilk olarak, bizim Gönen'den, Çorlu'dan, Serna-Seral'den bildiğimiz kısacası direnişlerden bildiğimiz sıkıntılardan bahsediyor. Yümer "Bizim hiçbir sosyal hakkımız yoktu, sabah sekiz akşam altı, ne çoluk ne çocuk hiçbir şey düşünemiyorduk. Varsa yoksa bütün aklımız burayla meşguldü. Ekmeğine sahip çıkamayan hiçbir şeye sahip çıkamaz. Biz bu direnişi kazanacağız. Ne ay ne yıl, sonuna kadar buradayız, kötü hava koşulları, çeteler asla bizi yıldırılmaz" diyor.

Mücadelenin sadece kendileri için değil aynı zamanda daha güzel bir gelecek için verilmesi gerektiğine de, Yümer şöyle değiniyor, "Biz kazanırsak bizim çocuklarımızın da geleceği kazanır. Biz ev, yer, yurt istemiyoruz ki. Çocuklarımız okusun istiyoruz sadece. Biz kaybedersek onları da kendilerine paspas yapmak isteyecekler. O yüzden Cevahir Deri'yi kazanacağız" diyor.

"Ne gibi sorunlar yaşıyorsunuz ve bu sorunları nasıl çözüyorsunuz?" diye sorunca Yümer, "Fabrikadan, arabayla gelip geçerken, bize el, kol hareketi, kaş, göz hareketi yapıyorlar. Sıkılan silahlar bizlere karşı sıkılıyor. Bizi kadın olduğumuz için zayıf sanıyorlar, yıldırabileceklerini düşünüyorlar ve onun için böyle yapıyorlar" diyerek tepkisini ortaya koyuyor. Direnişte günlerini nasıl geçirdiklerinden, moralini nasıl koruduklarından bahsetmelerini rica ediyoruz. Çekilen halayları, soba başında yapılan sohbetleri, direnişe yapılan ziyaretlerdeki sohbetleri anlatıyorlar. Üye oldukları Deri-İş Tuzla Şubesi'nden ne denli memnun olduklarını anlatmak için bir örnek veriyor Yümer, "Benim babam 65 yaşında ve sendika sayesinde çalışıyor, ailesini geçindiriyor. Sendika olmasaydı kim iş verecekti bu adama? Kimse vermez" diyor. "Direnişe destek ziyaretlerini nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce yeterince destek var mı?" diye sorduğumuzda, minnettarlık dolu bir dizi övgüyle başlıyor söze ve devam ediyor Yümer, "Önceleri pek memnun değildik, ama son zamanlarda, özellikle de yılbaşından sonra her gün her akşam doluyor burası. Deri Sanayii'nde çalışan kadın, erkek herkes geliyor. Bu ziyaretlerin kıymetini bilmek lazım. Burada akşama kadar çalışıp sonra da bizi ziyarete geliyor bu insanlar. Çalışanlar için akşam evde 5 dakika fazla dinlenmek altın değerindedir. Ama onlar bize destek veriyorlar ve bu destekleri bize çok güzel moral veriyor" diyor. **(Kartal)**

Direnişte olan Cevahir Deri işçilerinden Hafize Işık ve Selime Yümer, direnişte kadın olmanın bir farklılığı olmadığını söylüyor ve ekliyorlar "birlikte gelip, birlikte gidiyoruz, her olayda birlikteyiz."

Failler hesap verinceye kadar...

Sevda Aydın'in kaçırıldığı otobüs durağında **31 Aralık** günü basın açıklaması düzenleyen kadın örgütleri "Muhafif kadınlar tecavüz ve kaçırılmalarla yıldırılamaz", **"Tecavüzcü devlet hesap verecek"** dövizlerini taşıyarak sisteme muhalif kadınların bugüne kadar birçok defa kaçırılarak benzer işkence tezgahlarından geçirildiği dile getirdi.

Açıklamayı yapan **Leman Yurtsever** 12 Aralık'ta tecavüz işkencesine maruz kalan Aydın'ın yalnız olmadığını belirterek "Olayın üzerinden 19 gün geçti ve failler bulunamadı. Olayın failleri belli olduğu halde savcılıklar bu konuda gereğini yerine getirmiyorlar. Onları yargılamak yerine koruyorlar ve gizliyorlar" dedi. Örgütlü kadınları sindirmek ve yıldırım için kullanılan bu işkence yönteminin oldukça planlı ve profesyonelce yapılan bir saldırı olduğunu da ifade eden Yurtsever, "Kadınlar hedef seçilerek; cinsel, siyasal ve ulusal kimlikleri parçalanmak istenmektedir" diye konuştu. Açıklama esnasında kadınlar sürekli olarak "Tecavüzcü polis hesap verecek", "Sevda Aydın yalnız değildir" sloganlarını attılar.

Gazi Mahallesi'nde 1 Ocak günü toplanan Gazi Kadın İnisiyatifi, Özgür Kadın Hareketi, Emekçi Kadınlar Birliği, Demokratik Kadın Hareketi üyeleri "Tecavüzler, işkenceler bizi yıldırılmaz" pankartını açarak Cemevi önünden Dörtöl durağına kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca **"Tecavüzcü polis hesap verecek"**, "Cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüye son", **"Jin jıyan azadı"** gibi dövizler taşıyan grup sık sık da "Tecavüzcü devlet hesap verecek", "Polis kaçırıyor, devlet koruyor" sloganlarını attılar. Geçtiğimiz aylarda polis tarafından kaçırılan Tuba Gümüş'ün yaptığı basın açıklamasında egemenlerin emekçi halklara karşı saldırısının arttığına dikkat çekildi. Kadının kendisine örülen dört duvarı yıkarak sınıf çıkarları için mücadele etmeye başladığını ifade eden Gümüş, devletin bu yüzden özgürlük mücadelesine katılan kadınlara saldırdığını belirtti. Basın açıklaması sloganlarla sona erdi.

5 Ocak'ta da Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen Emekçi Kadınlar Sevda Aydın'ın polisler tarafından kaçırılarak tecavüz edilmesini protesto ettiler. **"Emekçi kadınların özgürlük mücadelesi engellenemez"** pankartı açan kadınlar adına açıklama yapan **Aysun Güven** bu saldırının ne ilk ne de son saldırı olacağını söyledi.

Açlığın yoksulluğun her türlü aşığılanmanın ve yaşamdan kovulmanın asıl kaynağının egemen sistem olduğunu söyleyen Güven "Kadınların ve tüm insanlığın gerçek kurtuluşunu ve özgürleşmesini sağlamanın önkoşulu sosyalizme varma mücadelemiz sürüyor. Bütün kadınları bu hedef doğrultusunda yürümeye çağırıyoruz" diyerek tecavüz eden polislerin bulunup yargılanması için eylem ve etkinlikler yapmaya devam edebileceklerini söyledi.

* **Ayışığı Sanat Merkezi, İdil Kültür Merkezi, İkitelli Ekin Sanat Merkezi, Tohum Kültür Merkezi, Başka Kültür Evi, Yapı Sanat Merkezi, Gazi Ayışığı Sanat Merkezi ve Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi** çalışanları tarafından da Sevda Aydın için bir eylem yapıldı. 6 Ocak günü Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylemde "Hepimiz birer Sevdayız" şeklinde slogan atıldı.

Açıklamayı yapan **Burcu Savur**, Sevda Aydın'a yapılan saldırının kültür sanat çalışanlarının tümünü hedeflediğini söyledi. Açıklamanın ardından şair **Ruhan Mavruk**, Cumartesi Anneleri için yazdığı şiiri okurken, Grup Yorum ve kültür merkezleri bünyesinde faaliyet gösteren müzik grupları tarafından dinleti verildi.

* **Yine 8 Ocak 2006 tarihinde**, tecavüz olayını protesto etmek için Tohum Kültür Merkezi, Devrimci Demokrasi ve P.D. Köz ile birlikte bildiri dağıtımını gerçekleştirildi.

Devrimci demokrat, ilerici, tüm kişi ve kurumlara yönelik her türlü saldırıya karşı ortak bir tutum sergilemek gerektiğinin bilinciyle kaleme alınan bildiride; Sevda Aydın'a yönelik bu saldırının devletin içindeki bir takım kötü adamların işi değil, devletin değişik alanlarda uyguladığı bir savaş politikası olduğu vurgulandı. Bildiri sesli ajitasyon eşliğinde **Şirinevler, Yenibosna ve Soğanlı** halk pazarlarında dağıtıldı. **(İstanbul)**

Tohum Kültür Merkezi'nde Resim Atölyesi açıldı

- Geçmişten bugüne resim sanatı ve yaşadığımız coğrafyadaki durumu desek neler söylemek istersiniz?

- Bu tarihsel süreçler aslında başlı başına birer konu. Burada derinlemesine açamayız, ancak genel seyrinden kısaca bahsedelim. Resim sanatının doğuşu, mağara resimleriyle başlamış olsa da, sınıflı toplumların oluşmasıyla egemen sınıfa hizmet etme amacıyla kullanılırken gelişim göstermiştir. Eski Mısır duvar resimlerinde firavnu, eski Yunan ve Roma resim ve heykellerinde insanlaştırılmış tanrıları yücelten çalışmalarla teknik açıdan yükseliş göstermiş olan resim sanatı, Hıristiyanlıkla birlikte Avrupa'da gerçek doruğuna ulaşmıştır. Kilise, İncil'den sahneleri, usta ressamın çalışmalarıyla insanlara daha etkili bir şekilde ulaştırma kaygısı gütmüş, başarılı da olmuştur. Böylece resim sanatı üzerinde yükselecek maddi zemini de bulmuştur.

Fakat bizim topraklarımızda ise durum daha farklıdır. Daha öncesinde pek çok farklı kültürü içinde barındıran Anadolu toprakları, Osmanlı'nın kuruluşuyla kültürel olarak da baskı altına alınmıştır. Daha öncesinde resim ve heykel gibi sanatsal ürünlerin üretildiği bu topraklarda artık her şey Osmanlı'nın dokunulmazlığını desteklemek için yapılmak zorunda kalmıştır. İslam dininin yükselişi de bu baskıcı ve barbar anlayışı uygulamada önemli bir araç olmuştur. Bir kişinin resmini yapmak, onların anlayışıyla teşhir etmek İslam'a göre çok sakıncalıdır. Heykel yapmak ise yaratma isteğiyle tanrı kavramına rakip çıkmak olduğu için çok tehlikelidir. Böylece yapılacak tüm sanat çalışmaları saraya ve İslami anlayışa hizmet etmek zorunda bırakılmıştır. Padişahların tarihini anlatması için minyatür sanatı doğmuş, onun da kendini konulan sınırların dışına çıkarmasına izin verilmemiştir. Mesela minyatürlerin gerçekçi perspektif anlayışı yoktur. Çünkü daima padişah resmin neresinde olursa olsun diğerlerinden büyük çizilmelidir(!) Osmanlı'nın çöküş süreci ve TC'nin kuruluş sürecinde ise bilindiği gibi Avrupa kültürüne özendirme politikası güdülmüş, bununla beraber ilk resimsel çalışmalar başlamıştır. O dönem Avrupa'da doğan sanat akımlarının taklitleri boy vermeye başlamış,

On yılı aşkın süredir, Bahçelievler Soğanlı'da çalışmalarına devam eden Tohum Kültür Merkezi bu ay içerisinde Resim Atölyesi çalışmalarına da başlayacak. Biz de bu konuyla ilgili olarak atölye resim hocası Ruhan Akbaba ile bir röportaj yaptık.

"elit" bir tabakanın yaptığı bu Avrupa sanatının ürünleriyse Anadolu halklarının kültürüne çok uzak kalmıştır.

Avrupa'da oluşan kapitalizm ile gelişen burjuva demokrasisi, kendi kültürünü yaratmış; sanat için sanat sloganıyla çeşitli sanat akımları doğmaya başlamıştır. Sanat konusunda belli birikimleri olan Avrupa halkları için bu akımlar, belki kendilerine uzaktır ama anlaşılabilir değildir. Fakat Anadolu halkları için tamamen yabancı ve anlaşılmazdır. Zaten Osmanlı'nın devamı olan TC'nin politikası da budur. Anadolu'dan çıkan ve o zaman yaşanan baskı ve zulmü anlatan bazı naif ressamın ise çeşitli baskı yöntemleriyle karşılaşmıştır. Hatta kimileri zindanlara atılmıştır. Bugüne kadar bu baskı ve engelleme devam ettirilmiş, sanatın her alanında toplumcu gerçekçi sanat yapan sanatçılar baskıların binbir türlüyle karşılaşmıştır.

- Bu gelişim seyri içerisinde resim sanatının halktan bu kadar kopuk olması konusunda ne düşünüyorsunuz?

- Yukarıda da bahsettiğimiz gibi Osmanlı'dan bugüne resim ve heykel gibi plastik sanatların gelişimi; itaat eden, yaratmayan bir halk oluşturmak için engellenmiştir. Ancak uzun yıllardır sanatın farklı dalları, mesela müzik; içi birçok safsatayla dolduruluyor. Oluşturulmaya çalışılan bireyci kimliği destekleyen yavan sözlerle, niteliksiz bir müziksel çalışma biraraya getirilerek insanların kulaklarına-gözlerine sokulurcasına medya aracılığıyla halka sunuluyor. Keza sinema sanatı da aynı şekilde. Ancak resim sanatında durum biraz daha farklılaşıyor. **Egemenler tarafından müzik ve sinema dalları kendi amaçlarına uygun hale getirilecek bir içerikle doldurulurken, resmin içeriği tamamen yok edilme yoluna gidiliyor.** Salt teknik yeterlilik ve renk uyumu, açık-koyu dengesi gibi biçimsel kaygıların öne çıkarılması sağlanıyor.

Eğitim sistemi, içerisinde de teknik bilgileri aktaran ve geliştirme kaygısı güden bir anlayış olmadığı için insanlar bu resimlerde kendilerine ait hiçbir şey bulamıyor. Ya da bazı sanatçıların yaptıkları içerik olarak halk kültürünü işlese de, teknik anlamdaki farklı bir kullanım yine halkın şu anki birikiminin çok ilerisinde olduğu için yine halka yabancı geliyor.

- TKM olarak yukarıda tespitini yaptığınız duruma karşı tavrınızı yani alternatif sanat anlayışınızı izah eder misiniz?

- Üretime katılmadan yapılan sanat, yaşamdan kopuk ve yabancısıdır. Sanat sadece göreceli güzelliği veya bireysel sevgiyi işlemez, yaşamı işler. Bir köşede sanat yapma adına, üretimden koparak sanat ürettiğini iddia edenler, bir süre sonra sadece kendi hastalıklı düşüncelerini dökmeye başlarlar. Sanatçı olmak iddiasıyla yola çıkıp olan bitenin de gerisinde kalırlar. **Toplumsal bir üretimin ürünü değil de bireysel kaygıların, ruhsal sıkıntıların ve isteklerin toplamı olan bu ürünler, bir halkın kültürünü yansıtmak ve oluşturmaktan çok, bireysel sorunlarının benzerini bulan ve onları büyüten, yabancılaşan ve toplumsal yaşamdan koparan bireyler yaratır.** Burada bir açıklama yapmak gerekir: Biz, "sanat bireylerin duygularını yansıtamaz" demiyoruz elbette ki. Ama bireylerin duygu, düşünce dünyalarını oluşturan, içinde buldukları toplumdur. O toplumun sosyo-ekonomik yapısı, bireyin içer-

sinde yer aldığı sınıf, kişiler üzerinde farklılıklar göstererek yüz bulsa da, genel olarak yaşanan kültürün ana hatlarını belirler. Toplumsal bilincin olduğu bir ortamda duyulan kaygılar, hisler de toplumsaldır. Bireyciliğin empoze edildiği, insanların kendilerini kurtarmak mantığıyla yaşam verdiği bir toplumda var olan kültür de hastalıklı ve içi boştur. Böyle bir toplumu yaratmak için halkın önüne sunulan sanatçılar da işte bahsettiğimiz; kendini üretimden soyutlamış, kendi içine düşmüş sanatçılardır. Bir süre sonra bu kendini tamamlar hale gelmiştir. Sonuç olarak yaratılan; bireyci, kendi kültürüne yabancı insanlar ve bireysel sancıları tanımlayan sanatçılar olmuştur.

Biz hakim olan bu duruma karşı tüm sanatsal çalışmalarımızda, toplumcu gerçekçi sanat anlayışını kabul ederek halkı öz kültürüne ve kurtuluş mücadelesine yönlendirmeyi amaçlıyoruz. Toplumcu-gerçekçi sanat, yaşanan toplumsal olayları ve bu olayların bireyler üzerinde yarattığı düşünsel ve duygusal şekillenmeleri devrimci bir anlayışla işler. Halktan öğrendiklerini devrimci bilgiyle yoğurarak halka götürmeyi ve halkın sesi olmayı amaçlar.

- Şu an resim çalışmalarına başlamış bulunuyorsunuz, neler hedefliyorsunuz?

- Şimdiye kadar TKM'de müzik, tiyatro ve halk oyunları dallarında bu anlayışla pek çok çalışma yürütüldü, fakat resim alanında bazı sergiler dışında sistemli bir çalışma yürütülemedi. Artık bu alanda da çalışmalarımıza başlıyoruz. İlk olarak atölye çalışmaları faaliyete giriyor. Resim tekniğinde temeli oluşturan desen dersleriyle çalışmalarımıza başlıyoruz. İleride bu dersler sonucunda belli bir seviyeye ulaşan öğrencilerimizin çalışmalarlarıyla resim sergisi açmayı, bir dönemlik çalışmamızı bu şekilde sonuçlandırmayı hedefliyoruz. İlgisi ve yeteneği olan pek çok insan, resim sanatının burjuva sanatı olarak gösterilmesi ve pahalı bir hobi haline getirilmesinden kaynaklı bu ilgisini ve yeteneğini hayata geçirememektedir. Daha önce pek çok dalda emekçi halka atölyelerini açan TKM resim alanında da yeni demokrasi kültürünü yaratma şiarıyla çalışmalarına devam edecektir.

"3 oğlumu da gerekirse bu yolda feda ederim!"

9 Kasım Çarşamba günü Şemdinli'de patlayan bombalar TC devletinin faşist yüzünü bir kez daha açığa çıkarırken Türkiye Kürdistanı'nda yıllardır faaliyet yürüten kontrgerilla örgütlerinin bugüne kadar "açıklanamayan" saldırıların failleri olduğunu da ispatladı. Varlığı hiçbir zaman için resmi makamlarca kabul edilmeyen JİTEM elemanlarının resmi olarak görevlendirildiği ve yine JİTEM'in devletin 'gayri-resmi bir birimi olduğunu ortaya çıkaran Şemdinli halkı, bu kez kendileri sokaklarda patlayan birer bombaya dönüştürürken, bunun bedelini de yine ağır ödedi. Önce, 9 Kasım'da Umut Kitapevi bombalandığı esnada orada bulunan M. Zahir Korkmaz katledildi. Saldırıyı duyan halkın, kitabevi önüne toplanıp yıllardır biriktirdiği öfkeyi kuşanarak hesap sormak istemesi de kanla bastırılmaya çalışıldı. Kitlenin üzerine ateş açılarak Ali Yılmaz katledildi bu kez.

Saldırıya ve saldırıyla birlikte açığa çıkanlara tepki ülke genelinde büyürken 15 Kasım'da da Yüksekova'da protesto eylemi yapan kitle üzerine çatıllardan ve panzerlerden ateş edilerek Engin Mengeş adlı lise öğrencisi, İslam Bartın ve Gıyasettin Geylani öldürülerek halka gözdağı vermeye çalışıldı. Yaratılmak istenen korku yerine ortaya çevre illerden ve ilçelerden gelen yüzüne yakın insanın şehitlerini korkusuzca sahiplenmesi devletin korkularını büyüttü yine. Bölgede uzun zamandır görülmeyen bir sahiplenişe tanıklık eden cenaze törenlerinde devletin korkusu, işi halkın üzerinde savaş uçakları uçurmaya kadar vardırı. Verilen mesaj çok netti. Mesajı doğru alan Hakkâri halkının cevabı ise "3 kişi değil 103 kişi ölse de bu davadan vazgeçmeyeceğiz" ve "katillerin peşini bırakmayacağız" oldu.

Biz de Şemdinli ve Yüksekova'ya yaptığımız ziyarette şehit ailelerini de ziyaret ederek, onlara ses olmak istedik.

"ACIMIZ DİNMEZ, YÜZÜMÜZÜ BİZE ACI YAŞATANLARA DÖNMEYİNCE!"

Şehitlerden İslam Bartın'ın annesi "Kürdistan kurulmadan bu sorun bitmez" diyerek "Biz çocuklarımızı kaybedeceğiz. Yine devlet baskı yapacak, çocuklarımız büyüyecek yine öldürülecekler" sözleriyle her gün zaten ölümle karşı karşıya kalan insanların ölümden korkmadıklarını söylüyor. Simanperi Bartın 15 Kasım'da işinden çıkıp evine giderken karşısına çıkan bir panzerin acımasızca vurduğu oğlunun acısını üzerinden atmaya çalışıyor. "Acısı dinmez ama acıyı yaşatanlara dönmek gerek yüzümüzü" diyerek hesap sorma gününü beklediğini anlatıyor. Oğlunun erdemlerinden, aileye olan bağlılığından onun yaşamından bahsediyor. Oğlunun resmi bir odanın başköşesinde sarı-kırmızı-yeşil renklerle süslenerek asılı duruyor. Tek suçunun Kürt olduğunu söyleyen Simanperi Bartın "Bizim ne topumuz, ne F-16'larımız ne de silahlarımız var. Oğlum daha yeni sözlüydü. Yaralıyken hastaneye yetiştirilse belki ölmeyecekti. Ama asker 3-4 saat izin vermemiş yaralıların hastaneye kaldırılmasına. Benim 3 tane daha oğlum var, eşim var. Hepsini bu yolda feda etmeye hazırım. Yeter ki bu sorun çözülsün, başkansıız

bir yaşam olmasın" sözleriyle de ah çekip dövünmenin yerine mücadele etmenin kendileri için bir zorunluluk olduğunu ekliyor.

İslam Bartın'ın amca kızı Şükran da yıllardır baskı altında yaşadıklarını anlatıyor. Devletin bölgeye yönelik katliamcı yüzünün dışında bir şey görmediklerini anlatırken, Newroz'u bile diledikleri gibi kutlamamalarının ağırlarına gittiğini söylüyor. Kendi ülkelerinde insanlık dışı yaşam koşullarında yaşamaya zorlandıklarını, yaşananları dile getirenlerin kaderinin ise gözaltılar, işkenceler ya da toprak olarak çizildiğini de eklerken hep üstü kapatılmaya, örtülmeye çalışılan gerçeklerin Şemdinli'de gün yüzüne çıktığını bu olayın üstünün hiçbir zaman kapatılmayacağını da ekliyor.

"Kimliğimizi istemek hakkımız. Kendimizi tanıyamıyoruz, anadilimizi bilmiyoruz. Hastanelerimiz, okullarımız yok. Yüksekova'nın çarşısında akşam 19:00'dan sonra kimse dolaşamıyor. Kimse de dile getiremiyor. Konuşanlar Esat Canan gibi herkesin gözü önünde vurulmaya çalışılıyor. Bir devlet ne kadarını da yapsa bu kadarını yapamaz. Burası sadece Türk'ün hakkı değil, olmamalı. Fransa'ya bakıp oradaki isyanlardan ders alsınlar. Biz de çoluğumuzla çocuğumuzla dağa mı çıkalım yani. Bunu mu istiyorlar. Dağdaki in-se Kürtler iyice ezilir. Gençler bu baskıları kabul etmedikleri için dağa çıkıyorlar. Belki günlerce açlar susuzlar ama mücadele ediyorlar. Ama evlerinde oturup bu baskıları seyretmiyorlar" derken de önemli bir gerçeğe işaret ediyor. O da silahlı mücadelenin bitirildiği zaman bugünü arayacakları, yaşanan saldırıların daha fazla olacağı. Herkesin bunu bildiğini söyleyen Şükran Bartın, ölümler her yıl daha fazla oluyorsa, gençler dağlara çıkıyorsa bunun sebebinin iyi düşünülmesini ve çözüm bulunmasını da istiyor. Çözümün olmadığı yerde yaşanacakların önüne kimsenin geçemeyeceğini de düşünüyor.

Bartın ailesi teröristin kim olduğunun artık iyice bilindiğini söylerken, Şemdinli olayının peşine düşülmezse bunun bedelinin daha ağır olacağını da özellikle söylüyorlar. Çünkü "katledilen insanların ailelerine başsağlığı dilemek yerine uzman askerlere, polislere baskı yapıldığını söyleyen resmi ağızların Hakkâri'ye yaptıkları ziyaretlerde halkı suçlu olarak göstermesinden anlaşılıyor" diyorlar.

"BÜTÜN KÜRDİSTAN ŞEHİTLERİ BENİM OĞLUMDUR"

15 Kasım'da katledilen Engin Mengeş de 16 yaşında lise öğrencisiydi. Gazete kapaklarında Filistin görüntülerini andıran karelerde kucakta taşınan gençti Mengeş. Dershane kitapları yerlere dağıldığında göğsünden akan kanı gören arkadaşlarının onu hastaneye yetiştirme çabaları askerler tarafından engellendi. 2-3 saat sonra da öldü. Evde olmayan ailesine geç haber verilmiş, elbiseleri alınmış, halen daha ailesine verilmemiş. Derslerinde başarılı olan Mengeş, ölümünden 1 hafta önce son şiirini yazmış son olacağını bilmeden. Sabah annesiyle görüştüktan sonra okula giden Engin'in annesi Hamide'nin silah seslerini duyduğunda yüreğinden bir şeylerin koptuğunu

hissetmesiyle evde bir telaş başlıyor. Engin'i arama çabaları sonuç vermiyor. Kullaklarda yankılanan silah sesleri Engin'in başına gelenleri adeta haber vermiş. Arama çabaları Özel Yüksekova Hastanesi'nin önünde oğlunun çıplak cesedini görmesiyle son buluyor Mengeş ailesinin. Böylesine zulüm yapanların sonunun ne olacağını merak eden anne bugüne kadar kendi ailelerinden kimsenin devletle bir sorun yaşamadığını anlatırken "ama bütün Kürdistan şehitleri benim oğlumdur sadece Engin değil. Ben evlat acısını derinden yaşadım başka analar yaşamazlar. Evlatlarımızın hakkı kimsede kalmaz. Katiller yargı-lansın" diyor ve oğlunun üzerindeki elbiselerin kendisine verilmesini istiyor. "Hastaneye gittiğimde Engin'e sarıldım. Kanı biraz elbiseme bulaştı. Engin'den geriye kalan kazağıma bulaşan bir parça kanıdır. Başka hiçbir şey kalmadı, bana bırakmadılar" sözleri yine Kürtçe dökülüyor dilinden. Katillere beddualar yağdırırken oğlunun resimlerine bakıp sanki oğlunu kucaklıyor gibi öperken yaşlar akıyor gözünden. Abilerinin gidişini henüz kabullenemeyen Nurşen ve Nurten de Engin'in özlemiyle dayanamayıp annesine katılıyorlar. Tek istedikleri ise, ortada olan katillerin cezalandırılması. Ancak bu şekilde yüreklerindeki acının biraz hafifleyeceğini söylüyorlar.

"ASIL TERÖRİST ONLARDIR"

9 Kasım'da Umut Kitapevi'nde oturan ölen M. Zahir Korkmaz'ın abisi Cengiz, daha çok suçsuz insanların ölmesini kabul edemiyor. "Eğer suçları vardysa niye yakalanıp hapse atılmadı, niye yargılanmadı" diye soruyor sürekli. Çevresinde oldukça sevilen Zahir Korkmaz'ın eşinin dul, çocuklarının yetim kalmasının hesabını istiyor. "Boşu boşuna öldürdüler bunca insanı. Düşman içeri bomba atıp öldürmüş. Ne için yaptın yani? Eline ne geçti? Devlete ne zarar vermişti? Suçlu yakalandı ama devlet yine gerekeni yapmadı. Gereken yapılmalı, cezaları verilmeli. 'Biz bu işi kapatacağız' deseler hepimiz buradan gideriz, kalamayız artık. Biz hep kardeşlik dedik, yaşamak istedik, ama artık yeter. Lise mezunu, ekmeğinin peşinde 2 çocuk babası bir insan gitti. Geride kalanların hali ne olacak? Yazık değil miydi bu genç yaşında? Bu iş ortaya çıksın, her şeyin ortaya çıkması lazım başka da yolu yok zaten" diye bir çırpıda dilinden dökülenlerle yeniden doruğa çıkan öfkesini bastırmaya çalışıyor. Annesi, abisi, eşi konuşurken, olanları anlatırken çocukları Yusuf'la Fatma da evin içerisinde koşuyor, şirinlikler yaparak farkına varmadan yas havasını dağıtmaya çalışıyorlar. Eşi Hamide ise çocuklarının geleceğinin ne olacağını bilmediğini söyleyerek geleceğe dair güzel umutları olan bir insanın evdeki tüm umutları yaktığını anlatıyor nemli gözleriyle. 20 nüfusluk evde boşalan yerine her baktıklarında yüreklerindeki kabuk bağlayan yaralar yeniden açılıyor, yeniden kanıyor. Annesi Makbule Türkçe bilmiyor ve anlatamıyor, daha doğrusu dili varmıyor evladının ölümünü ağzına almaya. Onun resmi de odanın başköşesinde asılı duruyor. Ve onlara bakıyor Zahir. Cengiz Korkmaz da ona bakarak "Biz terörist değil insanız. Teröristleri gördünüz işte nasıl ortaya

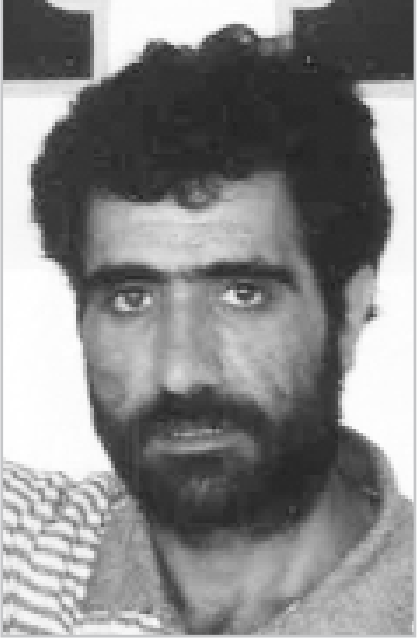
çıktılar. Suçlu olsak da olmasak da Kürdüz diye öldürüyorlar. Bizim de hakkımız var. Asıl terörist bunlardır yani. Başka yerde aramasınlar" diyerek noktıyor anlatacaklarını.

Şemdinli'de Tanju Çavuş'un açtığı ateşle yaşamını yitiren Ali Yılmaz da 15 yıl peşmergelik yapmış torun sahibi biriydi. Evinde yemek sofrası kurulduğunda haber almıştı çarşıdaki bombalamayı. Eşiğinden "görüşürüz" diyerek çıktığı evine geri geldiğinde bıraktığı gibi değildi hiçbir şey. Bölgedeki herkes gibi kimseye zararı yoktu ve evini geçindirmek için çalışıyordu. Kitapevi'nin bombalandığını duyup ne olduğunu öğrenmek için gittiği çarşıda toplanan insanların arasına karışmıştı. Katillerin attığı pusuyu kimse fark etmemişti. Slogan atarak yakaladıkları katilleri teslim etmeye çalışan halkın arasına dalan panzerlerin ölüm kusan makinelerinden çıkan mermilere hedef olduğunda evdeki herkes telaşlanarak Ali Yılmaz'ı aramaya çalışmışlar. Evden kimsenin haberinin olmasını istemeyen oğlu ve damadı Ali Yılmaz'ın topuğundan yaralı olduğunu söyleyerek Yüksekova'ya hastaneye götürdüklerini söylüyorlar evdekilere. Ancak kimsenin içi rahat etmiyor. Komşuların evlerine uğrayarak kendi çocuklarını sormasıyla iyice tedirgin olan ailesi geç saatlerde olayı duyduğunda herkes kendinden geçiyor. "Ölmeden önce son bir kez görmeyi istiyorduk" diyen kızları Canan ve Sibel, abileri Mansur ve eniştesini uyarmaya giden babalarının cesedinin eve gelmesini "çok kötü bir gündü" diye anlatıyorlar. "İnsan isyan ediyor. Yolları kapatmışlar kimse hiçbir yere gidemiyor. Bir haber alamıyorsun. İnsanlar tedirgin uzun süredir bekliyordu. Çok korkunç bir gündü gerçekten."

Babalarıyla güzel günler geçirdiklerini söyleyen Canan ve Sibel yaşanan güzel günleri anlatmak istemiyorlar. "Çünkü bize kalan o güzel anlardır sadece" diyerek sorumlarının yargılanmasını istiyorlar. Kimse babasız kalmasın bir daha böyle olaylar yaşanmasını istiyorlar ama yaşanmaya devam edeceklerini düşündüklerinde ise sessiz kalıyorlar. Saldırıların ardından Şemdinli'ye gelen Deniz Baykal kendilerine başsağlığı dilemek için aileyi ayağına çağırıyor. Aile gitmek istemiyor ancak Ali Yılmaz'ın kardeşi gitmeleri için kendilerini zorluyor. Tayyip Erdoğan hiç uğramamış doğal olarak. "Bu hiç hoş bir durum değil. Zaten başka da kimse gelmedi. Sonuçta devleti devlete teslim ettiler. Ne olur bilmiyorum. Hep Kürtler terörist diyorlardı devlet kendisi terörist çıktı" diyen eşi Güldenartı artık barış istiyoruz diyebiliyor en fazla.

Güzel günlerin barış yaparak geleceğini düşünen halka silahların susmasıyla sunulan da yine farklı değil, elbette farklı olmayacak. Devlet için büyük bir tehlike olan, tarihi isyanlarla dolu bir halkın isyancı geleceğinin tüketilmesi olacak olan barışa halkın yüklediği anlam ise özgür bir yaşam. Özgür bir yaşam da barışla değil özgür bir yaşam için mücadele etmekle kazanılacaktır. Ödenen onca bedele rağmen, direnmekten başka bir seçenekleri olmadığını biliyor Kürt halkı, çünkü direnmek yok edilmek demek ve onlar bunu yüzyıllardır biliyorlar...

Kavgaya adanmış bir yaşam: POLAT İYİT

35 yıllık yaşamının 20 yılını devrimci mücadeleye adanmış bir yürektir Polat İyit. Çocuk denecek yaşta atıldığı sınıf mücadelesinin engin denizinde yaşamı boyunca defalarca karşılaştığı adına ölüm denen o cellat, korku salarak geri durmasını değil, ölümün üstüne üstüne gitmesine neden olmuştur. Ölümsüzlüğe uğurlandığı 15 Ocak 1997'de bir kez daha ölümü yenmenin cesaretiydi O. Yaşama tutkuyla bağlı olup, ölümü göze alanların safındaydı O.

1979 yılında 15 yaşında düşmanın eline geçtiğinde bir çatışma sonrası başta önder yoldaşı olmak üzere işkencehanelerde direnme geleneğini sürdüren tüm yoldaşlarının devrettiği bayrağı dalgalandırdı yere düşürmeden. "Çocuk yaşına" rağmen 3 yıllık tutsaklığının ardından kavgaya kaldığı yerden ama daha bir inançlı, daha bir kararlı sarılarak devam eden Polat İyit, dışarıda da sürdürdüğü faaliyeti sırasında 1 Ocak 1985'te tekrar tutsak düşer. Cellatların "ya konuşsun, ya ölürsün" diyerek sunduğu

Polat İyit'in dağda, şehirde, hapishanede, işkencede, ölüm karşısında gösterdiği tavır aynı militan kararlılık ve cesaretle doludur. O, öğrenmek isteyenlere bir komünistin tutarlı çizgisini bizzat yaşamıyla göstermiştir. İçinde bulunduğu mekan fark etmesizin irade bayrağını yükseklerde dalgalandırandır O...

tercihte "konuşarak ölmeyi" değil, "direnenek yaşamayı" seçti. Bu tutsaklığı sırasında da ideallerinden hiç taviz vermeyen Polat İyit, bir yıl sonra hapishaneden tahliye oldu. Tahliye olduğu süreçte parti ağır bir süreç yaşıyordu. 3. Konferans delegeleri şehit düşmüş, sol sektör bir grup partiyi parçalamış, ancak Polat İyit tüm bu zorluklara ve karmaşaya rağmen İstanbul, Adana, Mersin ve Kayseri'de Partinin örgütlenmesinde aktif ve önder rol alır.

1990 yılından 1995'e kadar aralıksız gerilla faaliyeti sürdüren Polat İyit, 1994 yılındaki darbe sırasında iradeden yana tavır alarak Marksist-Leninist-Maoist hatta mücadelesini sürdürmüştür. 19 Nisan 1996'da yeniden düşmana tutsak düşen Polat İyit, 3 Mayıs 1996'da "poliste ifade vermemiştir" gerekçesiyle tutuklanır. Tam da bu süreçte 9-10-11 Mayıs genelgeleriyle tüm hapishanelerdeki devrimci ve komünist tutsakları teslim alma politikası yaşama geçirilmeye çalışılıyordu. Bu dönemde devrimci ve komünist tutsakların karşı koyuş olarak örgütlediği SAG ve Ölüm Orucu eyleminde çok istediği halde Ölüm Orucu müfrezelerinde yer alamasa da Süresiz Açlık Grevi eyleminde yer aldı. 69 gün süren bu büyük muharebede devrimci irade 12 kızıl karanfili şehit vererek düşmana boyun eğdirmiş, ancak birçok dev-

rimcinin de bedeni bu kavgada zayıf düşmüştür. Polat İyit de bunlardan biriydi. Zayıf düşen bedenine hükmetmişti kanser hastalığı, hem de tedavisi mümkün olmayacak bir şekilde. Ancak O buna da "iradenin yenemeyeceği hiçbir şey yoktur" diyerek savaş açtı.

Uzun yıllardır taşıdığı hastalığı tutsaklık koşullarında açığa çıkmıştı. Tedavi için gittiği hastanede verem olduğu söylenerek hastanede tutulmuştu. Ancak daha sonra yapılan tetkiklerle kanser olduğu saptanmıştı. O günden sonra başlayan hastane ve hapishane yolculuğunda Polat iradesini hiç bir zaman bırakmadı. İyileşeceği olan inançla yine yürüdü. 15 Ocak günü son kez gitti hastaneye. Hapishaneden çıkışından kısa bir süre sonra hapishane yönetimi onun şehit düştüğünün haberini getirmişti yoldaşlarına.

TKP/ML MK Üyesi olarak ölümsüzlüğe uğurlandığı 15 Ocak 1995'te 20 yılın verdiği bilgelikle önemli bir kayıptı devrim mücadelesinde. Yaşarken kendisine tahammül edemeyen devleti, cenazesine saldıracak kadar acizleştiren bir yaşamı Polat İyit. Yoldaşları da tıpkı yaşamındaki direngenlik gibi düşmanın saldırısına çatışarak karşılık vermiş ve Polat'ı son yolculuğuna militanca uğurlamıştır Sarıgazi sokaklarında.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Meral YAKAR: 22 Ocak 1973'te bir evde meydana gelen kaza sonucu yaralanan Meral YAKAR, kendisini tanıyan polisler tarafından işkenceye alınarak Proletarya Partisi'nin ilk şehidi olarak ölümsüzleşti.

Meral Yakar

A. H. Yıldız

Atilla Özkan

M. Günalp

Haydar Aslan

Ali Haydar YILDIZ: 24 Ocak 1973'te Dersim Vartınik'te İbrahim Kaypakkaya ile birlikte kaldıkları köm bir ihbar sonucu düşman güçlerince sarılır. Kaypakkaya'nın yaralandığı bu çatışmada Ali Haydar YILDIZ, TİKKO'nun ilk komutanı olarak şehit düşmüş ve adını tarihe kazımıştır.

Atilla ÖZKAN: 1957 Kayseri doğumlu olan Atilla ÖZKAN, Zeytinburnu ve Kazlıçeşme'de birçok fabrikada üretime katıldı. Yürüttüğü mücadele sonucu kısa sürede düşmanın baş hedefi haline gelen Özkan'ın kaldığı ev bir ihbar sonucu düşman güçlerince sarılır. Evde bulunanlar Proletarya Partisi'nin direnme geleneğini yaşatarak son mermilerine kadar çatışır. Yaralı olarak ele geçirilen ancak hastaneye kaldırılmayarak ölüme terk edilen Özkan, 18 Ocak 1976'da şehit düştü.

Mehmet GÜNALP: 1960 Erzincan Refahiye doğumlu olan Mehmet GÜNALP, İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi'nde okurken tanıştı devrimci düşüncelerle. 16 Ocak 1980'de İstanbul Şişli'de sivil faşistler tarafından katledildi.

Hazro Şehitleri: 24 Ocak 1981 tarihinde Diyarbakır Hazro'da bir ihbar sonucu faşist TC'nin attığı pusuda Haydar ASLAN ve İhsan PARÇACI uzun süren bir çatışma sonrası şehit düştüler. Onları ihbar eden Kırmataş Köyü Muhtarı Tefvik Keletoğlu 13 Temmuz 1981 tarihinde TİKKO gerillaları tarafından cezalandırıldı.

Manuel DEMİR: 1962 yılında Kayseri'de doğan Manuel Demir, 1981'de alındığı işkenceden başı dik olarak çıktı. Kandıra Karakolu baskını eylemi ardından kaldığı evde yakalanan DABK üyesi Manuel DEMİR, 24 Ocak 1988'de işkencede katledildi.

Yusufeli Şehitleri: 24 Ocak 1994 tarihinde TİKKO gerillaları ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada TKP/ML TİKKO komutanlarından Erhan Öztürk ve Hasan Özdoğan ile TKP/ML üyesi ve Siyasi Komiseri İhsan Şimşek ve TKP/ML üyesi Muharrem Kaya şehit düştüler.

GÖZALTINDA KAYBEDİLENLER:

Ayşe ŞİMŞEK: 24 Ocak 1995, Serdar TANIŞ: 24 Ocak 2001, Ebubekir DENİZ: 24 Ocak 2001

GÜN'DE DÜN...

15 Ocak

1919. Alman komünistler Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht katledildiler.

1988. Yargıtay sanığın güvenlik görevlileri tarafından bir hafta iş ve gücüne engel olacak şekilde dövülmesi işkence kapsamına girmez şeklinde bir karar verdi.

17 Ocak

1961. Kongo Başbakanı yurtsever Patrice Lumumba öldürüldü.

18 Ocak

1943. Sovyetler Birliği iki yıl süren Leningrad kuşatmasını kırdı. Bir yıl sonra kuşatma bütünüyle son

buldu.

1984. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) davası duruşmasında sanıklara tek tip elbise giydirildi.

1991. Türkiye Büyük Millet Meclisi hükümete savaş yetkisi verdi; İncirlik'ten kalkan Amerika Birleşik Devletleri uçakları Irak'ı bombaladılar.

19 Ocak

1950. Mao Zedung önderliğindeki Çin Halk Cumhuriyeti, Ho Şi Minh'in önderliğindeki Kuzey Vietnam'ı tanıdı.

21 Ocak

1924. Sovyetler Birliği'nin kurucusu, Ekim Devrimi'nin önderi büyük komünist Vladimir İliç Lenin

öldü.

22 Ocak

1905. Birinci Rus devrimi başladı. Çar birliklerinin Kışık Saraya dilekçe vermek için yürüyüşe geçen işçilerin üzerine ateş açması ve "Kanlı Pazar" günü 500 işçiyi öldürmesinin ardından ayaklanmalar baş gösterdi.

1977. İstanbul'da Saraçhane-Sultanahmet arasında "Faşizme Ölüm" yürüyüşü yapıldı. Yürüyüşe 5 bin kişi katıldı.

1980. Polis, arama yapma bahanesiyle TARİŞ (İzmir, İncir, Üzüm, Pamuk ve Zeytinyağı Tarım Satış Kooperatifleri Birliği) işletmelerine girmek istedi; 50 kişi yaralandı, 600 işçi gö-

zaltına alındı. TARİŞ'e bağlı işyerlerinde işçiler direnişe geçti.

23 Ocak

1925. Şili'de hükümet bir askeri darbeyle devrildi.

1975. Vatan Mühendislik ve Mimarlık Yüksek Okulu faşistler tarafından basıldı. Kerim Yaman adlı öğrenci öldürüldü.

26 Ocak

1921. İstanbul Tramvay işçileri greve çıktı.

1924. Vladimir İlyiç Lenin'in onuruna Petrograd'ın adı Leningrad olarak değiştirildi.

1992. 12 Eylül'den sonra ilk kez kamu emekçisi eylemi düzenlendi. İstanbul'daki eyleme 5 bin emekçi katıldı.

Semt faaliyetinde yayının önemi üzerine...

Bizler proletaryanın bilimsel ideolojisi olan Marksizm-Leninizm-Ma-ozizm'in savunucuları ve pratikteki uygulayıcıları olarak yaşadığımız coğrafyayı ve dünyayı işçilerin, emekçilerin çıkarları doğrultusunda yeniden kurmayı hedefliyoruz. Nepal'de Everest'lerin doruklarına çekilen kızıl bayrağı Ağrı Dağı'nın doruklarına da çekmeyi amaçlıyoruz. Düşüncelerimizin dünyayı kasıp kavurmasını, işçi ve emekçilerin iktidar bilinci ve eylemine dönüşmesini gerçek kılmak için çaba harcıyoruz. Bunun için yaşıyor, düşünüyor ve bunun için çalışıyoruz. Bunun için Diyarbakır'da "sır veremeyip ser veriliyor", bunun için Ese Yaylası'nda, Munzur'un doruklarında toprağa tohumlar düşüyor, bunun için zindanlarda, gecekondular mahallelerinde, okullarda, karanlık dehlizlerde yaşıyoruz.

Devrimciler ve komünistler ilkelere aykırı olmayan tüm araçları politik iktidarı kazanmak için kullanmaya, işlevli hale getirmeye özel önem gösterirler. İşçi sınıfını ve emekçi halkı, bu mücadele doğrultusunda seferber etmenin tarihsel tecrübelerden süzülüp gelen geçerli araçları bulunmaktadır. Bunlardan bir tanesi de devrimci çalışmada önemli bir yer tutan, yayın faaliyeti ve bu faaliyetin sürdürülmesinin zorunluluğudur. Bunun hangi şartlar altında sürdürüleceği ise nesnel gerçeklikle ilintilidir.

Devrimden çıkarı bulunan kitlelere örgütlenme çağrısı yaparak dolaylı olarak örgütlenmelerini, bu mücadelenin etrafında, çeperinde toparlanabilmelerini ve tavır belirlemelerini sağlamada; ajitasyon ve propaganda görevini yerine getirerek bilinçlenmelerini ve bu doğrultuda gelişmelerini sağlayabilmek için en önemli araçlardan bir tanesi de yayındır.

Peki dünyayı temellerinden sarsmayı hedefleyenler olarak politikalarımızın kitlelere ulaştırılmasının araçları ve bu araçların işlevlendirilmesi konusunda yeterli bilince ve donanıma sahip miyiz? Düşüncelerimizin proletarya ve emekçi halk tarafından sahiplenilmesini, kendi düşünceleri olarak kabul etmelerini isteyenler olarak bu olanağın etki gücünü yeterince kullanabiliyor muyuz? **Bu olanağın gücünün ne kadar farkındayız?**

Yayınlarımızın kitlelere ulaştırılmasında içinde bulunduğumuz yetersiz durum ve bu faaliyetin sürdürücüleri olan bizlerin pratiğinde ortaya çıkan kimi eksiklikler, bu soruların sorulmasını ve cevaplandırılmasını, buradan yola çıkarak iradi müdahalele-

rin geliştirilmesini zorunlu kılmaktadır.

Ele almaya çalışacağımız konu özgülünde yayın faaliyetinden anlaşılması gereken, yayınlarımızın çıkarılması görevinin yerine getirilmesi değil, kitlelere ulaştırılması ve bu faaliyetin niteliğinin yükseltilmesidir. Kuşkusuz kolektif bir emeğin ve faaliyetin ürünü olan yayınlarımızın, gerek düşünsel gerekse pratik sürecine ilkelimiz doğrultusunda devrimci kaygılarla katkı sunmak isteyen herkesin katılmasına ihtiyacı vardır. Bu ihtiyacın görülmesi ve somut gelişmeler katedilmesi aynı zamanda yayınlarımızın sahiplenilmesi bilincini geliştirme çabamızın somut bir göstergesi olacaktır.

Üzerinde duracağımız nokta, esasta kolektif faaliyetimizin bir bütün olarak amacına ve hedefine ulaşmasında zayıf bıraktığımız, faaliyeti kavrayışımızda, çalışma tarzımızda ortaya çıkan ve niteliğimizin yükseltilmesi için aşılması zorunlu bulunan yetersizlikler ve kavrayışsızlıklardan oluşan sorunlardır.

Emekçi semtler sorun yumağı

Yazımızın içeriği ve çerçevesi semt faaliyeti içerisinde yayının önemini vurgulama ve bununla sınırlı ele alma hedefine uygun biçimde

rin yaşadığı "gecekondular" semtleriyle dolaysız bir ilişki içerisinde oldukları. Gecekondular semtlerinin yerleşimcileri de doğallığında yoksul emekçi halktan ve işçilerden oluşmaktadır. Yani sürdürmekte olduğumuz sınıf mücadelesi içerisinde görmek istediğimiz, örgütlemeye çalıştığımız kesimlerden oluşmaktadır. Siyasal ve ekonomik nedenlerle büyük şehirlerin emekçi semtlerine göç ederek yerleşen emekçilerin sorunları da var olanların yanı sıra her geçen gün daha fazla artmaktadır. Elektrik, yol, su, okul, ulaşım sorunları zaten bu mahalleler kurulduğundan beri önemli bir sorun olarak varlığını sürdürmektedir. Bununla beraber özellikle Türkiye Kürdistanı'ndan devletin zorla göç ettirdiği insanlar da bu gecekondular mahallerine yerleşimi zorunlu adres olarak tercih etmişlerdir.

Yine son dönemlerde İstanbul'da "Kentsel Dönüşüm Projesi" adı altında emekçi mahallelerin devlet tarafından boşaltılmaya-yıkılmaya çalışılması, Mortgage ile birlikte rant değeri yükselen gecekondular bölgelerinin hakim sınıflar tarafından yıkılmasının ve emekçilerin sürgüne gönderilmesinin zorunlu hale gelmesi buralarda yaşayan emekçilerin sırtına binen ağır yüklerden biri oldu.

S e m t

Tüm faaliyetçiler özellikle semt çalışması yapanlar çalışma yaptıkları alanlarının sorunlarını doğru bir ele alışla incelemeli ve bu incelemeleri yayınlarımıza araştırmaya, haber-yorum şeklinde sürekli olarak aktarmalıdır. Böylelikle, hem çalışma yürüttüğümüz alandaki insanlarla daha iyi bir ilişki yakalamanın fırsatını yakalamış hem de yayının içeriğinin ve niteliğinin zenginleşmesini sağlamış olacaktır.

ele alınmaya çalışılmıştır. Semt faaliyeti açısından yayın dağıtım faaliyetinin ayırt edici özelliklerinin neler olduğu ve bunun semt faaliyetçileri açısından nasıl ele alınabileceği hakkındaki düşünceleri ve önermeleri içermektedir.

Semt faaliyeti kendi içerisinde birçok çalışma alanıyla ve bu çalışma alanlarının özelliklerine uygun insan malzemesiyle ilişkili bir yapıya sahiptir. Bu ilişki ağı içerisinde yayın faaliyeti de önemli bir yer tutmaktadır. Olayları basitten karmaşığa bir diyalektik bütün içerisinde ele aldığımız için araç olarak yayın, bu diyalektik bütün içerisinde önemli bir yer işgal etmektedir/etmelidir.

Her şeyden önce semt faaliyeti içerisinde yer alan faaliyetçiler şu ya da bu şekilde emekçile-

faaliyeti yürütenler; devletin, vahşi yüzünü teşhir edebilecekleri, emperyalistlerin ve komprador patron-ağaların çıkarları için var olan bir araçtan başka bir şey olmadığını anlatabilecekleri birçok araç ve yöntem sahipler. **Önemli olan bu araçlardan yeterince faydalanılıp faydalanılmadığıdır.** "Statükocu ve statik çalışma tarzını yok edip dinamik bir çalışma tarzını benimseyip benimseyemeyeceğimize" önemli bir sorun olarak varlığını sürdürmektedir. Bu bağlamda var olan doğru çalışma yöntemlerinin geliştirilip güçlendirilmesi esasken, verim alınamayan çalışma yöntemlerinden kurtulmak, yenilenme cesaretine sahip olmak oldukça önem kazanmaktadır.

Dinamik ve yaratıcı bir çalışma tarzını hâkim hale getirme iradesini ortaya koyma, geliştirerek uygulama mücadelemizin geliştirilmesinin zorunluluğu olarak karşımızda durmaktadır.

Bunu yaratıcı bir şekilde uygulayacağımız çalışmalardan biri de semt faaliyeti içerisinde önemli bir yer tutan yayın dağıtım faaliyetidir.

Kolektif bir emeğin ürünü olan bu araç yeterince ve yerli yerinde kullanılabilmeye becerisini ve cesaretini göstermeliyiz. Doğru ve haklı olan bizler; bizlerin düşüncelerini, eylemlerini ve emeklerini her türlü baskıya karşı yılmadan anlatan bir yayının en büyük sahiplenicileri olmalıyız ve her yerde her şart altında onun sesini yüksek tutmalıyız.

Yoksul emekçi halk ve işçilerle ilişki kurabilmenin yollarından biri onların sorunları ile ilgilenmek ve bu ilgileniş çerçevesi içerisinde çözüm üretmektir. Bu çözüm süreci içerisinde atılacak en önemli adımlardan bir tanesi onlara, onların yanında ve sesleri olduğumuzu gösterebilmektir. Bu noktada devrimci ve sosyalist yayınlar önemli bir görev üstlenmektedir. Nasıl ki, hakim sınıfların borazanı olan burjuva medya "sahibinin sesi" olma görevini yerine getiriyorsa, işçi ve emekçilerin sorunları kıymetsiz haberler olarak nadiren sayfalarında yer buluyorsa işçi ve emekçilerin, devrimden çıkarı olan bütün kesimlerin sorunları, özlem ve talepleri de kendilerine "ait" bir yayında yer almalı ve onların sesi soluğu olmalıdır.

Yayınlarımızın esasta böylesine önemli bir görevi ve sorumluluğu bulunmasına karşın bunun yeterince yerine getirilemediği de ortadadır.

Yayınların aracılığıyla kitlelerden kitlelere

Bu süreçte özellikle emekçi semtlerde yıkımların önemli bir gündem maddesi olduğunu hepimiz bilmekteyiz. Bu saldırının önümüzdeki dönem daha şiddetli bir biçimde gündemimize girme olasılığı da öngörülerimiz arasındadır. Bu çerçevede öncelikle yıkımların yapılacağı semtlerde bulunan faaliyetçiler, yıkım sorunuyla yüz yüze gelmiş kitlelerle ilişki kurmak ve bu kesimlere yönelik çalışma yürütmek durumundadırlar. Bu faaliyetlerinin bir gereği olarak kitlelerin bu saldırı karşısında bilinçlendirilmesi ve tavır alınmasının sağlanması zorunluluğu ortaya çıkmaktadır. Bunun gerçekleştirilebilmesi bir dizi yöntemle yapılabileceği gibi yayınlarımız aracılığıyla yapılması tercih edilebilecek etkili yöntemlerden bir tanesi olacaktır. **Kitlelerin yakıcı sorunlarının çeşitli yazılarla yayınlarımızda işlenerek gündemleştirilmesi**, bu konuya ilişkin politikamızın yayın aracılığıyla kitlelere götürülmesi **"kitlelerden kitlelere"** politikamızın asgari düzeyde uygulanması açısından oldukça önemli bir durum arz etmektedir. Sorun sadece, kitlelerin yakıcı sorunlarının ya-

yına taşınması değil tam da yayının işlevlendirilmesi gereken noktalardan biri olan bu yakıcı sorunların sistemli hale getirilerek, perspektif halinde yayın aracılığıyla kitlelere yeniden götürülmesidir.

Bu faaliyetin örgütlü bir faaliyet olduğu, örgütlenme politikasının gereği olarak pratikleştiği aklımızdan çıkarmamamız gereken diğer bir yandır. Bu noktada faaliyetçilerimizde faaliyetlerimizdeki kendiliğindenciliğin yarattığı bir algılayış ve bu algılayışla uyumlu gelişen bir pratik kendisini göstermektedir. Yayın dağıtım faaliyeti sürdürülmesi gereken "rutin" bir faaliyet olarak (sürelili bir yayının olması

kastedilmiyor) ele alınmakta, özellikle kitlelerin yakıcı sorunlarının yayına taşınması **faaliyetimizde ortaya çıkan kimi yanlış anlayışların ya da olumluluklarımızın tabanımıza ve okuyucu kitlemize maledilmesi yönündeki çalışmalar yeterince önemsenmemektedir**. Deneyim ve tecrübelerin dolaylı biçimde aktarılması, semt çalışmalarında girilen politik yönelimlerin pratik sürecinin işlenmesi ve bu çabanın dolaylı olarak kitlelere taşınması oldukça önemli olacaktır.

Yayının kitlelere ulaştırılmasında sistemlilik arz eden bir düzey yakalama yönlü girilen olumlu bir yönelim bulunmaktayken, mevcut durumla kendini sınırlandırma ve niteliğin yükseltilmesi yönlü çalışmaların sürdürülmesindeki çaba oldukça sınırlı bir şekilde kendini göstermektedir.

Yayının biçimsel olarak sadece ulaştırılması gereken bir araç olmadığı, böyle olması halinde amacından uzaklaşan bir çalışma ve giderek dev-

tajlar yaparak, yazılar yazarak, yayınlarımızda yayınlanması için somut çaba içerisine girilmelidir. **Ve tekrar bu çalışmaların çıktığı yayını geniş bir çevreye dağıtma hedefiyle hareket edilmelidir**. Bu sefer bir önceki yayın dağıtımında yayına daha ileri düzeyde ilgi gösterenlere daha fazla ağırlık verilmesi ihmal edilmemelidir. Fakat sadece yayın dağıtıp, **"çalışmamız bitti"** anlayışıyla hareket edilmemelidir. Bu sadece yayının **"birkaç kişiye"** daha verilmesinden öteye bir "verim" sağlamaz. Yayın verilenlerle bire bir diyaloglar geliştirilmeli, yayında yer alan yazılar, özellikle o semtte yaşayan emekçilerin sorunlarına ilişkin yazılar okunup tartışılmaya çalışılmalıdır. Tüm sürecin doğal bir şekilde işlemesine özen gösterilmelidir. Doğal olmayan her davranış ve söz emekçi halkın yaklaşması yerine uzaklaşmasını beraberinde getirir. Hayatta her türlü zorluklarla karşılaşan yoksul emekçi insanlar bu tür ilişkilere tedirgin ve ür-

rimden uzaklaşan verimsiz bir çalışmaya dönüşeceği ve bir aşamadan sonrada sürdürülmesinin, sürdürücüler tarafından gerekli görülmeyeceği bir duruma dönüşeceği görülmelidir.

Bu nedenle yayın dağıtım faaliyetinin altını doldururken ve kavratmaya çalışırken esasta devrim yürüyüşümüzde yayının önemi ve hangi örgütlenme politikası dahilinde bu faaliyeti sürdüreceğimiz konusunda faaliyetçilerimizin kafası açık olmalıdır. Bu faaliyeti ve diğer bütün faaliyetlerde kafası açık olmayan faaliyetçilerimizin kitleleri örgütlemesi, politikalarımız doğrultusunda harekete geçirmesi mümkün olmayacaktır. Bu nedenle politik ve örgütsel çalışmalarımız, politikalarımızı kavrayarak ve doğru örgütsel bir çizgi dahilinde uygulayarak başarı kazanacaktır.

Bu nedenle pratik yönelimimizin ne olacağı sorusu hepimiz tarafından asgari olarak cevaplandırılabilir. Herhangi bir semtte yakıcı bir sorunla yüz yüze kalan emekçilerle, esnafla, çocuklarla sorunlar özgülünde röpor-

kek bir bakışla yaklaşabilirler. Diyaloglarımızda samimi ve güven veren yaklaşımlar gördüklerinde ve sahiplenme bilinci geliştiğinde ise neler yapabileceklerini hepimiz kendi pratiğimizde ya da bunun bir dizi somut örneğini tarihimizde ve diğer devrimcilerin tarihinde görmek mümkündür. **Her semt kendi alanının sorunlarını ve özelliklerini çok daha iyi bilir/bilmelidir**. Bu noktada yayın dağıtım sonucu yoğunlaşmak mı, yaygınlaşmak mı gerektiğini ya da hangisinin önce hangisinin sonra yapılacağını objektif olarak çözümlenmelidir. Yani kitlelerle kurulan ilişki sonucu yayını alanlar belli bir nicelikte tanındıktan sonra tüm yayın verilenlere mi yoğunlaşmalı, yoksa bunlar içerisinde bir kesime mi yoğunlaşmalı buna karar verilmelidir. Bunu kendi içerisinde ayırıştırırken tali ele alabileceğimiz ilişkileri yok sayma pratiğine düşmemeliyiz. Kurulan ilişkiler var olan ilişkinin niceliğine orantılı olarak kategorize edilmelidir.

Çalışma yürüttüğümüz semtin so-

runlarıyla ilgili yayınlarımıza sürekli bir yazı akışı sağlanmalıdır. Tüm faaliyetçiler özellikle semt çalışması yapanlar çalışma yaptıkları alanların sorunlarını doğru bir ele alışla incelemeli ve bu incelemeleri yayınlarımıza araştırma-inceleme, haber-yorum şeklinde sürekli olarak aktarmalıdır. Böylelikle, hem çalışma yürüttüğümüz alandaki insanlarla daha iyi bir ilişki yakalamanın fırsatını yakalamış hem de yayının içeriğinin ve niteliğinin zenginleşmesini sağlamış olacağız. Deneyim ve tecrübelerin dolaylı biçimde aktarılması, semt çalışmalarında girilen politik yönelimlerin pratik sürecinin işlenmesi ve bu çabanın dolaylı olarak kitlelere taşınması oldukça önemli olacaktır.

Bütün bu faaliyetlerimizin kolektif tarzda ve bütünsellikli olarak ilerletilmesi, mücadelemizin ihtiyaçlarının doğru kavranabilmesi ve buna paralel bir yönelime girilmesine bağlıdır. Gerek yayın dağıtım faaliyetimizin gerekse diğer faaliyetlerimizin ilerlemesinin, gelişebilmesinin zemini güçlü bir şekilde bulunmaktadır. Bunu somut ürünlere dönüştürmenin ve kazanımlara yol açmanın süreci kolektif hareket tarzından ve örgütlü bir şekil-

de hareket etmekten geçmektedir. **Bahsini ettiğimiz, görev olarak bilince çıkarılmasını vurguladığımız bütün çalışmalar örgütlü bir bünyenin, bilincin ve düşüncenin ürünü olacaktır**. Aksi yönde bir plansız-programsız çalışma tarzı zaafı taşıyan mevcut çalışma tarzımızın daha da yerleşmesine, sorunlarımızın daha da boyutlanmasına ve devrim yürüyüşümüzün zayıf bırakılmasına neden olacaktır. Bu bilinçle bütün faaliyetçilerimizin, faaliyetimizin ihtiyaçları doğrultusunda seferber olacağına ve bu bilincin kuşanılarak "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma" sürecine hazırlanacağına inanıyoruz. **Bir İK okuru**

İşçi-köylü'den

DEVLET BİR KEZ DAHA YOKSUL HALKIN ÖLÜMÜNÜ İZLİYOR!

AKP hükümet yeni yıla “gergin” giriyor; daha ilk günlerini yaşadığımız 2006 AKP hükümeti açısından oldukça “gergin” geçeceğe benziyor. TÜSİAD Yüksek İstişare Kurulu'nda yapılan eleştiriler, bütçe görüşmeleri sırasında CHP'den yükselen “sert muhalefet” ve hükümetin bu eleştirilere yanıtı, Sezer'in yılbaşı vesilesiyle yaptığı 2006 açılış konuşması egemenlerin kendi cephesinde yaşanan çelişki ve gelişmeler iken, emekçiler cephesinde yaşanan daha bir dizi gelişme ve hareketlilik, AKP hükümetinin 2005 yılını mumla arayacağını ortaya koyuyor. Emekçi halktan gelen tepkileri pişkin bir kabadayı edasıyla yanıtlamaya ve işçileri, köylüleri pişkin bir kabadayı edasıyla fırçalamaya alışkın olan Erdoğan, efendilerin ve patronları karşısında ne kabadayı ne de pişkin olmayı beceremedi.

Geçen sayımızda da işlediğimiz gibi yılın son günlerinde yaşanan FBI ve CIA başkanlarının hemen ardından NATO Genel Sekreteri ve İsrail Savunma Bakanı'nın Ankara ziyareti Türkiye'nin önümüzdeki dönem alacağı görevlerin, yükleneceği misyonun tespit edilmesi açısından önemli gelişmelerdir. Bu ziyaretlerin zamanlaması elbette ki önemlidir ve kesinlikle tesadüfi değildir. Seçimlerin ardından Irak'ta yaşanan süreç; İran'ın nükleer faaliyetler üzerinden sürdürdüğü “diklenme”yi İsrail'e dönük sert açıklamalarla tırmandırması ve ABD'nin bu yönlü açıklamaları; Suriye'nin diplomatik manevralarla sıkıştırılmaya devam edilmesi ve Filistin'de yaşanan

gelişmeler bu ziyaretlerin gündemleri arasındadır.

Bir yanda tüm bu gelişmeler ve görevlendirmeler yaşanırken AKP hükümetini “tedirgin” eden ve çeşitli önlemler almaya iten gelişmeler de dikkate değerdir. Ekonomik olarak bir bilanço çıkararak 2006'ya baktığımızda da yaşanan yoksulluğun boyutunu ve bu durumun emekçiler üzerindeki etkilerini ve de bu hoşnutsuzluk sonrası gelişen bir takım eylemleri, etkinlikleri görmek mümkün. Bu gelişmelere son örnek Adana ve Malatya TEKEL fabrikalarında işçilerin yaptıkları işgal, yol kesme vb. eylemlerdir.

Bu gelişmelerle birlikte ülkemiz hakim sınıflarının “terör” gündemi yine birinci sıradaki yerini korumaktadır. TMY'nin biran önce çıkarılması ve AB normlarına uygun bir mücadele yönteminin belirlenmesi için hükümete “baskı” yapılmaya devam ediyor. TMY'nin çıkarılması konusunda “yeterli hassasiyetin” gösterilmediğinin uyarısının yapılmasının ardından, çeşitli yetkilerin genişletilmesi yönlü “taleplerin” gündeme getirildiği “terör” zirvesi Kürt halkına yönelik önümüzdeki dönem uygulanacak politikanın ve taktiğin belirlenmesi ve gündeme alınması anlamında da oldukça “kritik” olmuştur.

Bu sürecin en dehşet görüntülerini ise elbette ki, son iki haftadır ülkemizin çeşitli bölgelerinde ortaya çıkan “Kuş Gribi” salgınında ve devletin almadığı önlemlerde gördük. Yapılan resmi açıklamalara göre Türkiye'de Ağrı'dan, Trabzon'a; İstanbul'dan

Ankara'ya kadar geniş bir yelpaze içinde Kuş Gribi vakalarını görmek mümkün. Televizyon ekranlarında bir yandan devlet yetkilileri aldıkları “önlem”lerden bahsederken, bir yandan binlerce insanın hastanelere başvurması, hastanelerin ve aletlerin yetersizliğinden dolayı insanların geri çevrildiği, yoksulluk içindeki insanların sokaklara atılan tavukları topladığı, çocukların virüsten ölmüş tavukları 1 YTL karşılığında temizlemesi Türkiye'nin en sade, en açık, en yeni fotoğrafıdır aslında.

Oysa şu bizim açımızdan çok net ki, bugün yaşanan bu ölümlerin nedeni sadece “Kuş Gribi” değil, halkın sağlığı da dâhil tüm kamusal hizmetlere kâr-zarar hesabıyla bakan zihniyettir. **Halkımızın başındaki asıl felaket kuş gribi değil AKP'nin övünerek savunduğu “tüccar siyaseti”dir. “Kuş gribi salgını” olduğundan bahsedene “İşgüzar” diye saldıran ve yaşananlardan yine medyayı sorumlu tutan Cemil Çiçek daha sonra “özür dilemiştir” ama bunun yaşanan gelişmeler ve ölümler karşısında hiçbir önemi yoktur.** Bugün Türkiye Kürdistanı'ndaki hastanelerde doktor bile bulunmamaktadır. Normal koşullarda bile bölge insanına sağlık hizmeti sunamayan hastaneler, böylesi bir salgın yaşanırken çaresiz kalmışlardır. Tüm devlet hastanelerinde, “kâr-zarar” hesabı yaparak, maliyeti düşürmek için kadrolu personel atamayan, var olan sözleşmeli personeli işten çıkartan, hastaneleri içten çökerten AKP hükümeti şimdi yaşananları nasıl açıklayacaktır? Ya da yaptığı açıklamaların halkımız nezdinde bir değeri olacak mıdır? Elbette ki bugün yaptıkları gibi medyayı suçlayarak, halkımızı cahillikle suçlayarak açıklayacaklardır.

Bugün yapılan araştırmalara göre Türkiye'de tek bir doktor başına 770 hasta düşmektedir. Tüm bunların yanında hükümetin direk katliama dave-

tiye çıkararak pratikleri de ortaya serilmektedir. Örneğin AKP hükümeti tarafından 2004 yılında “elektrik faturasının yüksek geldiği” gerekçesiyle kapatılan Manisa Enstitüsü'nün, aşı üretimine son verilmemiş olsaydı, Van'daki son kuş gribi vakasının önüne geçilmesinin mümkün olduğu basına yansıyan bilgiler arasında. **Dünya Sağlık Örgütü** yetkilileri hayali bir senaryo yazmadıklarını kanıtlamak için **1918 yılında gripten 40 milyon insanın öldüğünü** anımsatıyor. Aslına bakılırsa bu gerçekleri çok iyi bilen emperyalist-kapitalist ülkeler Türkiye'deki salgının gidişatını dikkatle izliyorlar. Ve hastalığın görüldüğü ülkeden kümes hayvanları ithali yasağı uzun süreli olarak alıyorlar. Türkiye ve Romanya'da kuş gribinin görülmesinin ardından ABD bütçesinden alınacak önlemlere ilişkin **3.9 milyar** dolarlık bir ek fon ayrılması ilk bakışta çok insani bir adım olarak değerlendirilebilir, ancak arkasında yatan gerçekleri araştırmak daha doğru olur. Bu fonun ayrılmasındaki amaç, Roch ilaç firmasının tekelinde olan **Tariflu** adlı grip aşısının stoklanması için. **Roch** firması dünya ölçeğinde 23 milyon insan için yeterli aşı üretebilecek konumda. Ancak yapılan haberlerin satır aralarını okuduğumuzda Roch'un patent hakkını ucuz bir rakama verme ve kitlelere ulaşabilecek aşırı başka firmaların yapmalarına izin vermek istemediğini görebiliyoruz.

Kuş gribinin çeşitli bölgelere yayılması ile birlikte tavuk sektörünün uğradığı zararların bilançosu, gazete haberlerinde yerini almaya başladı bile. Yoksul ve aç olan, alım düzeyi gerileyen halkın tüm bu yaşananlara rağmen evine et girmesi için satın aldığı tavuklar, satışı gerileyen sektörün tek umudu olsa gerek. Yayılma ve ölüm bilançosunun sadece artmasından “endişe” duymakla yetinen devlet, gerekli önlemleri almayarak yoksul halkın ölümünden sorumludur.

Deri işçilerinin direnişleri coşkuyla devam ediyor!

Deri-İş Tuzla Şubesi'nde örgütlenedikleri için işten atılan **28 Cevahir Deri** işçisinin direnişi sermayenin ve taşeron Özalp'in saldırılarına karşı devam ediyor.

İşçiler her sabah işe geliş saatinde fabrika önüne geliyor, akşam paydos saatiyle birlikte evlerine dönüyorlar. Direnişteki işçilere diğer fabrikalarda bulunan işçiler de her gün destek ziyareti yapıyorlar. Öğlen aralarında fabrika önüne gelen ziyaretçilerle direnişçiler hep bir ağızdan “**Birlik mücadele zafer**”, “Cevahir'in itleri yıldırılmaz bizleri”, “**Direne direne kazanacağız**”, “Cevahir işçisi yalnız değildir” vb. sloganlarıyla birlik, beraberlik ve mücadeledeki ısrarlarını vurguluyorlar. İşçilerin morallerinin yüksek olduğu, sendikayla birlikte karar aldıkları, hareket ettikleri göze çarpıyor.

Direnişin başladığı ilk günden itibaren

taşeron Özalp'in işçilere ve sendika yönetimine karşı saldırgan tavrı devam ederken, havzadaki işçilerin birliği, sendika öncülüğünde hareket etmeleri, taşeron ve Cevahir patronunu tedirgin ediyor. Taşeron ve adamlarının işçilere ve sendikacılar silahla, demir çubuk ve sopalarla saldırması, işçilerin meşru müdafaa hakkını kullanarak saldırıları püskürtmesi, kararlı duruşları nedeniyle işçilerin öfkesinden çekinen Cevahir Deri patronu Deri-İş Tuzla yönetimine bir çağrı yaptı. Çağrıda şu an fabrikada çalışan (direniş kırıcıları ve dışarıdan taşeron tarafından getirilen) işçileri sendikaya üye yapabilecekleri, ancak işten atılan işçileri işe geri almayacağı belirtiliyor.

Deri-İş Tuzla Şubesi ise patronun bu teklifini kabul etmedi. Sendika ile işçiler tüm saldırılara rağmen işçilerin hepsi sen-

dikalı olarak işe geri dönene kadar direnişlerini sürdüreceklerini belirtiyorlar.

Gönen'de direnişe devam

Gönen'de Deri-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten atılan 260 işçinin direnişleri de yağın yağmura, soğuğa, devletin tüm saldırılarına karşın kararlılıkla devam ediyor. Çalışma Bakanlığı'ndan yetki beklenen direnişte, bazı işyerleri için yetki tespiti gelirken patronların itirazları üzerine kararlar Yargıtay'a gönderildi. Gönen'deki işçiler direnişlerini sonuna kadar sürdüreceklerini belirtirken “Belki biz kazanamayacağız, ama bir daha Gönen'de sigortasız, sendikasız işçi çalıştıramayacaklar, bu da bizim en büyük kazancımız olacaktır” diyorlar. **(Kartal)**

Tekel işçisi direnişte kararlı

Tekel işçisi fabrikayı işgal etti

Komprador patron-ağ devletinin özelleştirme saldırıları turmanarak sürüyor. IMF, DB vb. emperyalist kuruluşların politikaları ve daha fazla kâr hırsıyla emperyalizme bağımlı ülkelerdeki saldırılarından Türkiye de fazlasıyla etkileniyor. IMF'nin emirleriyle ve AKP hükümetinin sınırsız uşaklığıyla bu dönem daha fazla hız kazanan özelleştirme saldırıları başta işçi sınıfı olmak üzere yoksul emekçi halkı hedef alıyor. Çıkarılan kölelik yasaları, gasp edilen haklar, sendikasılaştırma saldırıları, işten atmalar, özelleştirme saldırılarıyla daha da boyutlanıyor. Kısa süre önce SEKA'da, PETKİM'de, TÜPRAŞ'ta, TEKEL'de, Seydişehir'de saldırılarına hız veren patron-ağalar bugün Tuzla Deri Havzası'nda bu saldırılarını artırarak sürdürüyor. Ve yine bugün özellikle TEKEL tekrar gündeme getirilerek, patron-ağaların TEKEL'i gündemlerinden çıkarmadıkları açıkça görülüyor.

Adana ve Malatya başta olmak üzere TEKEL Sigara Fabrikalarını hedef alan egemenler, işçilerin direnişiyle karşılaştılar. Adana'da geçtiğimiz günlerde fabrikayı işgal eden TEKEL işçileri "ne pahasına olursa olsun direneceğiz" diyorlar. Fabrikalarını terk etmeyeceklerini de belirten işçiler Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlüler. Son süreçte birçok eylem yapan TEKEL işçileri özelleştirme ve kapatma saldırısından vazgeçilene kadar direnmeye kararlı.

Adana Tekel işçileri kapatma kararına karşı direniyor

ADANA tek el sigara fabrikası işçileri 1 Ocak'tan itibaren iş yeri terk etmeme kararı aldı. Daha önce "SEKA kıvılcım, TEKEL ateştir" diyen TEKEL işçileri, şimdi de "TEKEL'den ölümümüz çıkar" diyor. İşçiler Malatya, Samsun, Bitlis, Diyarbakır, Tokat ve İstanbul'daki fabrikaların birleşmesinin gerekliliğine işaret ederken, Tek Gıda-İş Bölge Başkanı Gürsel Diliçiklik da

dayanışma çağrısı yapıyor.

Yaşanan gelişmeler üzerine 6 Ocak 2006 tarihinde Adana TEKEL Fabrikası'na giderek Tek Gıda-İş Güneydoğu Anadolu Bölge Başkanı Gürsel Diliçiklik, TEKEL işçileri Ahmet Cemil Uluba, Nemci Ödüt ve Sadegül Koçyiğit'in görüşlerini aldık.

"Birlikte hareket etmek zorundayız"

Tek Gıda-İş Güneydoğu Anadolu Bölge Başkanı Gürsel Diliçiklik: 2003 yılında TEKEL, Özelleştirme İdaresi'ne devredildi. TEKEL, Özelleştirme İdaresi'ne devredildiğinde % 70 pazar payı vardı. 2 yıl içinde bu pay % 30'a düşürüldü. Yabancı sermaye, IMF ve yerli işbirlikçilerinin, yabancı sigara tekellerinin, mevcut siyasi iktidarın TEKEL'e atadıkları bürokratlarla,

ğ, bunun için Samsun, Tokat ve İstanbul Sigara Fabrikaları'na talip olacaklarını açıkladılar.

Amerikan tipi sigara üretiminde % 80 yabancı tütün, bizde ise % 100 yerli tütün kullanılıyor. Bu Türkiye çiftçisini de olumsuz etkileyecek. Buraların kapanmasıyla tütün üreticileri ciddi zarar göreceklerdir. 8 milyonluk tütün ve sigara pazarına ABD, İngiltere, Fransa gibi ülkeler hâkim olacak. Yabancı sermaye yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızı sömürmeye devam edecek.

Tek Gıda-İş olarak mücadelemizin 6. günündeyiz. TEKEL'in kapatılma kararı geri alınmaya kadar mücadelemize devam edeceğiz. Toplumun her kesimini bu mücadeleye destek vermeye çağırıyoruz.

"Artık işçiler uyandı"

TEKEL İşçisi Ahmet Cemil Uluba: Bizler; bu hükümet ve bundan önceki hükümetlerin IMF ve sermaye kesimlerine hizmet etmek için başa geldiklerini çok iyi biliyoruz. IMF neyi emrederse devlet onu yapıyor. Bu bizi oldukça rahatsız ediyor. Bugüne kadar Türkiye'nin bağımsız bir ülke olduğuna inanıyordum. Ama bugün olup bitene baktığımızda bağımsız olmadığını düşünüyorum.

Bizler; 2005 yılı boyunca özelleştirmelere karşı mücadele ettik. Çok da kararlıydık. 2005 yılı sonlarına doğru Adana, Malatya ve Bitlis Sigara Fabrikaları hükümet, IMF ve yabancı sigara şirketlerinin kararıyla kapatıldı. Biz TEKEL işçileri olarak evimiz, aşımız dediğimiz fabrikalarımızı asla kimseye teslim etmeyeceğiz. Devlet ve IMF bunu iyi bilmelidir. Artık işçiler uyandı. IMF ve hükümetin oyunlarını boşa çıkaracağız. Artık sarı sendikalardan, sermayeyle kol kola giren sendika ağala-

rından bir beklentimiz yok.

"Bu ülkenin gerçek sahipleri olduğumuzu haykırmalıyız"

TEKEL İşçisi Nemci Ödüt: Bugün bizim yaşadığımız sorunlar kısa sürede oluşmuş sorunlar değil. 12 Eylül Darbesi ile başlayan saldırılar ve başa geçen hükümetler işçi için bir çıkar sağlamamıştır. Her iktidar ülke değerlerini ve kaynaklarını birilerine peşkeş çekmişlerdir.

1990'dan sonra özelleştirme adı altındaki sosyal kıyımlar hız kazanmış, ülke üreten toplumdaki hızla tüketen topluma dönüştürülmüştür. SEKA, Türk Telekom ve diğer kurumlarla birlikte bizim kurumumuz da kapatıldı. Buradaki amaç toplumsal hareketi yok etmektir.

Bugün yaşananlar önceden de yaşanmıştır. Bugün işçiye, memura, köylüye düşen görev sorunlarımızın çözümü için birlik olmaktır. Bunu geçmişte yapamadık. Bugün bizleri yok etmek isteyenlere karşı bu ülkenin gerçek sahiplerinin emekçiler olduğunu hep birlikte güçlü ve tek bir sesle haykırmalıyız.

"Fabrikamıza uzanan elleri kırarız"

TEKEL İşçisi Sadegül Koçyiğit: Eşim ve çocuklarım evde huzursuzlar. Çocuğum bugün karne aldı. Sıkıntıdan karnesini bile sormadım. Ben öksüz büyüdüm.

Şans yüzüme güldü, ekmek kapısı buldum. Bu günden sonra ekmeğime uzanan elleri ne pahasına olursa olsun kırarım. Namusumla yaşamak istiyorum. Adana'dan seçilen milletvekilleri ellerini vicdanına koyup bizden uzak dursunlar. İnsanların ekmeğini ellerinden almasınlar.

Biz bu fabrikayı boşaltmayacağız. Gerekirse bu fabrikadan ölümümüz çıkar. Sadece vicdan istiyoruz. Bir emekçi olarak sadece alınterimi ve hakkımı istiyorum. Eşim işsiz ve üç çocuğum var. Bayram herkese güzel gelirken bize kara geliyor. Artık bizim sesimizi duysunlar. Sadece işimizi istiyoruz. Bayramlarla kurulan TEKEL fabrikası işçilerin ölümüyle kapatılmasın. (Mersin)

TEKEL Sigara Fabrikası'nın pazar payını düşürdüler. 6 sigara fabrikasından 3 tanesinin kapatılması yabancı sigara tekellerinin istekleri doğrultusunda gerçekleşti. Yüz yüze görüştüğümüz Kazım Çalışkan yüzümüze 6 sigara fabrikası için yabancı sigara şirketleriyle görüştüğünü, bunların istekleri doğrultusunda yerli tütünden sigara üreten Adana, Malatya ve Bitlis Sigara Fabrikaları'nın kapatılacağını söyledi. Yabancı sermayenin yerli tütün üreten fabrikalara değil, Amerikan tipi üretenlere talip olaca-

"Tekel işçisi yalnız değildir"

Tekel Adana Fabrikası'nın kapatılmasına karşı direnişe geçen TEKEL işçileri direnişlerinin 8. günündeyken, Partizan ve DDSB yaptıkları bir eylemle TEKEL işçilerine destek oldular. 8 Ocak 2006 tarihinde saat 13:00'de Adana TEKEL Fabrikası önüne gelen Partizan ve DDSB kitlesi slo-

ganlarla eyleme başladı. Fabrikanın giriş kapısında yapılan eyleme işçiler de katıldı. Basın metnini İşçi-köylü gazetesi çalışanı Erdiç Özbay okudu.

Özbay "Biz Partizan ve DDSB olarak TEKEL işçilerine yönelik saldırıların dün olduğu gibi bugün de karşındayız. Bu saldırılar 15-16 Haziran gibi direnişlerden öğrenilerek aşılabacaktır. Ezilen işçiler, kamu emekçileri, yoksul köylüler ve öğrenci gençliğin omuz omuza vererek patron-ağalara karşı mücadele etmesiyle aşılabacaktır" diyerek sözlerini bitirdi. Eylemde "TEKEL işçisi yalnız değildir! Partizan-DDSB" yazılı pankart, Partizan ve DDSB flamaları açılırken Ekim Gençliği de eyleme destek verdi. (Mersin)

Tekel işçilerinin direnişini yayalım!

TEKEL Adana Sigara Fabrikası'nın kapatılmasına karşı eylem yapan işçilere destek vermek amacıyla kurulan TEKEL İşçileri İle Dayanışma Platformu 9 Ocak'ta İnönü Parkı'ndan fabri-

kaya kadar yürüyerek, fabrikanın kapatılmasını protesto etti.

SDP, ESP, Alnteri, Partizan, Barikat ve İşçi Mücadelesi üyelerinin oluşturduğu TEKEL İşçileri İle Dayanışma Platformu, "TEKEL işçisi yalnız değildir" yazılı pankart taşıdı, çeşitli sloganlar attı.

Fabrika önünde işçilerin sloganlarla karşıladığı grup adına açıklamayı yapan Halil Bozkurt, TEKEL işçilerinin direnişini her yere yaymak için çalıştıklarını belirtti. (Mersin)

Başımıza devlet kuşu kondu!

Vatandaşlarına sağlık hizmeti götürmek gibi bir derdi olmayan, varolan sağlık hizmetlerini de özelleştirerek sadece "cebini doldurmayı" düşünen devletin yaşanan kuş gribi vakalarındaki tedbirsizliği, yoksulluk ve cehaletle birleşince hastalığın iyice yayılmasına sebep oldu. Üç çocuğunu kuş gribi nedeniyle yitiren Zeki Koçyiğit'in "Yılbaşıydı, doktor yoktu, sonra geldi. Ali, 'beni kucağına al baba' dedi, can çekişiyordu. Kucağıma aldım. Gözyaşlarım yüzüme döküldü. Yüzümden öpüp vefat etti" sözleri emekçi halkın yüreğini dağlasa da, gözlerini kâr hırsı bürümüş egemenlerin halkı kandırmaya ve kendi suçlarını yok saymaya çalışmaktan başka uğraşları yok!

Ülkemizde sıkça görmeye "alıştırıldığımız" vakalardan biriyle daha yüz yüzeyiz. Çernobil faciasının ardından radyasyonlu çayları basın karşısına geçerek pişkin tavırlarla içen ve halka "için, için bir şey olmaz" diyenler şimdi de aynı şeyi "yişin, bir şey olmaz" diyerek kuş gribinin hızla yayılmasına sebep oluyorlar.

Herkese parasız sağlanması gereken sağlık hakkını özelleştirerek, "paran kadar yaşa" diyen devlet, yoksul emekçi halkımızı hastalıklara karşı korunmasız bırakmış durumda. Türkiye'yi Ekim ayında uyarın Dünya Sağlık Örgütü yetkilisi "Vakaların artışı, önlemlerin yetersizliğinden" derken, Sağlık Bakanı Recep Akdağ "Zor bir sınavdan başarıyla geçiyoruz" diyor. Hatta bazı yetkililer yine medyayı suçlamayı da ihmal etmedi. Oysa her geçen gün, kuş gribi vakalarının görüldüğü yerler artıyor.

İlk olarak Ağrı Doğubeyazıt'ta yoksul bir ailenin hasta olan tavuklarını yemesi sonucu üç çocukları yaşamını kaybederken, ailenin "yoksulluk yüzünden kesip yedik, hastalandıklarında da hastaneye götürecek paramız yoktu" sözleri kimilerince "kara cahillik" olarak görülüp eleştirilse de, Türkiye'de

yoksulluğun gerçek tablosunu ve sağlıkta özelleştirmenin sonuçlarını ortaya açıkça koymaktadır.

Çok olmadı, bir süre önce de Malatya'da ishal salgını başlamış, yine bir yetkili fotoğrafı göstererek "su temiz içebilirsiniz" demişti. Şimdi de Başbakan R. Tayyip Erdoğan kameraların karşısında tavuk yiyerek halkın yüreğine su serpiyor. Oysa aynı saatlerde kuş gribinden onlarca insan hastanelere akın ediyor, çeşitli bölgeler karantinaya alınıyor, hayvanlar öldürülüyor, yoksul çocuklar 1 YTL karşılığında hastalıktan ölmüş tavukları temizliyordu.

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Hastanesi'nde 125 kişi kuş gribi şüphesiyle hastaneye gidiyor, hastanede sadece bir doktor olması nedeni ile ve 35 kişinin yoğun bakımda solunum cihazına bağlanması gerekirken 3 tane solunum cihazı olmasından kaynaklı geri geliyordu. Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesinde kuş gribine yakalanıp ölen 3 çocuğun babası Zeki Koçyiğit 1990'da iki kez sel felaketine uğramış, 1995'te de polis panzerinin çarpmasıyla işyeri yıkılmış. Koçyiğit, "Tek mal varlığımız sekiz tane tavuğumuzdu, hastalanınca et yeriz diye onları kesip yedik" derken oldukça açık bir

Türkiye tablosu çiziyordu aslında. Koçyiğit'in "İnsanlar sürekli Kuş Gribi ile uğraşıyorlar, büyük bir hastalık ama bunu yememizdeki en büyük neden yoksulluktur. Yıllardır yoksulluğun pençesinde olan bir aileyiz. Biz şehirde kiradaydık, kaset dükkânım vardı, maddi durumum az buçuk iyiydi. Sonra meydana gelen sel felaketi ve panzerin dükkâna çarpması ile dükkân da elden gitti. Bende bu varoşa yerleşmek zorunda kaldım. Gecekonuda 8 tavuk besliyordum, bu tavuklar bizim yumurta ihtiyacımızı karşılıyordu. Bizim tek varlığımız zaten bu 8 tavuktu, bunlar hastalanınca et yeriz düşüncesi ile pişirip yedik. Böyle olacağını tahmin bile edemiyorduk" sözleri başka bir yorumu bırakmamaktadır.

Kabadayılığı ile övünen Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın altın değerindeki(!) "Konu bir bilinç sorunudur. Vatandaşların bilinçli olması önem taşıyor. Bunun için Cuma hutbelerinde konu vatandaşlarımıza anlatılacaktır. Panik yapmamamız lazım. Halkımızın asla mağduriyeti yoktur. Olayda sağlık bakanlığının herhangi bir gecikmesi

söz konusu değildir. Bakanlıklarımız gerekli tedbirleri alıyorlar" sözleri gerçeği yansıtmaktan oldukça uzaktır.

Şimdi bizlere reva görülenle yetinmeyeceğimizi yüksek sesle haykırmanın zamanıdır! Yalanlarınız, ikiyüzlülüğünüz ve aldatmacalarınızla bizi nereye kadar uyutmayı planlıyorsunuz, nereye kadar uyutabileceğinizi sanıyorsunuz? Hastane yollarında, okul önlerinde eli böğründe bıraktığımız halk, hesabını soracaktır sizden tüm bunların. İşte o zaman bütün yollar bataklığa çıkacak sizin için ve biz paylaşmanın ve insanca yaşamının güzelliklerini soluyacağız hep birlikte.

Sermayenin kâr hırsı 5 işçiyi ölüme götürdü!

Bursa'nın Nilüfer ilçesi Çalı Belde-si'nde bulunan Lokman Özyay'a ait tekstil fabrikasında çalışan 200 kadın işçiden 30'u 28 Aralık akşamı mesaiye kaldıkları sırada fabrikada çıkan yangında yaralandı. Çıkan yangında ayrıca 2'si çocuk 1'i hamile, 5 kadın yanarak can verdi. Çalıştıkları gece patron tarafından mesaiye kalmaları için zorlanan Ayşe Denizdalan, Gülden Çiçek, Sadife Düdüş, Sevgi Akpınar ve Necla Özveren yanarak ölümlerine 5 kadın da yaralandı. Çıkan yangında hayatını kaybeden işçiler Türkiye'deki çalışma koşullarını bir kez daha ortaya koydu. Öyle ki, Ayşe Denizdalan ve Sadife Düdüş adlı işçiler 18 yaşın altında oldukları gerekçesiyle aylarca sigortasız çalıştırılmışlardı. Sevgi Akpınar ise 3 aylık hamileydi. Ayrıca Denizdalan ve Düdüş'ün öldükten 4 gün sonra yani 2 Ocak'ta patron tarafından apar topar sigortalı yapılarak yükümlülüklerinden kurtulmaya çalışıldığı öğrenildi.

Tekstil'de çalışan 3 milyon kadının çalışma koşulları, 5 kadın işçinin ölümlüyle bir kez daha "sorgulanmaya" başlanırken, 5 işçinin bir dizi "ihmal" sonucu feci şekilde can vermesi üzerine

çeşitli eylemler ve açıklamalar yapıldı. Tekstil sektöründe % 50'nin üzerinde bir orana sahip olan kadın işçilerin sigortasız, esnek çalışma, fazla mesai, maaşlarının düzenli ödenmemesi, sağlıksız çalışma ortamı vb. sorunlarla her gün karşı karşıya olması ise pek üzerinde durulan bir konu olmadı. Oysa asıl mesele egemenlerin kâr hırsıydı. 5 kadın işçiyi ölüme götüren tek neden buydu. Yeni yıl arifesinde, yeni yılda çalışmayacak olmaları nedeniyle o günün kayıp edilecek zamanını doldurmaya çalışıyorlardı fazla mesaide. Sabaha kadar kendilerine mesai parası olarak verilecek olan 6 milyon için çalışmak zorundaydılar. 4857 sayılı İş Kanunu çerçevesinde çocukların 8 saatten fazla, hamile kadınların gün içerisinde 7.5 saatten fazla çalıştırılmaları için yapılmış olan düzenlemeleri bilmeden yaşamlarını yitirdiler.

Daha öncekilerde olduğu gibi bu

olay da bir iş kazası, ihmal sonucu çıkan yangın olarak dillendirildi. Böyle bir durum söz konusu olmadığı, yaşananların kaza olmadığı bir gerçek. Rakamlara baktığımızda bu gerçeği rahatça görürüz. 2004 yılında 841 işçi "iş kaza"larında yaşamını yitirdi. Daha doğrusu cinayete kurban gitti. Son 10 yılda ise 10.925 işçi sağ girdiği iş yerlerinden ölü çıktı. Göz göre göre ihmal sonucu öldürülen genç kadın işçilerin, mesaide oldukları sırada acil çıkış kapısının kilitli olduğu öğrenildi. "Yaşadım" diyebilecek kadar bile yaşları olmayan genç kadın işçilerin bu katliam gibi ölümü sonrası ne olacak dersiniz? Hatıraları acılı ailelerde yaşayacak, binlerce işsiz genç kadından yenileri sigortasız, sendikasız çalıştırılmak üzere işe alınacak ve patronlar ödedikleri cüzi cezayla saltanatlarına devam edecekler. Peki, bu durumun böyle sürüp gitmesinde hepimizin payı ne kadar? Bu sorunun cevabı "değiştirmek" olmalı...